

Scrierile complete ale

Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu

şi viaţa sa,
comentate
de către
ucenicul şi fiul său întru Domnul,

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş

Vol. 8
(al 6-lea caiet manuscriptic)

Teologie pentru azi

Bucureşti
2011

Al șaselea caiet manuscriptic[1]

[1] *Caietul al 6-lea* e ultimul caiet al Fericitului Ilie, pe care ni l-a dăruit şi este cel mai voluminos, la nivelul informației, dintre ele. El nu poartă însă niciun titlu. E un caiet îmbrăcat în copertă neagră, care costa 10 lei la momentul cumpărării lui.

În[2] practica *rugăciunii mistice* am pornit bazându-mă pe câteva indicaţii date de către alţii.

Însă, în primul rând, m-am bazat pe două principii: pe *dragostea* şi pe *aspiraţia/ atracţia* mea către cer, fiindcă aveam credinţa/ încredinţarea clară, ca lumina zilei, că *Dumnezeu există şi poate realiza orice*.

Din punct de vedere ştiinţific ştiam doar atât: *că energiile în circuit închis îşi măresc potenţele şi nu se pierd*. Şi aşa a fost!

Rugăciunea făcută în semnul crucii, din care au reieşit două cercuri de lumină, care se întretăiau, a făcut ca cele două cercuri să devină, cu timpul, o sferă. Au apărut apoi *bolţile cereşti*. Apoi toate formele posibile şi imposibile pentru mintea omenească.

Acestea toate au izvorât din inimă, din infinit. Ele se multiplicau la infinit în infinite spaţii, culori, miresme şi senzaţii, până la contopirea lor cu infinitul.

Un lucru mi-a devenit cert: faptul că în ritmul respiraţiei, al fluxului şi al refluxului spiritual se desfăşura întreaga *creaţie dumnezeiască* al cărei izvor nu putea să fie spiritul meu mărginit.

Am înţeles aşadar, că acestea puteau să izvorască numai din Spiritul etern, din Dumnezeu.

Tot ce trăiam era în afara clipei, a timpului. Universul spiritual pe care îl vedeam existând se desfăşura între trecut şi viitor, ca o existenţă plenară iar eu îl priveam adâncindu-mă în el.

Ochiul meu, spiritul meu îl cuprindea precum cuprinzi spaţiul cu ochii, galaxiile sau cosmosul mare.

*

[Urmează o pagină goală…şi apoi 2 pagini şi-un sfert sunt scrise cu o cariocă de culoare verde.]

---

[2] Deasupra acestui text, pe prima pagină a caietului, cu pix de culoare roşie scrie *copiat* şi apare X-ul, care indică faptul că acest fragment era *publicabil* în viziunea sa.

[26 aprilie 1970]

Dacă Dumnezeu va vrea, atunci când voi trece din lumea aceasta, în veşnicie, mă voi întoarce la locaşul Sfintei Vineri[3] şi la cel al Sfântului Haralambie, templele Domnului meu, pe care le iubesc.

Şi le voi sluji cu forţă şi cutremur, după cum nu s-a văzut în viaţa mea, ca să se zguduie şi să se trezească urmaşii şi urmaşii urmaşilor noştri[4].

---

[3] Al Sfintei Preacuvioase Parascheva de la Turnu Măgurele, unde Fericitul Ilie a mers în ultimii ani şi unde a fost prohodit. Celălalt locaş, al Sfântului Sfinţit Mucenic Haralambie, e catedrala oraşului, care are acest hram.

[4] Această dorinţă cutremurătoare este expresia sfinţeniei şi a îndrăznelii sale celei mari către Domnul. Cu alte cuvinte, dacă Domnul îmi va da ca să fiu printre Sfinţii Săi, atunci voi veni şi voi ajuta pe cei care se roagă în Bisericile acestea, unde eu m-am rugat şi pe care le-am iubit.

Înfloreau [5] oamenii ca florile câmpiei şi ale livezilor…Şi *a bătut vântul* în faţa Domnului. Şi florile cele multe s-au scuturat şi multe au căzut fără rod.

Şi a bătut vântul mai puternic şi au căzut şi florile şi fructele crude.

Şi furtună şi fulgere şi trăsnete au năpădit şi *fructele în pârg* cât şi *pe cele coapte* şi au căzut ca şi vitejii în lupte.

Şi o vreme nu s-a mai văzut nimic. Cerul şi pământul erau una în marea învolburare a tăcerii.

Şi a fost linişte apoi. Vremea vitejilor şi a luptei trecuse. Aşa a fost!

Florile s-au scuturat, roadele şi crengile s-au rupt şi au căzut în furtună ca oştenii în luptă. Dar temeliile de viaţă au rămas. Fiindcă din rădăcinile adânc îngropate vor porni lăstarii noii vieţi. Aceştia vor porni în căutare de noi orizonturi.

Aşa a fost! Oameni, ca *flori plăcute* în faţa lui Dumnezeu, s-au scuturat uşor. Iar *oameni duri* s-au făcut plăcuţi *Celui de sus* în aspra bătălie pentru biruinţa Lui.

Dar cei mai de pe urmă, fără flori* şi fără glorii de fapte mari, cei umili şi tăcuţi, cei fără glas şi neauziţi, cei nevăzuţi ca şi adâncile temelii, au urmat un ritm profund *al veşnicei respiraţii spirituale* a lumilor.

Loviţi sau neloviţi, nimic nu i-a scos din statornicia ritmului duhovnicesc.

Căci îi ei pulsa însuşi sângele şi viaţa cerurilor, din care lumile izvorăsc.

O, cât de ameţitor! O, cât de violent, de intens izvorăsc!

---

[5] Un text însemnat cu X roşu, deci un text socotit *publicabil*.

Pe[6] Tine Te laud,
Duh umblător
în minţi, în fapte,-n făpturi…

Şi mai mult decât toate
eşti…*puterea* şi *dragostea*
prin care *ne recunoaştem*,
ne-mbrăţişăm
ca să făptuim,
să slăvim,
să cântăm!...

Horirea şi *hora*
e *roata*
de care suntem rotiţi,
plătind-o cu moarte
ne naştem şi
pururi urcăm…

Iar norii şi sferele
aud…

Sinteticul mod*:
atomii şi stelele…

[6] Alt text publicabil în intenţia autorului. Acesta e un text parabolico-profetic.

Cupa

Tu, cupa mea
prin care beau seninul.

Tu, care te reverşi
în veşnicie…

Sorbi-te-voi…
Tu să fii tot mai vie,
pe-aici, pe pământ,
când fi-voi iar doar gând
tu să te porţi făclie.

Sufăr în gând de cer,
în zămislitul lut
cristalizând în ger.

[7 octombrie 1970[7]]

Spre tine mă întorc, viaţă care n-ai fost. Bate-n inima mea *pustiul* şi norii vieţii stau *să pice* cu grindină de ploi.

Să spele…să ne spele de *tot ce-a fost*!

Când visele vieţii sunt pierdute, către ce *firimituri* ale *irosirii fluxului vital* să te întorci?!...Să-ţi legi gândul, simţirea şi ţelul, de ce *lucruri* anume? De care *surcele*?!...

Mereu avânturile *ni se taie din faşă*, mugurii ne sunt *rupţi*. Dar etern, dintru început, speranţele se vor *lumină* şi *lecturi existenţiale* şi *cârlige cereşti*. Prăbuşiri zodiacale şi erupţii ale nimicirii. Voinţa şi forţa ne sunt *înăbuşite*.

Înnoptate privegheri în care *ni se scurge vlaga duhului* în *fărâmiţări terestre*. Duh pulverizat în făptură…

Cum să te mai aduni?! De ce să te mai aduni, când n-ai putut să te întorci, ca *o undă* în marea cristalină, din cauza *oglinzilor întunecatului abis*?

Şi eu *voi trece* şi *am trecut de mult*, căci *viaţa mea şi-a veacului* pentru care m-am născut *a trecut*. Această viaţă *o trec mai departe* acelor, care ne vor urma pe drumul acesta *scurt* şi *greu* şi *atât de îndepărtat*…

Iar acum mă întorc cu privirea, cu mâinile şi trupul greu, spre *surlele*[8] *veşnicii*. Căci *sol* al ei eram şi am uitat *sunarea*. Am uitat *să sun*.

Şi va fi în curând *prea târziu*, când viaţa mă va chema *să sun pentru ea*…fiindcă timpul ei *va fi trecut*.

Îndurare nu se va mai găsi. Surlele vor trebui să-şi *sune îndelung* neîndurarea îndurărilor.

Cum are urechi de auzit, să audă! Căci trâmbiţele veşniciei nu au *un cântec clar* pentru minţile şi inimile tuturor.

Aţi *vrut* sau aţi făcut *vrerea voastră* sau vrerea *altuia* sau *a altora*? Atunci *aşa aţi trecut* şi *cu acestea aţi rămas*.

Unde sunt *faptele voastre*? *Cu cine* sunt făcute ele?! Cu cine *aţi fost*?! Cu cine *rămâneţi*?!!!...

---

[7] Text însemnat cu X albastru, un text bun de păstrat…dar nu şi publicabil. Un alt text parabolico-profetic.

[8] Cântatele veşnicii.

Nici eu n-am fost *mai bun*, nici *mai rău* decât voi.

Dar Domnul meu *mi-a frânt mereu cărarea spre neant* şi *m-a îndreptat în pustiu* şi m-a lăsat *să plâng acolo*…până când abisul / harul de foc *mă va răpi la cer*, aşa cum *am mai fost* şi *cum voi mai fi*[9].

O…cerul meu *se întunecă* din cauza *focului mocnit*, care *mă chinuie* şi *mă sufocă*!

Curând vor izbucni *flăcările* şi *ceruri noi* la fiecare flamură de gând. La fiecare *zvâcnire a inimii* vor tresălta în *orizonturi* şi *apusuri de nestemate creaţii*.

---

[9] Se vede din nou *încrederea sa nestrămutată* în faptul că Domnul îi va da din nou *să vadă lumina dumnezeiască* şi că *va fi cu El pentru veşnicie*.

Mi-e inima goală,
puhoiul avid
de verde molid,
de stânca abstractă.

Afar', cruci şi răscoală
în mâlul perfid,
ocoluri se-nchid
pe linia dreaptă…

Revoltă[10]

1

Acestui cer i-am vrut *adâncul*
Şi care *vânturi* nu m-au supt;
M-am revărsat pe tot pământul
Şi umbrele îmi spun că *sunt*!...

2

Lumina mea ce se scufundă
Nu şi-a găsit *destul abis*…
Şi i-a rămas, şi-o să-i rămână
Mereu *un cer*, mai sus, *deschis*…

3

În carnea mea rămână *golul*,
Inima, gând…se fac *de plumb*,
Ecuatorul simte polul,
Întunecimi mă vor *tăcând*…[11]

4

Plin de *explozii siderale*…
În viaţa lumii putrezesc,
Pe-al morţii vuiet, din spirale
De galaxii…*mă rezidesc*![12]

---

[10] Deasupra titlului e scris: *cer dacic**. Poemul e bifat cu un X de culoare roşie.
[11] Acest vers are trei variante. Celelalte două: *Pigmei atroci mă vor tăcând*…şi: *Duşmanii mei mă vor tăcând*…
[12] Numai aceste prime patru strofe sunt numerotate în M, însă poemul nu se termină aici, ci înglobează încă alte patru strofe, a cincia strofă a poemului având o variantă integrală. De aceea vom numerota şi celelalte strofe pentru ca să păstrăm ideea până la capăt.

5

Eu, *fiul*, pururea în Fiul,
Celui ce este-n ceruri *Tată*,
Celor ce-mi cresc în duh *pustiul*
Le dau *o inimă curată*.

[varianta integrală a strofei a 5-a]

Eu, *doliul* cerului*…Pustiul,
De veacuri spulberat în cale,
Nu mă opreşte să fiu *fiul*
Luminii peste lumini* ovale.

6

Stele pe ceruri să rămână,
Peste neant curgând şuvoi,
Din răni adânci, frunte şi mână,
Sânge în viaţa de apoi…

7

Din fulgere oglinzi, *oglindă*,
Lumini în candelabre pure,
Oceane şi furtuni s-aprindă,
Oglinzi, oglinzi, oglinzi, *oglindă*!

8

Prea vie, veşnică să fie
Spre *cântare* celor vii
Rotind, rotiri în veşnicie…
…O, Făt-Frumos!...O, apă vie!...

La moartea unui verişor

Din toate-ai fost…
te-ai reîntors în toate!

Spre soare mergi
şi ai rămas în soare,
în ceţuri, neguri şi ninsoare
şi în lumină şi izvoare.

Şi-acum…iar liberi…iar copii,
cum am mai fost,
’nainte de-a călca prin vremuri,
prin lumea cu-ale ei coclauri…
[bălăuriri*[13] s-au limpezit][14]

---

[13] Nu ştim ce înseamnă acest cuvânt. A vrut să scrie oare: *valurile s-au limpezit*?

[14] Versul ultim este posterior creării poemului. El e scris cu stiloul, pe când tot restul poemului e scris cu pix de culoare albastră.

Aripi,
un timp avut,
ce trece…vine…

Imense, peste spaţii vii…
Aşa se desfăşura *eterna zare*…

Aripi!...

…S-aud venind[15],
venind'napoi,
în noaptea golului din noi,
antimaterie[16] absorbită.

L-am absorbit,
m-am dezrobit…

Şi sorii toţi
şi galaxii
s-au prăbuşit?!

Nu s-au zbătut
şi n-au clipit,
şi-au aţipit…

………………….

O, Soare, Tu,
crescut în mine,
pe fruntea mea *ai răsărit*…

Văd *ceruri noi*,
pe limpezi nori,
culori ce cântă, spaţii despletind…

…Şi stând pe loc
văd orizonturi noi, suind,
văd veşnicul venind,
chipul omului de-argint.

---

[15] V primă: *gonind*.
[16] A doua variantă a versului: *de golul negru absorbită*.

Şi…Fiul Omului – argint –
pe focul aurului STÂND.

El…
Sfântul farmec…

El,
Viul farmec,
Care vine
lucind din sânul ochilor[17]
şi din purtarea umbrelor,
din trupul spelb al anilor,
vânează-n braţe
scânteietoarele adâncuri!

[17] Am folosit a doua variantă a versului. Prima era: *Privind din sânul ochilor*.

Ce[18] este *duhul omului*?...O cuprindere, un cuprins fără timp şi fără spaţiu, care *răzbeşte* în spaţiul material şi în timp…şi pe care duhul nostru *le înregistrează*. Numai el e *conştient* de existenţa materiei şi a creaţiei.

Ce este duhul nostru *în veşnicie*? O pulsaţie în afara timpului, care vibrează, care se dilată şi se contractă pe potriva *mărimii* pe care şi-a câştigat-o în lumea materială, temporală.

Tu, puls al inimii cereşti,
în care, ce creezi, tu eşti…
Tu, *cel străpuns* şi *cel cuprins*,
în care lucrurile-au sens;
ce nimbul limpezimii-ntinzi
şi roiul norilor, oglinzi…

Şi-n *spaţiul sfeşnic* – drumul tău e
m-aud crescând din Dumnezeu!...

Cum cresc în El, El creşte-n mine,
izvor, argint, aur, iubire,
lumină, pace…şi iar lumină
coboară-n lut…şi lutul Ţi se-nchină!...

---

[18] Deasupra acestui text Fericitul Ilie a scris: *De aici, da*…socotind acest text *publicabil*.

[24-25 iunie 1971]

Rugăciune

Dumnezeul meu, pe cei ce Te-au slăvit din inimă şi vroiau, cu fapta, să îşi înalţe inima către Tine; pe cei ce Ţie Ţi se încredinţau şi ai Tăi vroiau să fie, pe aceştia i-ai încercat şi i-ai lovit şi i-ai biciuit şi i-ai mustrat şi pedepsit cu chinuri şi moarte, pentru faptele lor şi vrerile lor care nu erau *credincioase* şi prin care nu Te slăveau aşa *cum doreai* Tu.

Căci Tu nu doreai *faţa* lor, ci *adâncul* lor să fie spre Tine. Şi când ai voit aceasta mulţi *s-au lepădat* de Tine şi de Tine *s-au îndepărtat.*

Numai cei ce Te-au iubit cu adevărat, în adâncurile inimii lor, Te-au văzut pe Tine, Iisuse, Dumnezeule, în toată slava Ta.

Dar ce s-a întâmplat cu cei ce *Te urau* şi *Te blestemau* şi *Te izgoneau* din Casa Ta? I-ai *îndurat* şi cu *blândeţe de Tată* i-ai îndrumat pe căile cele bune.

Şi pe când buzele lor încă *Te bârfeau* şi nu *Te recunoşteau*, faptele lor *Te clădeau* şi *Te slăveau* în lume.

Pe aceştia i-ai ajutat ca pe nişte *fii risipitori*, care *se întorceau* la Tine şi care *veneau orbecăind* prin lumină.

Şi pentru ei ai înjunghiat viţelul cel gras. Şi de *bucuria Ta* şi *a lor*, pentru atunci când se vor întoarce *definitiv* şi *total* la Tine, eu, fiul Tău, care a stat mereu lângă Tine, trebuie *să mă pregătesc*, pentru ca *bucuria lor* şi *a Ta* s-o pot împărtăşi şi eu, să fie *şi a mea*…

O, *dar* pe care nu pot să-l uit!

Nu pot să uit chipul duhurilor care alergau spre Tine şi care asaltau, cu puteri omeneşti, Împărăţia Ta şi care, mai apoi, s-au rătăcit şi au pierit în încercările diavoleşti. Ei *Te-au pierdut* pe Tine…

O, *dar mare* e *taina iubirii* şi *a îndurării Tale*!...

Şi eu cred şi Te iubesc mai mult şi sporesc în iubire către Tine, rugându-mă, plângând pentru mântuirea celor *ce-au vrut* să Te iubească, să Te slujească, să Te slăvească dar *n-au ştiut cum* şi Te-au pierdut şi s-au pierdut, ei, copiii Tăi!...

Adună-i, Doamne, *pe cei buni* şi *pe cei răi* şi îndreaptă-i! Şi mă iartă, Doamne, dacă greşesc rugându-Te pentru mântuirea celor care *au murit departe de Tine*, în întunericul păcatelor de moarte!...Amin!

[23 octombrie 1971]

Mi-e sufletul *tomnatic*,
pribeag şi *singuratic*,
ca frunzele în vânt
iubite de pământ,
în toamna *strecurată*,
când sângele mă cată,
lumină nestrigată*:
Pe unde eşti *să-mi cânţi*?!...

[19 decembrie 1971]

În ţara mea

Ce moarte-i asta
într-o stea
sub cer albastru?
Sau…nu e *ea*?!

Ai ochi senini,
senin şi gândul
de nori şi galaxii,
flămândul!

Rotire-n cer,
clipotul[19] apei,
surâd în ger
sub visul pleoapei.

Salut murire,
zvon de stea,
iubire-n vid,
iubirea mea…

Tu…floare-apui
de rod…Pământ
în glasuri sui
lumini şi cânt…

Mireasmă-n gol
de viscol ger,
spiral, ocol,
tu, ţara mea.

Pribeag a fost
surâsul tău
azi îţi dă *rost*
destinul greu[20].

---

[19] O formă contrasă: *clipocitul* apei.
[20] Ultimele două strofe au fost scrise cu creionul şi într-o altă perioadă, pentru că întregul poem a fost scris cu stiloul. A fost corectat de două ori acest poem: odată cu pix de culoare roşie şi altă dată cu creion chimic.

De-ar[21] creşte alţii *mai avizi*
şi de lumină şi de stele…
tu, golule, să te deschizi
sorbind nuntirile-n inele.

Să nu te-atingi, singurătate,
cu spaima viselor gălbui,
nici de duh şi nici de trupul ce se zbate
între *ce-a fost*, *ce e* şi *nu-i*!

Căci ne simţim pe-ntinsul lumii
nu ca *odraslele oricui…*
Plecăm, ca-n vis, din straiul humii
spre *primăvara Soarelui*.

---

[21] În stânga paginii, sus, autorul a scris cu creionul: *da*…semn că e *un text publicabil*.

Trecând peste anumite limite materia *încetează* de a mai avea caracteristicile pe care le are şi devine *esenţă*.

Însuşirea *a ceea ce este esenţial* aparţine nonmateriei, nonexistenţei reale.

Caracteristicile materiei sunt atât de contradictorii încât unele le neagă pe altele şi, cu toate acestea, o fac să existe în acelaşi loc.

Materia are unitate. Însă atunci când se depăşesc limitele ei materia nu mai e *determinată* ci devine *o esenţă determinată în mod nelimitat*. Ea devine atunci determinată doar prin aceea că are însuşiri fără cauze exterioare.

Neantul este o existenţă. El neagă materia dar nu este negaţie lui însuşi, ci îndeplineşte condiţia *nefiindului*, fiind în sine *unic* şi *infinit*. Singura lui posibilitate de existenţă este în aceste condiţii.

Negaţia pe linie micro şi macrocosmică se întâlneşte în cercul existenţei şi nu în non-existenţă, desăvârşindu-se sferic, pulsatoriu.

Punctul interior non-existent spaţial şi temporal pulsează ritmic şi suportă aritmia în spaţiu şi timp şi condiţii materiale (integrări şi dezintegrări) pe care apoi le *îneacă*, le neagă în infinitul exterior (macro) al non-existenţei.

Ca indivizi *îi iubesc*[22]. Ca naţiune şi idealuri naţionale îi *urăsc*, pentru că iau chipul înşelătorului şi cotropitorului.

Dacă în individ văd avântul *descătuşării revoluţionare*, tinereţea fluxului vital, în schimb, în idealurile lor văd *distorsionarea*, deformarea grandioasă şi grandilocventă a dezechilibrului.

[22] O referinţă rară…cu adresă la regimul comunist. Fericitul Ilie refuza să vorbească despre comunism, despre torturile din închisoare…despre supliciul dictaturii. Considera că trebuie să vorbească cu mine despre *cum se îndumnezeieşte omul*, despre *lucrurile pozitive*…şi nu despre lucruri care *să creeze resentimente*.

Dumnezeu[23]

Cu raţiunea-n flăcări
Pascal L-a cunoscut…
Eu explorând neantul
Striga-voi: L-am văzut!...

E viu…Trăieşte-n veci,
E Giganticul mister,
Măreţele *mâini reci*
Sunt *trâmbiţe de cer*!...

Eu L-am văzut…El este!...
Sub zările de ceruri
Culoarea-L înmieşte
Trecând prin adevăruri.

Când eu, aprins…mă sting
Cenuşile mă-nving…
El Se retrage-n Sine,
Stă *mai presus*…*şi-n mine*…

---

[23] Un poem însemnat cu *da*.

Viaţă[24]

Dăruire, revărsare
de dulceţi în farmec viu,
frăgezimile-n născare,
trilurile noastre-n chin…

…Şi cum umblă a-ntrupare
viiturile-n pustiu,
îşi desfac pânzele-n zare;
farmec alb în purpuriu!...

Măreţiile ce vin
se cunună* a norod…
Totul e de cântec plin,
omule, de zare rod!

[24] Poem însemnat cu *da*.

Să nu rămână *mute*
Sublimele volute!

Ne risipim în vânt,
Suflare şi pământ…

Să auzim un pic
Din marele nimic.

Ci numai te-am văzut
Şi cântec a-nceput.

Tu, viu, clar, sublim,
Pe Tine Te mărim!

[18 ianuarie1972]

Sonetul luminii[25]

Că te-am iubit e singura mea *vină*…
şi ura m-a rănit adânc, de sânger,
până-n adânc, de-am izgonit lumina,
pe-ai cinei nori ce zbuciumă un Înger.

Iar de-mi cutremur lava-n zarea lină,
din trăsnete zvâcnite către cer,
e pentru trupul ce-l aştept să vină
din foc albastru aţâţat în ger.

Te-adulmec, clar de zare, înger…
Te-adăpostesc reverberând[26] lumină[27],
şi flacără în bucuria nunţii pier[28];
„Din moartea mea văd *omul nou* – lumină!”.

---

[25] Ibidem.
[26] V: *iradiind*.
[27] Există în M un vers, cu două variante, care ar fi trebuit să fie al treilea din ultima strofă, dar la care Fericitul Ilie a renunţat, numerotând, după eliminarea lui, fiecare vers în parte, în ordine crescătoare.
Prima variantă a versului exclus: „cristalizez să înfloresc în ger”. A doua variantă a lui: „mă-nchin s-ajung cristal în ger”.
[28] V iniţială a versului: *Şi verde-n bucuria nunţii pier*.

Câteodată *dor* m-aprinde[29]
lumea-ntreagă de-aş aprinde.

Simt în mine *începuturi*,
ce le-aş ninge peste scuturi,
când în fulgere şi stele
inelare-n neguri grele…

Şi cu cât ajung *mai mic*,
tot mai mare în nimic[30],
mi-e şi gândul şi puterea,
explodează-n zare vrerea!

[29] Poem din categoria celor *publicabile*, însemnat cu *da*.
[30] V a doua: *pe nimic*.

Din nimic *suită lume*…[31]
În nimic suflare, tu,
rotitoare-n unde-n spume
chipul tău o străbătu.

Ca un zâmbet ce mă arde
zarea lumii-mi dă ocol,
noaptea vine să mă prade
şi ce bine mi-e în gol!

Vii izvoare-n văi aride
mi se lăfăie-n pustiu,
cu cât golul se deschide
flăcările-mi râd mai viu.

Puneţi-mi pe zâmbet zale,
peste susur argintiu,
umbre şi infernuri, bale…
Glasu-mi sună tot mai viu!...[32]

Chiot, chiu de nuntă mare
într-a goarnelor strigare,
din adâncuri peste vârfuri
se adună-n nori şi cârduri.

Ceruri noi…şi noi, sub Îngeri,
ne adăpostim în plângeri,
căci în noi şi în pustie
se ridică-n vijelie.

Fiul omului cât cerul,
Tatăl Sfânt în Adevărul
Duhului peste pământ…
Creşti iubire din mormânt!

---

[31] Poem *publicabil*, însemnat cu *da*. Paralel cu prima strofă apare o însemnare făcută cu creionul: *P. A., pag. 22*.
[32] V iniţială: *Glasul meu rămâne viu!...*

[19 ianuarie 1972]

Spaimele se strâng şi-mi suflă
în urechi, în suflet…gol,
dar din inimă-mi răsuflă
flăcări albe, nori, în stol…

Spaţiul *creşte* şi *se umflă*,
măreţii îmi dau ocol!

[21 ianuarie 1972]

S-ajung, s-ajung pe roată…
Să dau ocol odată
pământului şi zării,
neîmplântat cărării?

Şi împlinind chemarea
să mă cuprindă marea
pe muntele neîntinării.

O, soare, soare, soare,
fărâmă într-o zare,
cât îmi mai poţi purta
cu foc inima ta,
înmormântarea mea
în alb hlamida ta.

Când în cântec unda trece…
…Viaţa, dacă se petrece,
aripa suie-n suiş…
…Dac-o iei pieziş, pieptiş!

Ce e teama?!...Dacă sui,
Fruntea în curaj apui!...

[10 aprilie 1972]

Doamne, noi Te-am iubit şi am greşit în iubirea noastră şi pentru asta ne-ai pedepsit, ca lumea să nu ne mai audă glasul, să nu ne mai vadă faţa.

Alţii Te-au umilit şi Te prigonesc şi Tu le-ai îngăduit domnie pe pământ. Te prigonesc şi Tu le surâzi. Şi ei vor *să ştergi* chipul şi numele Tău din inima oamenilor.

Şi oamenii ştiu *cine sunt ei* şi totuşi *îi ascultă*, şi-i laudă, şi de numele Tău *se ruşinează*; le *e frică* să-L mărturisească, din *interes*, din *laşitate*.

Cu aripi de stihii[33]

Numai un pas *mai sus* să fii
prăbuşirii,
să ştii, după glas,
copacii în furtună.

Munţii căzând în mări
să-i auzi,
galaxii în pustii,
pierdute glasuri vii,
care ţipă *a cădere de frunze*
în tăcere.

Melodia e totul:
alunecătoare, târzie
prin noi.

Ce naşte sau moare
să nu ne atingă
pe noi,
cei *albaştri de puri*
în azur.

Noi,
care-n tăcere
lucrăm ai ţării
faguri de miere.

---

[33] Poem catalogat drept *publicabil* şi însemnat cu *da*.

Ea, legănată-n foc aprins
Păşea cu el în joc de vis,
Cu tot pământul rotitor,
Coroană care-n* jurul lor.

Şi i-am văzut cum s-au deschis,
Ca fluturele peste-abis,
Purtaţi de-al valurilor spor
Peste seninul fără nor.

[16 septembrie 1972]

Zdrobi-se-va şi *carcera terestră*[34] ,
Un zbor senin *îmi va spori* avântul,
Când îmi va strânge inima pământul,
Când mă va smulge *cerul nou* şi *cântul*.

---

[34] Strofă însemnată cu *da*.

Sună al frunzelor răsunet
Şi din codru veşnic tunet,
Şi s-adună şi s-aciuă
Cerul zorilor de ziuă
Ori în suflet ori în jur.

Timpul

Imperturbabil şi silnic
 e timpul ce vâjâie-n noi.

Timpul ce trupul ni-l creşte,
ca să aibă ce să ucidă.

Cronos[35] care îşi sugrumă
şi îşi înghite copiii!

Timpul este…
şi *nu ne ajunge*.

Timpul care *rodeşte*
şi pace, şi ură, revoltă şi chin…

Timpul să piară!
Să nu-l mai aud!...

Pe timpul zălud,
fără zâmbet şi crud,
nu vreau să-l mai aud!

---

[35] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Cronos.

[13 august 1972] [36]

A. M.

Pecetluiesc această ţară
Cu *inima* şi *chipul meu*.
În braţul meu e Dumnezeu
Iar neamul acesta *n-o să piară*!

În veci de veci *lumină lumii*
Din glasul ei va răsări
Şi de-o-nceta domnia humii
În altă lume *va-nflorii*.

[36] Un poem scris cu cariocă de culoare roşie şi însemnat cu *da*.

Cade frunză,
frunza tace…
…Viu, azurul *se desface*…

Se aude
frunza-n frunză…

Limpede şi purpurie
numai mie,
lumea sorilor
râde norilor
argintii.

Cuvânt sfânt
pe pământ!

– *Gură de nori* se deschide[37] –
– „Cărarea de-aici te închide,
Nor întins de săgeţi,
Deschide-mi cărarea spre Geţi!”.

[37] Strofă însemnată cu *P. A.* şi apoi cu *da*.

Se pune problema *salvării*, a mântuirii ei. Se va mântui? Cred că *da*. Entităţile pure dizolvate în ea şi astfel unite cu ea *o vor salva* în ziua când *goarna va chema*.

Dumnezeu

Dumnezeu a apărut în microcosmos.

Mitologii – Eminescu – „punctul acela de mişcare, mult mai mic ca *boaba neghinei**” – ştiinţa – atomul.

Dumnezeu S-a descoperit lumii şi creaţiei în cosmos – chip de om luând – creştinism.

Dumnezeu va domni în macrocosm şi microcosmos.

Pe norii cerului *va veni* şi *va domni*.

Norii cerului – formaţiuni cereşti în care galaxiile şi supergalaxiile sunt *molecule*.

[26 august 1973[38]]

Abia acum înţeleg *sensul viziunilor* de acum mai bine de 10 ani. Adică cele despre Îngeri, despre *formele spirituale* ale lui Dumnezeu, care apăreau* şi dispăreau, despre *sacrificiul suprem*, despre *fiarele (formele) cenuşii* ale omenirii în devenire.

E vorba despre Biserică, care *încearcă să existe* cu preţul *integrării capitulante* în lume.

Deci, indiferent dacă e *creştină* sau *nu* societatea are *substanţa* sau *esenţa ei* formată din sacrificiile creştine. Societatea *va împrumuta*, ca orientare şi evoluţie, *un sens creştin*, care îi zace în temelii.

---

[38] Un pasaj însemnat cu *cruce roşie*.

Şi *uriaşul plâns* m-apasă!...[39]
…Ce-ai *căutat* printre *pigmei*?
De norii negrii prins în plasă
cresc fulgerele-n ochii mei
şi mă înjunghie greu gând…
De ce-ai pierdut *măreţul pas*?
Unde ai fost? Ce ai *rămas*?
De ce-ai trăit, când mori…*tăcând*?!

Tu nu umblai după *imagini*,
ci tu *creşteai în flori de nori*,
fiorii tăi erau *comori*
pe *rânduitele paragini*.

Porneşte, te ridică iar,
cu fruntea-n nori, inima pară!
În noaptea care stă să pice
trăsnetul lumea s-o despice.

---

[39] Poemul e însemnat cu un X de culoare roşie.

De-ntunecatul, greu parfum,
De al minciunii falnic drum,
Tristeţea mea-n durere creşte…
Întunecat şi greu parfum[40].

[40] Ultimul vers a fost tăiat de către autor în M.

Ne-ai îmbrăcat în *glasuri răpitoare*[41],
întru argint de aur şi de soare
şi din lumina geniului veşmânt
mi-ai arătat *ce sunt*.

Din aurul sorbit în aburiri
al fulgerelor drum ne aşternu,
simţirile în straturi noi, subţiri
şi gândul în făptură se văzu.

În luminoase zori şi înserare,
să ne-ntrebăm într-una în lumină,
ce *scânteiere* ne tot cheamă-n zare
şi ce tot *aşteptăm să vină*!

Făptură, tu, lumină în lumină,
te-am petrecut în haos şi-nmurgire,
acum te-arăţi, din flăcări, peste fire,
'n nemărgire, veşnică virgină![42]

---

[41] Poem însemnat cu *da*.
[42] A doua variantă a versului: *'n nemărginire, veşnică, deplină*.

[7 decembrie 1972]

Şi moartea-mi dă *ocol albastru*
Pentru azurul pricăjit*.

Patria mea, lumină în lumină,
Făptura ta de-a pururi să-mi lumine
(Făptură, tu, prea veşnică virgină)
Te-am petrecut din haos şi-nmurgire
Şi-acum te-arăţi sorind nemărginire,
Patria mea, lumină în lumină!

Te-nconjori cu brâu de flacără.
Fecioară, creşti şi te alinţi, plimbând
Cosiţele de aur şi de foc
Şi braţul meu te modelează-n gând.

R.[adu] G.[yr][43]

Atât cât inima *ta cântă*…
Ce-ţi pasă *umărul înfrânt*?
Ce-ţi pasă-un braţ şi-o spadă frântă,
Când te ridici *cu-un steag* mai sfânt?!

[43] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Radu_Gyr.

[1973[44]]

Biruinţa iubirii – biruinţa lui Dumnezeu

În această epocă de *respingere* a conceptului *Dumnezeirii* se răspândeşte, totuşi, se extinde, *se adânceşte sentimentul iubirii*, cu toate determinantele lui.

De aici se va naşte, sine qua non [45] , *problematizarea*, întrebarea. Deci un alt aspect al *adâncirii*.

Această problematizare va intensifica, va subtiliza, *va înălţa sentimentul dragostei* la unele individualităţi, precum *îl va coborî* şi *dizolva* la altele.

De aici se vor naşte *diverse contradicţii*…Însă, în cele din urmă, *ceea ce e superior va învinge*, adică va învinge *iubirea profundă*, esenţială, diafană, universală, cea care este *ambianţa* Divinităţii.

Astfel, Dumnezeirea se va face din ce în ce *mai sesizabilă*, mai perceptibilă, mai apropiată de noi. Ea Se va revela sub alte *forme noi*, mai proaspete, mai accesibile lumii care va veni.

Căci eu nu mai văd o *reîncreştinare* şi o *biruinţă* a dragostei creştine *cu forţa* şi *cu intervenţii din afară*.

Numai prin *forţa interioară* a spiritului nostru, în care lucrează harul dumnezeiesc, se va petrece acest lucru.

Dumnezeu va veni *din lăuntrul nostru* în *afara noastră*.

Şi [creştinismul] va fi *mai puternic*, vom trăi *o nouă înflorire* a dragostei, a creştinismului, cu toate idealurile lui recrudescentizate, reactivate şi împlinitoare ale golurilor noastre.

Se va produce *o reactualizare* şi *reînflorire a plinurilor* şi *a crescenţelor noastre*.

---

[44] Text însemnat cu *da*.

[45] În latină: *fără de care nu se poate*. Aici însă e folosit cu sensul: *fără doar și poate*.

Limbă şi Literatură, nr. 4, 1972. *Nicoară Potcoavă*[46] al lui Mihail Sadoveanu[47].

„Nu s-a găsit nimeni *ca să ne spuie* cum *s-au petrecut* toate”. Reacţie la moarta feciorilor. Tatăl şi mama răcnesc la aflarea spectacolului muririi, ca alinare pentru *durerea pierderii*.

Dacă spiritul *se alină* prin spectacol. Spectacolul e mai presus de durere, de viaţă şi de moarte. Spiritul se regăseşte în spectacol ca *întreţinere a liniei de forţă*, a acţiunilor şi a împrejurărilor. That's what[48]…

---

[46] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nicoar%C4%83_Potcoav%C4%83_%28roman%29.

[47] Textul e scris cu creionul, în comparaţie cu textul de dinainte şi de după acesta, care, în M, sunt scrise cu stiloul.

[48] În engleză: *Aceasta este ceea ce*...

Satiatus[49]

De-mplinirea florilor din glastre,
de ghirlandele şi vorbele de bâlci,
azi, sătul…spre stelele albastre
sui iubire, floare de pe stânci!

Tot mai limpede, mai fragedă de geruri
te desprinzi, ca să te prinzi *în forme*,
nevăzute, dar văzute-n ceruri,
de-mplinire a artelor diforme[50].

---

[49] În latină: *satisfăcut/mulțumit*.
[50] Împlinirea pe care ți-o aduc vederile dumnezeiești depășește cu mult arta deformată a contemporaneității.

[23 aprilie 1973][51]

Rotunjimea, frumuseţea
undelor de mărgărint,
izvor limpede-n tristeţea
curgerilor de argint.

Peste aurul de veacuri
se desface-n *freamăt cald*,
nufăr în albastre lacuri,
în de zboruri *un lin fald*.

[51] Poemul următor este însemnat cu X de culoare roşie şi cu *da*.

[2 iunie 1973]

Mutată-n cer…
de mine mă despart,
acum voi scrie *nemuritoarea carte*,
a viselor ascunse şi rebele
pe liniştea tâlcuitoarelor inele.

[10 iunie 1974]

Oglinda frumuseţii
din ’nalturi şi adânc,
ţi-am dat *cununa vieţii*
să-mi fii *copil* şi *cânt*.

α – ω

Acele *chipuri nelumeşti*[52]
şi scânteind de frumuseţe,
putea-vor oare să ne-nveţe
sublimul *căilor cereşti*?

Inima vorbei ce se-avântă
cu aripile dând de cer,
cu duhul pâlpâind în ger,
ce-n trup de patimi se frământă?!

---

[52] Poem însemnat cu *da*.

[18 octombrie 1973]

Trezire[53]

Rănit şi *fulgerat* şi *frânt*
În trup şi suflet pe pământ
Şi despicat de *vânturi reci*
Tu, umbră şi lumină treci.

…Uitasem *cine* şi *ce sunt*!
În vuietul de frunze-n vânt;
Mă strecuram pe vii cărări
Şi vă lăsam pustii…visări!...

Treziţi-vă din răni adânci,
Din falii, vaduri, de sub stânci,
Guri astupate de cenuşă!

Cămară fără ochi şi uşă,
Sfărâmă-te ţăndări, te aprinde,
Călătoreşte-te-n colinde!

---

[53] Titlul poemului a fost pus la corectare, după ceva vreme şi este scris cu pix de culoare roşie, în timp ce întregul corp al poeziei e scris cu stiloul. Poemul e însemnat cu un X de culoare roşie.

[5 septembrie 1973]

Voi n-aveţi *chiuire*
şi n-aveţi *altare*
şi n-aveţi *cântare*…

Avem *noi*, ce n-aveţi *voi*?
Al veşniciei altoi…

Cuţitul ce taie
desparte viaţa,
gunoaiele…

În întreţinerea de viscol,
Care urcă *senin* spre cer
Înviau neamurile în Unul.

Fiorul* viu ce nu-i *mister*
Ci *viaţa lumii* întru El.

[6 septembrie 1973][54]

Voi cei ce vreţi
Să ştiţi şi *să pătrundeţi*,
Ce este *dincolo* de zare;
Ochi şi *urechi* să fiţi!...

Perpetua'ntrupare,
Ea *cântă*, ea *apare*!...

Şi-atunci, în tristă undă,
În care veacul bate,
Veţi auzi cum curg
Eternităţi voalate,
Şi lutul, nur şi-amurg*
Şi sufletul *vi-l sug*.

---

[54] Poem însemnat cu *da*.

Eu *am pătruns*, eu *am văzut*[55]
ce-i *zarea*…Şi mai mult:
am auzit-o dintre vii,
culoarea-naltă-a curgerii.

Parfumul apelor, tumult
de adieri…neîntrerupt.
Luaţi-mă pe crezământ:
Am fost *în ceruri*, pe pământ![56]

Rămas-am să plătesc ’nainte
ofranda cerurilor[57] sfinte
şi ce-am văzut, nu-i drept *să spun*,
căci pentru cei ce sunt *aieve*
ar fi doar *vorbe de nebun*,
neînţelegeri şi *gâlceavă*.

Că ce-i *cuvântul* faţă
de *mărirea veşnică* ce e
roire-n pururea-nnoire,
viscol de fulgere-n ivire?!…

Şi norii, nimbii nevăzuţi,
prin care *fragezi* şi *desculţi*,
trandafirii, în cete line,
trec Îngerii cu sânuri pline
de bucurie şi mister,
de dorul Tatălui din cer.

Şi curg din aripe suspine[58]
lăsând în boabe de rubine
neauzitele suspine,
din plânsul aripilor-nalte,
pentru făpturile-ntrupate!

Tu, măreţie, tu, prăpăd[59]
al firii mele de ce văd

---

[55] Poem însemnat cu X roşu şi cu *da*.
[56] Am fost *în ceruri* încă fiind *pe pământ*.
[57] A doua variantă: *ofranda darurilor sfinte*.
[58] Vers tăiat în M.
[59] Am folosit a doua variantă a versului. Prima era: *O, măreţie! O, prăpăd!*

şi de ce aud şi simt şi pipăi!...
…Ce strălucire! Ce risipă-i!...

[8 septembrie 1973]

Treptele îngereşti

1. Scaunele
2. Heruvimii
3. Serafimii
4. Stăpânirile
5. Puterile
6. Domniile
7. Îngerii
8. Arhanghelii
9. Începătoriile[60]

[60] Sunt cele *9 cete Îngerești* descrise de Sfântul Dionisie Areopagitul în *Despre ierarhia cerească*.
A se vedea: Sfântul Dionisie Areopagitul, *Opere complete* și *Scoliile Sfântului Maxim Mărturisitorul*, trad., introd. și note de Pr. Dumitru Stăniloae, ed. îngrijită de Constanța Costea, Ed. Paideia, București, 1996, p. 23.

Loviţi şi biciuiţi
cu *amăgiri* şi *chinuri*
şi cu *dogoarea crimei*
din umbră…mă pripiţi!

Dar simt cum tot *mai pur*
mi-e aerul din jur
şi văd cum zorii vin
cu dulci aripi de chin.

Înmuguresc şi cresc
şi tot mai din adânc
suspine-mi dau şi plâng!

Fârtaţi[61] şi nefârtaţi,
prin mine…în voi daţi
şi mila mă cuprinde,
că moartea mreje-ntinde.

Căutătorii limpezi
ai fecioriei, umezi,
de zări nebiruite,
stau ochii în ispite.

Dar creşte bucuria
şi rodul ei, tăria,
ce *sfâşie* neamul
să suie-n slavă ramul!...

…Azur, azur, azur
şi limpede, şi pur…
…Nu vă temeţi de moarte,
de chinurile coapte,
de aşteptări, de timp,
de-nnourat Olimp.

Urcaţi! E greu urcuşul…
Mai greu e coborâşul…
…Luptaţi, nu ca să-nvingeţi,
ci flamuri să întindeţi,
de flăcări peste vise,

---

[61] *Fârtat* = prieten, frate de cruce, tovarăş, ortac.

de pângăriţi ucise!

Că viaţa – un răspas[62] –
nu-ngăduie *popas*,
pe urma altor vânturi…
Ci flamură şi cânturi,
ce se destramă-n soare:
…Viu este cel ce moare!

Şi răsărind pe struna
arcuşului, furtună,
e cutremurat pământul
să ne asculte vântul,
căci patria ne cheamă
în viscol de aramă.

---

[62] Viața este *un răstimp*, un spațiu temporal scurt.

[28 noiembrie 1973]

O, inteligenţă a Îngerilor
prin care Dumnezeu
rostuieşte existenţa toată!

Prin care *plimbă* stelele
în cârduri şi rotiri,
printre norii sihaştri,
albi şi negri, din nemărginirea
fără oprire pe creste
sau adâncuri de cer…

O, cine *a văzut* sau *trecut*
prin *ninsoarea de stele*!

Dar *viscolul* marelui nevăzut,
la început de vreme şi spaţiu,
cine *l-a păscut*?

Noi, cei mai mici
prin văile vieţii născuţi,
timpuriu sau târziu,
ne bucurăm sau ne plângem
de mirare, rotiri
a celor mai apropiate stele,
planete, umbre, lumini,
anotimpuri, creşteri şi desfrunziri.

E bucurie destulă
şi în minusculele lucruri,
dacă putem s-o extragem!

…Nectarul[63] acesta
pe zei[64] i-a hrănit,
odată, nu demult,
dar acum *l-am uitat*
alergând după *vise* prin nori,

---

[63] Lumina dumnezeiască.
[64] Cu sensul: *pe Sfinți*, fiindcă a făcut analogie cu „nectarul zeilor” din mitologie.
A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mitologia_greac%C4%83.

care *ne copleşesc* şi *ne sug*
până rămânem *pustii*.

Numai că, uneori, frenezia
ne-aduce aminte de *noi*.
…Şi-atunci, spulberând nebuneşte
praful depus ca de veacuri,
ne-auzim, *ne recunoaştem*
şi ne cântăm trecutul
ţesut în prezent,
cu *fir de amurg* sau *răsărit*
ori de *azur curgător*,
de *lumină pribeagă*…

Cântaţi, ca să răsune
de nuntă în strune,
în lumea întreagă…

…Ce suntem…*apune*…
în bucium rămâne.
Doar ce cosim,
fulger de fulger[65],
zori dezvelind!...

Venim dintr-o vreme
când *nu încetau să ne mire*
– lăudând *mai sus de ei* şi *de fire* –
făpturile *nou descuiate*;
ca să v-aducă uimire
pe frunţi, în palate;
eterna cetate[66] în vreme,
cu acvila în steme!

Peceţi pe cuvinte ce merg înainte
am pus, *Cuvântule de nespus*!
Căci totul mă trage spre *veacul*
ce vine, căci astăzi nu este
decât *o sleită poveste*
născută-n apus şi capul răpus!

---

[65] Odată cu acest vers poemul a fost scris cu creionul…după ce, până acum, Fericitul Ilie scrisese cu stiloul.
[66] Împărăția lui Dumnezeu.

Fiorul meu *trimis* în lume,
(din viaţa grea pierdută-n glume)
tot greul vieţii *scurs* în glume!

[6 ianuarie 1974][67]

Cine eşti?... Nu te cunoaştem…Ce cauţi?...Unde ţi-e *dragostea*?

Ştiu: umbli după frumuseţe dar frumuseţea pe tine nu te interesează. De ce se leagă ea?

Curiozitatea ta e nestăvilită şi acesta te duce în sus şi în jos. Ea te-a dus până în *adâncurile infernului* şi până în *slăvile cerului*.

Dar ce e asta? Unde te duce? Unde vei ajunge? Nu te priveşte prea mult ţinta sau, dacă îţi pui probleme, atunci nu te ţii zdravăn de ce ai de făcut, pentru ca *să străluceşti* şi *să luminezi pe calea ta* căile spre *mai înalt*.

Eşti *un mediocru*, un *căldicel*, pe care am să te vărs din gura Mea[68] [Apoc. 3, 16], dacă nu te schimbi. Şi vremea *nu aşteaptă*. Ia aminte!...

– Ce să fac?!…Mă risipesc *fără vrerea mea*, din cauza gustului pentru viaţă, din cauza nevoilor vremelnice ale trupului şi ale sufletului.

Mă îngrijesc ca să le dau *întâietate* şi am mereu *sentimentul zădărnicirii aspiraţiilor* mele, care-mi plutesc în norii gândurilor încă din copilăria mea.

Le am de când încă *nu judecam deplin*…

Însă, încă de atunci, sufletul meu *recepta* aceleaşi *adâncimi veşnice*, plutitoare, fluide, ca şi acum, pierzându-se în zări infinite, atunci, ca şi întotdeauna.

---

[67] Însemnări bifate cu două X-uri: unul cu stiloul şi altul cu pix roşu.

[68] Majuscula ne aparţine, pentru că, în mod evident, avem de-a face cu o parafrază la *Apocalipsă*.

„Eli, Eli, lama sabahtani!”[Mt. 27, 46]

Nu voi zice: „Dumnezeule, Dumnezeule, de ce *m-ai părăsit*?!” şi nici: „Dumnezeule, Dumnezeule, de ce *Te-am părăsit*”.

Dimpotrivă, strig: *Văd, Doamne! Ştiu, Doamne! Sufăr, Doamne!*

Sufăr că *m-ai părăsit*, dar poate că *asta merit*.

Poate că *merit*, tocmai pentru că *n-am îndeplinit întru totul voia Ta* sau *sufăr*, pentru că *asta e voia Ta*.

Striga-voi ca un tunet cu vocea mea, care e a unui *om frânt* şi *zdrobit*: Nu Te părăsesc, Dumnezeule! Eu *nu Te părăsesc*, chiar dacă *Tu m-ai părăsit* sau chiar dacă *aş avea motivele mele omeneşti*.

Sunt *om* şi sunt *crunt lovit ca om*. Aceasta m-ar putea *determina* sau *îndreptăţi să strig împotriva Ta*.

Însă, poate că Tu *eşti în mine* şi de aceea *nu Te pot părăsi*. Poate că Tu vrei *să suferi în mine*, ca să ai *îndreptăţire* mâine, la judecata Ta, când vei judeca pe toţi oamenii, când vei judeca pe *drepţi* şi pe *nedrepţi*.

Poate că *mândria* şi *ambiţia mă îndeamnă* să *nu Te părăsesc*.

Poate *lipsa de curaj* de a Te înfrunta.

Poate *laşitatea*.

Poate frica de *o pedeapsă şi mai mare* pe pământ, dar, mai ales, *în Iad*.

Însă eu *nu vreau să cred acestea*. Nu pot *să le cred* şi poate că *mă mint*.

Eu ştiu însă că mi-ai fost *prieten* şi că eu am fost *prietenul Tău în zile şi mai grele* ca cele de acum.

Ştiu că *nu m-ai părăsit* şi că *nu Te-am părăsit*, şi nu *Te-am urât*, ci *Te-am iubit*.

De aceea, loveşte-mă, zdrobeşte-mă, ia-mi *gloria* şi *binele* şi *rostul meu pământesc*! Ia-mi *tot ce vrei*…

Dar eu *Te voi iubi*, voi *lupta pentru Tine*, voi *striga în lume* şi *către ceruri*, pentru ca să vestesc *dragostea mea pentru Tine*, care e *mai presus de orice*.

Lasă-i ca *să mă ucidă*, să mă înfrângă!

Însă şi *frânt* şi *pierind Te voi iubi*, Te voi mărturisi, nu Te voi *părăsi* pe Tine, Cel care m-ai părăsit, cum L-ai părăsit şi pe Fiul Tău pe cruce.

Săvârşitu-s-a! [In. 19, 30].

Mă îndrept să-Ţi strig cu toată îndrăzneala în faţă:
Dumnezeule *din afară de mine* şi *din mine*!...

Să cadă *crusta* pământească!
Apari *în trupul meu* din nori,
Pe ai înfrângerii fiori,
Fecioară, Lume, Tu, Curteană[69]!

---

[69] Împărăție a lui Dumnezeu plină de slavă dumnezeiască.

Să nu vă mire faptul, dacă multe dintre lucruri le văd *contrar majorităţii* şi, uneori, mă mir cum lumea poate gândi *aşa cum gândeşte* şi că înţelege *aşa cum înţelege astăzi*[70].

Însă privesc totul ca pe *o coloană*, care înglobează în ea gândirea, simţirea, voinţa, spiritul unei lave întregi, care *a tins* şi *a lucrat* la desăvârşirea ei.

Pentru mine, toate acestea sunt *viaţa propriu-zisă*, spiritul care degajă *lucruri grăitoare*, care sunt *mai vii*, *mai impresionante* decât *persoana care stă lângă mine*.

[70] E una dintre *ocaziile rare* în care Fericitul Ilie se adresează, în mod direct, unui *auditoriu din viitor* al caietelor sale. Aceasta ne arată că trăia *în mod adânc sentimentul*, că aceste lucruri *vor fi tipărite* în totalitate, lucru care se petrece acum, prin *prima ediție integrală a Operelor* sale.

Templu viu, de flacără, în pustiu,
al norilor de ani parcurşi,
în vineţiu şi auriu şi azuriu,
şi purpuriu…spre norii negrii, nepătrunşi.

Tu, umbră în cursul lumii
purtând susurul humii…
Ce străvezie! Cum picuri!...
Tu, *astăzi*….Tu eşti *ieri*…

E *consistent* şi *dur*
Eternul spirit pur,
ce alcătuieşte *piatra*
şi-alcătuie şi *vatra*.

El ce trăieşte-n toate
trăirile le-nnoadă,
şi val, şi zbor, şi-not,
Se-ncură-n toate, în tot[71].

Când *viscol*, când *zăpadă*,
în claruri, clar să-şi vadă
a mâinilor făptură,
a minţii Lui[72] statură!

Dar tu, cel din afară,
Din luptă, vis şi pară,
Oglindă Mi-eşti[73] şi prunc,
Mă nasc mai din adânc.

Smucit şi frânt şi rupt,
mai vast, de zare supt,
adăst, să-nfrâng pământul,
prin spirit lecuindu-l.

Şi gravitându-l Mie[74]

---

[71] V primă a versului: *Se plimbă-n toate, în tot*.
Dumnezeu *Se încură* în lume, pentru că Se bucură, Se veseleşte întru ale Sale. El *aleargă* prin lume, pentru că El e *mereu prezent lângă* şi *în* întreaga creaţie.
[72] Majuscula ne aparţine.
[73] La fel, majuscula ne aparţine, pentru că se referă la *Dumnezeu* în relaţie cu *noi*.

să-l salt în vijelie,
de ceruri, ore, bolte,
şuvoi, sfere şi torţe.

Să ne rostim în ceruri,
culori, cânt, adevăruri!

---

[74] Idem.

Yes!

Sunt *omul*[75] *de durere*-al lumii
şi-*albastrul pur* ce-a mai rămas în unii,
gigantic, dar mă prinde şi m-afundă,
să-ncep *înnoitoarea undă*,
în cerul beznelor lucide,
din spaţii de lumini, avide…
şi mila *mă înmoaie* până plâng,
să nasc *o nouă lume* din adânc!...

…Mai bună, fără dor şi chin,
să crească-n bucurie din prea plin
şi fără margini, bezná de mişcare,
de melodii şi armonie dansatoare!

…O, dansatoarea mea, cadână,
de bucle şi de plete,
tu pieri în frăgezimi, fecioară,
a străvezimilor ce înfioară!

[75] V. primă: *fiul*.

[20 ianuarie 1974]

Dacă Dumnezeu m-a părăsit, dacă toate îmi stau împotrivă, dacă visele şi vrerile mele nu se împlinesc, dacă dorinţele mele cad, neîmplinite, ca frunzele uscate;

dacă din toate câte îmi sunt date mi-a mai rămas doar *vieţuirea în suferinţă*, *bolile trupului* şi *chinul revoltelor zadarnice* şi *a nemulţumirii de sine* şi *de cei din jur*;

dacă la viaţă *nu mai ţin* şi *nu mai aspir la nimic* şi nici *nu mai râvnesc* la ceva anume;

de ce accept totuşi *să trăiesc*, *să cred* şi *să mă încred în Dumnezeu*?!

Pentru că Dumnezeu e *în mine*, îmi este *prieten* şi *nu-L pot trăda*.

Pentru că viaţa pe care o am aici, ştiu, în mod indubitabil, că *se va sfârşi*, într-un fel sau altul, *de la sine*.

Pentru că nu e bine ca să se producă *fisuri* în *încrederea ta în biruinţă*, atunci când ştii că *viaţa veşnică există*.

[25 ianuarie 1974][76]

Vana şi Sfânta Fecioară*

Şi trupul pe care l-am privit
Cu duh, adâncul mi-a răpit
Şi nimbul ce mă-nvăluia
Ştiam că-i cea de-a pururi *ea*…

…Fermecătoarea, veşnic Vana…
…Mă pierd ca soarele-n Nirvana[77]!...
Şi, până când?!...Încărunţit
Mai ard, viu soare-n asfinţit!

Din cale-mi pururea te-abate,
Tu, Vana visurilor moarte!...
Că vrere n-am să mai fiu rug
Şi de-mplinirea-n lume fug.

Vreau frăgezimea feciorie
Din focul sfânt al veşniciei,
În trupul vechi să mi s-aşeze,
Să-mi schimbe umbrele-n amieze!

Iar tu printre făclii rămâi
Şi fă-ţi din ochi-mi căpătâi,
Să-ţi umple sufletul şi chipul,
Vălul luminii pe nisipul

Scânteietoarelor măriri,
De unde spre nemărginiri,
De ceruri duse-n aurore,
În alte *ceruri fără ore*!...

---

[76] Poem însemnat cu un X de culoare roşie.
[77] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Nirvana.

Cu scânteierile privirii
M-ai smuls din *flacăra de aur*,
Din *focul sfânt* al contopirii
Şi pe iubirea ta sunt *laur*.

2

Că ce se leagănă pe unde[78]
Mireasma vieţii o pătrunde,
Iar ramurile ce se-apleacă
Pân' la inimă te seacă.

3

Din vid se-nalţă către cer
Zvonind al trupului arcer[79],
Peceţile-n zori să-şi rupă,
În nouă ceruri să irumpă!

1

O clipă numai ţi-a fost dată,
În ea s-aduni vecia toată,
Şi *nou* în chipul tău să pui,
Ce-a fost, ce este şi-ncă nu-i…

---

[78] Acest poem de trei strofe a fost tăiat de către autor, în întregime, în M, pentru ca mai apoi *să îl rescrie* pe pagina următoare, în *formă definitivă*.
[79] A se vedea: http://dexonline.ro/definitie/arcer.

O clipă numai ţi-a fost dată,
În ea s-aduni vecia toată
Şi *nou* în chipul tău să pui,
Ce-a fost, ce este şi-ncă nu-i.

Că ce se leagănă pe unde
Mireasma vieţii o pătrunde,
Iar ramurile ce se-apleacă
Până la inimă tot seacă!

Din vid se-nalţă către cer
Zvonind al trupului arcer,
Peceţile-n zori să-şi rupă,
În nouă ceruri să irumpă!

Îţi mulţumim din mii de feţe
C-ai pus *atâta frumuseţe*,
În frunze, în* aripi *să ne-nveţe*!

Iar de puterea vă pocneşte-n zale,
Nu sforăiţi cu zornet de cuvinte,
Ci făuriţi *arcade* şi *mantale*
Şi cuviincios să mergeţi înainte.

Voi, cei tăvăliţi în *mâl* şi *târboseală*,
Azurul aripii ce-a scris *surâs*,
Beteală-n scrum de oboseală,
Că nu păşiţi *mai sus* de vis.

Maghernițe de vis dărăpănat,
Cuvântul fad vă-nghează tot elanul,
Căci Făt-Frumosul sprâncenat
A adormit în voi…Sărmanul!

Unde e fapta spiritului liber,
Ce sfarmă-ncătuşarea ca să nu adoarmă
În noi, făptura încă necreată,
Al nostru chip ce-n vis s-arată?

Dar îl privim în spirit, *cer* în *ger*,
Nu sunt din cei ce neagă-acest *mister*,
Nici nu-l înlătur, nici nu-l ocolesc,
Ci *trec prin el* cântând şi-l înfloresc.

Şi viu fiind văzut-am *naltul cer*,
Trezit la viaţă, răsărind din ger,
Mai *consistent* ca lutul ce îl calc,
L-am *pipăit*, l-am *mirosit cu drag*.

Materia, tot universul au pierit
Şi eram *spirit pur* pe *viu ocean*
Şi-n mine Duh din Dumnezeu aveam,
[Căci L-am văzut, cu El eram.][80]

Şi universuri răsăreau dintru afară,
Din mine altele, făcând să piară
Lume şi *vis*; şi rămânând doar *eu*,
Fiinţă, cer în Duh, în Dumnezeu.

---

[80] Vers compus de către noi, pentru că Fericitul Ilie a lăsat necompletat al patrulea vers al acestei strofe.

……………………………………..

Vreţi să-L vedeţi,
în permanenţă şi-n *clipit*?!
…Să călăriţi pe moarte şi sorit…
…Va răsuna în voi *lumină nouă*,
ce inima vă va cuprinde
şi apoi
vor izbucni din flăcări
ceruri noi
în infinite nuanţe de culori,
cu fiinţe ce plutesc în nori.

Vechi existenţe în existenţe roiuri,
în nimb de graiuri…
şi alaiuri,
din frăgezimile simţirii
şi veşnicia adumbririi,
care cântă şi creează,
lumina-n duh,
în sfânt văzduh!

Eu am văzut
Izvorul creator
şi *nimbii*
care cresc în cer,
din mine şi din jur de mine.

Văd lutul mort şi stins.
Văd *cerul nou* aprins
de-al *vieţii foc*
în forme noi sporind
şi armoniile horind,
culorilor grăind.

Lumină, lumină
Pe neguri *regină*,
Pe ape *crăiasă*
Şi lumii *mireasă*.

Uitare, cărare,
În pădurile vieţii,
În auzul dulceţii,
Îngânare*, mirare!...

[23 februarie 1974]

Mergeam ca să predau nişte ore de engleză. Mă gândeam să ajung la timp. Trecând pe lângă o casă de vânătoare, îl văd pe un pădurar aşteptând.

Deodată îmi apare în minte imaginea vieţii acestuia în pădure. Am suportat imaginea ca pe *un şoc neplăcut*, în *locul destinderii* pe care o speram.

Imaginea *ritmului destins* al naturii mi-a turburat *ritmul rapid* al scurgerii timpului, pe care îl trăiesc aici, în oraş.

E greu să treci dintr-un ritm de viaţă într-altul. Să zicem din *ritmul sătesc* în *cel orăşenesc*.

Însă, închipuiţi-vă ce şoc suferă spiritul atunci, când din *ritmul vieţii materiale*, va trebui, prin moarte, să se încadreze *în ritmul vieţii spirituale*, în ritmul Logosului[81].

---

[81] Majuscula ne aparţine. E al doilea text din acest caiet, unde Fericitul Ilie se adresează *în mod direct* unui *public cititor*.

R.[adu] G.[yr]

Mi-e sufletul ca *un cireş în floare*
Şi-n floarea lui tot soarele îl am,
Sunt mii de pomi* şi *o privighetoare*
Vrăjită cântă-n fiecare ram.

[8 martie 1974]

Scrisoarea lui Picasso[82]

E un document al pictorilor şi al picturii *devastate de forţele negative* şi cu *un efect devastant* pentru spiritul uman.

Toate artele au avut de suferit în perioada modernă *un şoc dezechilibrant*, datorită *setei de originalitate obţinută cu orice preţ*, care a căpătat, la un moment dat, aspectul *abstract* al unor *jocuri puerile* sau *foarte grave*.

Acestea arătă că avem de-a face cu *un dezechilibru psihic* şi *de logică*. Secătuirea *sensibilului** şi *alogicul* la nivel intelectual înfloresc ca *iarba rea*.

Scrisoarea lui Picasso e o mărturisire care respinge *o atitudine de o viaţă* şi invită la *o reîntoarcere la renaşterea clasică*.

Însă nu cred că va fi o *întoarcere*, ci vom avea de-a face cu *un drum nou* în spirit şi în artă, diferit de al clasicilor. Când va înflori acest curent el va depăşi Renaşterea în *măreţie* şi *viziune*.

Va însemna *refacerea lumii* şi *a spiritului*, care va urma acestei *stări de negaţie*.

---

[82] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Pablo_Picasso.

Copiii mei surpaţi în veşnicie,
Răzuiţi de duhul vieţii mele,
Vă vlăguiţi puterile-ntre stele,
Pierduţi de dragul veşniciei,

Ce pururea ţâşnind din adevăr,
Vă *jefuieşte* darurile clipei,
Îndrăgostiţi de umbrele risipei
Privind spre stirpe în răspăr.

În frumuseţea ta m-am îmbrăcat
Şi trupul mi-e *grădină* sau *oglindă*,
Când pulsul meu în ritmul tău se schimbă?!

Romanul pe noi* ne-a înfrăţit,
Prin ginta lui cu universul,
Dar ne e Dacia-nţelesul,
Din răsărit în infinit.

Şi azi Zamolxis e iubit
La el n-e *gândul* şi *eresul*,
Mântuitorul…alesul,
Adormit Jupiter, nepomenit.

Către cei ce vin[83]

Copiii mei, fraţii mei, care veţi veni în mileniile care se deapănă spre infinit: *un nou viitor* vă surâde!

Voi nu veţi mai merge *mecanizat*. Nu veţi mai zbura cu *aparate de zbor*.

Voi veţi merge în *salturi de zbor propriu* zeci de metri, sute, mii de metri. Voi veţi trece peste obstacole în zbor, prin levitaţie.

La început, cazurile vor fi rare, fiind considerate *adevărate minuni*. După aceea vor deveni *frecvente* şi, târziu de tot, *obişnuite*, ca şi *mersul pe jos*, cu pasul, de astăzi.

Voi nu sunteţi *ai zborului cu aripi*. Voi sunteţi *ai zborului plenar*.

---

[83] Se înmulţesc pasajele *vorbirii directe*. Acesta e *al 3-lea pasaj*…dar şi *o imensă profeţie*, pentru că Fericitul Ilie vorbeşte aici despre *modul în care vor călătorii spiritual* oamenii pe viitor.

E *un farmec*, e *un cântec*,
Ce în veci arde-n lumină,
Sună-a stele şi descântec,
Nu-ncetează să tot vină.

Şi tot plouă şi tot ninge,
Bate vântul şi vuieşte;
Flăcările nu le sting,
Ci spre ceruri le-nfloreşte.

Ce-i izvor de cânt şi joc
Se revarsă pe pământ,
Şi-n noroc şi nenoroc
Se înmiresmează-n vânt!

Cum simţi *tu* şi simt şi *eu*,
Ţara, neamul îşi despică
Drum prin veacuri ce mereu
Valuri, valuri se-nfiripă.

____

Roz paradis al florilor de mai*,
Roz-alb spre ceruri îmi cătai
Şi în albastrul înalt tu-nfloreai.

[19 ianuarie 1974][84]

Eu cred, ştiu, că după această *perioadă impusă*, de *cras materialism* şi *ateism*, va veni *o epocă de aur* şi *argint curăţit prin foc*, şi această *lumină spirituală* va fi a lui Dumnezeu.

Acest *stat* trebuie *să se frângă* în faţa principiilor binelui, care *îl va submina* puternic.

Fiindcă *nu poţi lucra* şi *nici propăşi* decât numai potrivit *principiilor binelui*.

[84] *Un text profetic* scris cu cariocă de culoare roşie – folosită *foarte rar* de către autor pentru a scrie *un text vast* – deasupra căruia se specifică faptul: *copiat*.

Înalţă, Doamne, *cântul meu*
spre cerul Tău,
al lumilor de aştri,
din visul ochilor albaştri,
cu inima topită-n gerul
iubirii ce străpunge cerul!

Au fost vremuri, când condiţiile vieţii *te obligau* să fii *într-un fel* sau *altul*, să iei *o atitudine*. Dar au fost şi epoci, în care *constrângerile* pentru *a te comporta într-un anume fel* făceau parte din *ordinea de stat*. Şi aceasta era *constrângătoare*, mergând până la *a te anula* dacă *nu te conformezi*.

Societatea în care *nu ai dreptul să alegi*, ci numai pe acela de *a alege ce ţi se oferă*, e o societate care *te exclude*. Dacă alegi *altceva* decât vrea ea, atunci *te exclude automat*, pentru că se urmăreşte *anihilarea personalităţii*.

Dar[85]

Ce *frumos* Arhanghel venea!
Lumina lui culori înviora…
Eu îl iubeam…
şi inima, şi mintea-n *flori* grăiau,
trupul, cu aerul din jur una erau.

Ce *dulce*, *clar* şi *viu*
Arhanghel venea,
în noaptea grea, în noaptea mea!
Stau copleşit, din întuneric
răcnea balaurul eteric…

…Lumină *dulce* s-auzea,
lumină *sfântă* poruncea:
„Aici sunt eu…
Cine-i cu mine
nu se teme!
Îl smulg din timp,
îl smulg din vreme
şi îl sădesc
şi îl zidesc[86]
în Dumnezeu"…

[85] Text însemnat cu formula: *copiat*.
[86] V primă: *şi îl grijesc*.

[7 iulie 1974]

Dor de cer, dor *de înalt*
Şi *în triluri* şi *în salt*,
De la Maramureş vine
Şi ne vântură prin vine,
Focul ţâşneşte din vreascuri
Strugurii dau must sub teascuri.

Topeşte-mi *şoapta* în urechi,
Când neguri bat sufletul meu,
Tălpile grinzilor străvechi
Dau flori şi *ne zâmbesc* mereu.

Pustiul[87]

Sunt *gol* şi *golul meu abundă*
În vis, în gând: mistuitoare undă;
Şi gol adânc răsună-n mine,
În viaţă, în roiul de albine…

O, de-aş fi!...Sub cer albastru
Singur şi *gol* pe stinsul astru…
Şi-aş vrea să ard, să fiu…Dar cum?
Când *umbra* cade-n *fum* şi *scrum*!
Din mări şi din izvoare bând
Mi-e ars în trup *războinic gând*
Şi am răbdat, şi-am tremurat,
Să nu fiu *plumb* şi nici *argat*.

Mi-am scăpărat imense flamuri…
Aprinse-n plâns păduri de ramuri,
Pe infinite-ntinderi am păscut
Argint şi *aur nou născut*.

Dar pribegiile s-au scurs,
Mierea şi *laptele* le-am muls,
Mereu atras de *vii tării*,
Pustiu şi *gol* pe lumi pustii!...

Satan se-avântă pe aici,
Aripa lui mă răscoli!
Mă vreau *murind întru vedenii*
Şi *să mă-mbrac întru smerenii*.

Arid pustiu să nu mai fiu
Decât *iubire-n Duh* să fiu,
În lume biet, *plăpând sihastru*,
Scânteietor, cu trup de astru,
Ce creşte în rotiri, rugare,
Creează ceruri noi, pe mare[88].

---

[87] Poemul *Pustiul* e însemnat cu *da*.
[88] Sub versul de final apare cuvântul: *însingurării*.

[20 martie 1974]

Fugarul murg

Not to be road merely once[89].

E o vrajă care *curge*[90]
din izvorul fără fund
şi cântând-o *mă tot suge*
şi mă trage *mai afund*.

Din adânc ce *nu se vede*
întru mine *se-ntocmi*,
lauda vădită-n semne
şi în fapte zi de zi…

Limpeziri nedepănate,
flori *din zori* şi *din amurg*,
dezlipindu-se de noapte,
oglindesc *fugarul murg*.

---

[89] În engleză: Nu fi cale numai o dată.
[90] V primă: *E o vrajă ce tot curge*.

[28 iunie 1974]

Şi *feţi-frumoşi* doritu-ne-am *să fim*,
Şi ne-am scăldat în gândurile lui.
Atunci noi *cine* suntem?
Cei *vii*, cei *de acum*?... Sau…
Cei *ce vin* din cei *dintotdeauna*?!

Iubita mea, pecete zării,
Cobori în fulgerele mării
Şi din furtună şi din val,
Oglindă a morţii de cristal…

[1 iulie 1974]

Averi neţărmurite-ntr-o făptură
Înmiresmata cerurilor gură,
Scânteietoare-n nopţi de abanos
Îţi împlinesc *adâncul meu*, prinos!

Şi cântul tău e *vis care cuprinde*
Şi aripi mari spre univers întinde
Şi eu iubesc în tine *desfoierea*
Măritei forme către infinite.

Ce ne atrage luându-ne sfârşitul
Cărărilor de trupuri ce s-afundă,
Melodie risipită-n undă
Unind *extazul* cu *tăcerea*.

Mi-eşti dată mie *să te cânt*
În duhul spadei, în asalt,
Umblând pe vântuit pământ
De jos privind şi *din înalt*.

La moartea mea vreau *cânt* şi *joc*.

[28 noiembrie 1974]

Dacă prin forţa electromagnetică, elementele din care e format corpul uman – până la nivel *atomic* sau chiar *sub-atomic* – ar putea fi *dislocate* sau, mai bine-zis, *distanţate* unele de altele la depărtări atât de mari, încât corpul nostru să devină *invizibil*, dar *unitatea psihofizică periferică* să nu sufere *schimbări* sau *să fie lezată*, atunci s-ar putea produce *noi transformări* în cursul vieţii umane.

Nu ar putea atunci, ca astfel de fiinţe umane *să poată trece unele prin altele*?

Ar putea *să coexiste*, cu atât mai mult, în acelaşi loc, în măsura în care *rarefierea lor fizică* ar fi *mai mare*.

Energia psihică s-ar putea *concentra* în acelaşi *timp* şi *loc* fără ca *să se confunde spirit* cu *spirit*. Ideile ar fi *multiple*, ar abunda. Spiritul creator ar fi *mai activ*.

Cum se explică *invizibilitatea*? Ar putea constitui cele pe care le-am spus aici, *un mod de explicare* a invizibilităţii?

De *înserare* se fac *semne*!...
Sunt *semne*…Ce-o *să-nsemne*?!...

Că *am trecut*
şi-*am fost văzut*
şi *am văzut*!

Mirarea de copil s-adună,
din tânărul pe nopţi cu lună,
vechi *prisosiri* de-argint şi aur
şi din bărbat – semn de balaur –

Pe chipul tău să-nsenineze
Arhanghelul de foc şi pară…
În lumea verde, ce-o *s-apară*?!...

[10 decembrie 1974][91]

Abia acum *mi se luminează*, de ce Dumnezeu a vrut ca să fim *bătuţi* cu *biciul de foc* şi cu *ciocanul de fier* şi să fim *seceraţi* cu *o seceră de flacără*.

Aşa *se curăţeşte* aurul prin foc, pentru că eram creştini *cu numele* şi păgâni *în fapte* şi beneficiam de harul mântuirii ca nişte *furi* ai jertfelor înaintaşilor.

Şi mai mult decât atât, Domnul a vrut aşa, ca *din adâncuri* să ne ridicăm către lumină, *să jinduim* după ea şi după *libertatea* creaţiei, a binelui şi a frumosului.

Căci dacă eram lăsaţi *călduţi*, ne tot scăldam în starea noastră. De aceea *ne-a vărsat* Duhul din gura Lui [Apoc. 3, 16].

Dacă eram *lăsaţi* în lumină, libertate, bine, adevăr şi frumos am fi *tins spre adâncuri*, spre fărădelegi, spre întunericul materiei şi ne-am fi prăbuşit.

Dar astfel, strânşi, *împresuraţi* de viforul şi de spada materiei, *aspirăm sincer* şi *cu toată tăria* spre *ce-i al nostru*, adică spre *adevăr*, *bine* şi *frumos*.

Şi mă bucură azi *chipul* spre care *ne îndreptăm cu ştiinţă* sau *fără ştiinţă*. Şi asta-i o dovadă a faptului, că *este ceva bun în neamul acesta* şi că Dumnezeu *îl ajută să iasă la lumină* şi că *nu-l va pierde*, ci *îl va înălţa la Fiul Său*, acolo *unde trebuie*.

---

[91] Fragment însemnat cu *copiat*.

[27 decembrie 1974]

Dacă frumuseţea mării
linîştei se-ntinde…
Curge-n *valul înserării*
tot *ce nu cuprinde*.

[4 ianuarie 1975]

Botez, *poartă de Rai*
Pentru omul Hristos Dumnezeu.

Naştere din apă
În trup de Hristos.

Naştere din iubire,
În spirit, Dumnezeu.

Botez de foc, botez de sânge.

Morţi *sfinţiţi* şi *îndumnezeiţi*,
Daţi-mi *un semn de mântuire*!

Frumuseţea necreată e cea care *a creat formele create*.

Atâta *foc* şi-atâta *amar*
Şi-atâtea *lucruri făcute*,
Peste întunericul uitat
Ai revărsat, Părinte!

Atâtea forme fără număr
Din vâlvătăi de foc de aur,
Nedezgropatul sfânt tezaur
Îl port *la sân*, îl duc *pe umăr*.

Bioritmul – ca *o a patra dimensiune*.

E *un farmec*, e *un cântec* ce în voi *nu se va pierde*.

Iubirea minţii mele,
iubirea mea *din veci*,
în inimă-n inele
te simt din nou *cum treci*.

Tu, Fiul din vecie
al curatei feciorii,
a Taborului luminii
în inimă-mi revii.

Al preamăririi Tale
rug am voit să fiu…
Primeşte-mă, prin moarte,
în Tine *să înviu*!

Inimă din piept,
în ţăndări…
…explodezi!

Să nu taci,
căci în lumină *te prefaci*!

Lumină din noapte *mă dărui*
Vioriu, în aur, mă nărui,
În spectrele mele-adevăru-i!

Năvală de vise oprit-am
Şi rupt-am al gândului *ham**,
Ca lumina veciei s-o am!

Şi ea mă saltă acum[92]
Eon pe-al evilor scrum[93],
Viitor şi trecut sunt, *drum*![94]

Lumina curge izvor,
Ţâşneşte, sporeşte în nori[95],
Pluteşte în susur, uşor!

Ţărânii şi vremii *argat*[96],
Crai peste gând, luminat,
Din *necreat* mereu *încreat*.

Adevăr *în forme* şi *clipă*[97]
Extraterestră aripă,
Invizibilă stirpe!

Rob al obârşiei ţării,
Fiul frunzei şi-al mării,
M-atrage *graiul chemării*.

Spre libertate-n lumină,
Cu ochiul ţintă la *tină*,
Ca să suie cu mine senină.

Vergină să nască din când,
Frăgezimea iubirii oricând,
Pustiul ne-absoarbe cântând.

Eu sunt cel ce vine,

---

[92] V: *Şi ea mă ridică acum*.
[93] V eliminată: *Nou ev pe-al eonilor scrum*.
[94] V primă*: Viitor şi trecut sunt acum*!
[95] V primă: *Ţâşneşte în forme şi nori*.
[96] V primă: *Al ţării şi vremii argat*.
[97] Strofa de faţă este tăiată în M.

Tot neamul e-n mine,
Bucuria iubirii ne ţine![98]

Şi-am vrea *de-a pururi o lume*,
În nalte *talazuri* şi *spume*,
Bucuria iubirii să-n sume[99]!

[98] V primă eliminată: *Suspin bucuriei să-nchine!*
[99] Cu sensul: *să însumeze* bucuria iubirii.

„*Realitatea absolută* este peste putinţa de *a o suporta* în actuala condiţie umană”, Mircea Eliade[100] în *Mitul reîntoarcerii*.

Este *adevărat* acest lucru…Şi totuşi există un mod de *a o face suportabilă*. Prin *asceză* şi prin *unirea mistică* cu persoana lui Iisus Hristos, în Biserica Sa, omul, ca fiinţă care *se dezmărgineşte* în relaţia cu El, devine *o realitate spirituală* al cărei câmp *se lăţeşte* tot mai mult, pe măsură ce omul *se înalţă spiritual*.

Există însă şi *căderi* şi *înălţări* în acest *efort continuu de înduhovnicire*. Ele *se succedă permanent*.

Sfera de *dezvoltare duhovnicească* a omului ajunge să se identifice cu:

1. femeia iubită (soţia) realizând *analogia adamică* şi

2. cu semenii, familia, neamul, Biserica, creaţia universală.

El izbuteşte în acest mod ca *să reziste* dezvăluirii intensităţii realităţii absolute şi *să depăşească* posibilităţile umane actuale.

De aceasta *m-am învrednicit* şi eu, şi de aceea vorbesc ca omul care *a trăit-o* şi a cărei inimă *a palpitat* în suflul divin al Dumnezeirii, simţind în inspiraţia şi expiraţia mea modul cum *înfloresc* şi *se retrag* norii creaţiei dumnezeieşti.

Am trăit *nunta mistică* a extazului, în care trupul ardea ca negura, dar mă ţinea legat *încă* de lume, pe care, în acel moment, *nu o mai doream*.

Tot din *Mitul reîntoarcerii* al lui Eliade: „Europa…Îndată ce un anume lucru este *revelat*, adică îndată ce *se ia la cunoştinţă*, într-un mod nemijlocit, de un anume *simbol*, acesta începe să fie *înţeles* din ce în ce *mai grosolan*, pe planuri *din ce în ce mai joase*”.

Ritter: „Androginul *se va naşte* din femeie şi bărbat”. Femeia şi bărbatul se vor *topi* într-o strălucire. Trupul care *se va naşte* atunci va fi *nemuritor*.

Boader*: „La început a fost *androginul* şi la sfârşitul timpului tot *androginul* va fi”.

---

[100] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Eliade.

Pe cât era odinioară *înflăcărată* în mine *dorinţa pentru cer*, pe atât mă înflăcărează acum *dorinţa de sacrificiu pentru cer*.

Nu aşteptaţi *lucruri mari*, pentru care să vă *sacrificaţi* sănătatea! Orice *ţi se iveşte în cale* şi oricât de mic ar fi *sacrificiul* pe care acel lucru ţi-l cere, *îndeplineşte-l*!

Înseamnă că aceasta e *măsura* posibilităţilor tale de sacrificiu, pentru că mereu *ţi se oferă* doar ceea ce *meriţi* sau ţi se oferă ceea ce *te pregăteşte* pentru *marele sacrificiu*.

Îngăduie-mi, Părinte,
o moarte pentru Tine,
strivit sau *secerat*,
dacă călăul însuşi
va fi şi el *iertat*!

Şi-aceluia, Părinte, să-i dai *coroană sfântă*,
ce-o asmuţii dar câinii, ca inima-mi *s-o rupă*![101]

---

[101] Ultimele două versuri sunt ale lui Mihail Eminescu, incluse în poemul *Rugăciunea unui dac*.
A se vedea:
http://ro.wikisource.org/wiki/Rug%C4%83ciunea_unui_dac.

Abia acum *trăiesc*, mai mult decât *înţeleg*, toate cele *exprimate aici* din *tot sufletul curat*.

Cum aş putea *răsplăti* altfel – decât *rugându-mă pentru el* – pe cel care slujeşte *mântuirii* şi *fericirii* şi *unirii mele cu Dumnezeu*?

Sihatru[102]

lui Mihai Viteazul[103]

Fulger magnetic ce nu moare[104]
Mă[105] zvârcoleşte azi în smârcuri,
Divină lavă din adâncuri,
Când vei porni din nou spre soare?

Şi înc-aştept, şi nu mă doare,
Şi-n vârf de suliţi şi de sfârcuri,
De bice aprige-n ninsoare,
Mi-adii seninuri peste stârvuri…

O, tu, magnetică-nrudire
Cu cerul cel senin, albastru,
De-am fost şi sunt puţin *iubire*[106],
Mă-nalţ în cerul ţării *astru*[107].

Sunt tot pe drum, serafic astru,
Sunt *în nelinişti*, veşnică *rodire*[108],
Sunt *limpezime* şi *rotire*,
Lacrima vieţii, sunt *sihastru*!...

---

[102] Poem însemnat cu: *copiat*.
[103] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mihai_Viteazul.
[104] Am *reorganizat* această strofă conform *indicaţiilor* autorului. Fericitul Ilie pusese în M cifre la fiecare vers, pentru a le arăta consecuţia şi aveam astfel: 3, 4, 1, 2.
[105] V primă: *Se*.
[106] V primă: *De-am fost şi nu mai sunt iubire*.
[107] V primă eliminată: *Sunt limpezire şi rotire*.
[108] În loc de *astru*, pentru ca să nu *se repete* finalul versului…am pus *rodire*.

Cruce. Patrie

Mă tot *dezvălui* şi m-oi duce[109]
spre cer, *cunună*, şi-apoi *sferă*,
între *neant* şi *viu* răscruce,
strălucitoare *atmosferă*…

Şi ce simt eu, dacă abisul
învie-n lumi din pulsul meu?!
De ce atunci când *ucid* visul
renasc din străluciri mereu?

Mai sus de gânduri care *mor*
sub izvorâri de curcubee,
nori ce-nfloresc, luminător,
etern în leagăn, sunt *maree*!...

O, ştiu că nu sunt decât *umbra*
prin care *trece* Dumnezeu,
mi-aşez pe umeri *Dacia* şi *tundra*,
trecând prin veacuri *om* şi *zeu*![110]

---

[109] V primă eliminată: *Eu mă dezvălui viu din cruce.*
[110] V iniţială: *Trecând prin veacul crunt ateu!*

Zamolxis

Zamolxe-a zis, plutind pe zare,
Că *dacii sunt nemuritori*.
De-atunci, pe valurile-amare
Ne răspândim *fulgerători*…

1. Şi nu *murim*, ci doar *ne ducem*,
2. Prin *timp*, prin *spaţii* şi prin *vămi*…
Spre *ceruri noi* rod să aducem…[111]
O, Doamne, Tu, *putere* dă-mi![112]

---

[111] Deşi următoarele două versuri nu sunt tăiate în M, după următoarea strofă neterminată din M, apar versurile 3 şi 4 ale acestei ultime strofe.
[112] Aici avem varianta a doua a versului, pentru că prima variantă este*: Peste stihii putere dă-mi!*

Îmi pare rău că nu mai pot fi-n *vifor*,
Adâncuri iuţi din suflet să-mi călesc,
Cu fulgerele noaptea s-o-mpânzesc
Şi mă-ncâinez…

3. Rotitul rod să ţi-l aducem
4. Peste stihii puternici stăm!

„Şi-au zis *duşmanii*:
S-a născut unul *mai puternic*
Decât toţi!”.

Trec prin *veacul meu* şi-*al Tău*
Ca să *m-asemăn* Ţie, eu.

[Am găsit o filă de calendar *notes*, din zilele de *miercuri* şi *joi*, 23 şi 24 iunie 1982, între paginile celui de *al 6-lea caiet*. Aici sunt *diverşi ani* şi *diverse numere*.]

Pagina de miercuri, 23 iunie 1982:

an	consum zilnic comis	consum real	index
4 III	1739-113		107 + 6 Kw
1632			
13	1747- 112	116	

Gheorghiu Alexandru
Str. Taberei*
Bl. V 6, ap. 43, parter.

16 III	1750-125	
22 III	1764-131	132-1
5 IV	1790-143	145

*

Pagina de joi, 24 iunie 1982:

Bon

200
200
220
100
200
200
300
200
200
200
200
580
400
____
3600

[Paralel cu aceste numere:] mare meor iogă coşmar

„Îngheţat la *sori de ger*
unde visul lumii *ninge*”, I.[on] Barbu[113].

Aceasta reprezintă *limita extatică* a misticismului barbian.

Aici intervine *plictisul* / „l’ennui”, al lui Paul Valéry[114]?

Însă după acest *piedestal* încep eu *poezia mistică*, ca să ajung la „cerul *lăcrimat* şi *sfânt* ce *ninge* izbăvită ardere”.

---

[113] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ion_Barbu. E vorba de versuri din poemul *Domnişoara Hus*, versurile 3-4 din strofa e).
A se vedea:
http://www.poezie.ro/index.php/poetry/21857/Domnisoara_Hus.
[114] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Paul_Val%C3%A9ry.

Vis?!

Visul lumii[115] nu *se stinge*,
Pe sub tălpi ninsoare ninge,
Sorii *scapără* în ger,
Sub noi…fulgerele pier…

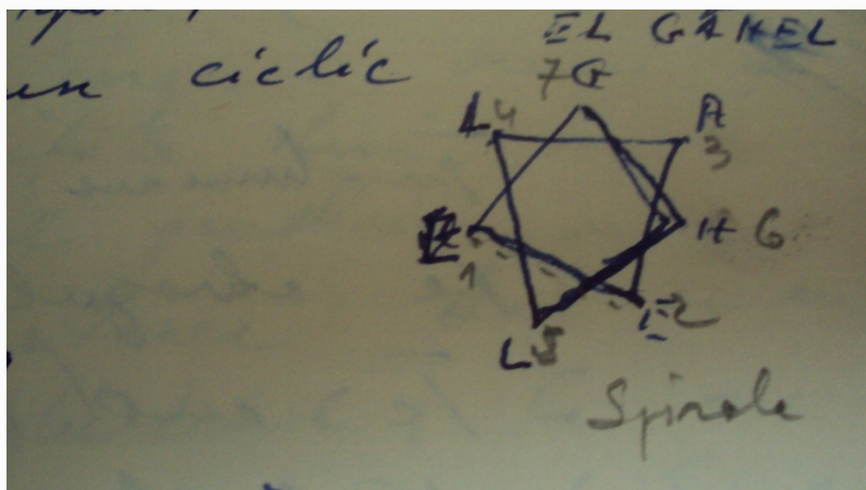
Nu visăm!...Izvor se scurge,
Aud susurul, se smulge
Din adânc ce nu-i al meu
Şi-i al meu…în pieptul greu.

Şi-i uşor, nor arzător,
Roz şi verde, albăstriu,
Frăgezime în pustiu,
Fără seamăn, fără loc…

…Poate fi *tristeţe-n foc*?...
…Când şi *aur*, şi *argint*,
Cad pe zări, încremenind?!

[115] Prima variantă. A doua: *ţării*. Am rămas la prima variantă.

Fie să-mi *clipească* veşnice, abstracte
Din culoarea minţii, ca din *prea vechi acte*,
Heptagon cu vârfuri, stelelor ca fel,
Şapte semne puse ciclic: EL GANEL.

Ţărmul ţării-n vis de aur,
Dacicul străbun tezaur,
Care oglindeşte cerul
Dulce şi *rotund* ca mărul!

[1 martie 1975]

Cântec de leagăn

De ce oare cu tot cerul
Vreau *să fiu* şi vreau *să pier*?
Şi de ce m-atrag şi *cerul*,
Şi *abisul*, şi *misterul*?

De ce-n cântec sunt *azur*?
Şi de ce: *adâncă sete*?
Ziditoarea mea în jur
Îşi revarsă mândre plete.

Să m-adune, să m-alunge,
Peste zări şi peste timp
Şi veşmântul nu-mi ajunge
Căci mă-mbrac în haine lunge.

Şi mă-mbrac în trup şi sânge,
Mă despoi în flori de nimb,
Beau *nectarul* din extaz
Iar izvoarele *mă scriu*[116].

Tu, lumină dintre brazi,
Pe obrazul cui mai cazi?
Te aud când mă petreci
Frumosului[117] să mă-neci.

Şi a vis, de când mă ştiu,
Curg suflare în pustiu,
Pe când vremea toacă, toacă,
Noapte să nu se mai facă.

Rotitor, un foc în tină,
Din adâncuri să se nască,
Lume nouă, nelumească,
Ţară mândră, românească!

---

[116] Variantă asumată integral:
Cerurile viu să ard
În galacticul sicriu.
[117] V iniţială: *Valurilor*.

Socotesc această *fază premergătoare* drept una de *rupere* de legile şi de dominaţia naturii asupra *spiritului sălăşluit în trup*.

Nu există decât *un singur adevăr* şi acesta este *Dumnezeu*, Creatorul.

Ceea ce omul numeşte *adevăr* în curgerea vremii şi în cadrul descoperirilor şi ale invenţiilor lui nu e decât *jocul plenar* al gândirii şi al posibilităţilor lui creatoare.

Dar ce au toate acestea cu *adevărul*? Ce are *adevărul lumii* acesteia cu *adevărul lui Dumnezeu*?

Ne-a fost dată o lume, cu legile şi realităţile ei, pentru ca să ne jucăm, să ne scăldăm şi să ne manifestăm în ea în infinite chipuri, *cântând* sau *înfruntând adevărul*.

Dar Adevărul stă *deasupra* noastră, pentru că El este Dumnezeu, Creatorul nostru.

Singură *iubirea* ne ţine *aproape* de El. Convingerea *că există*, încrederea în El.

Și *ruşinea de noi înşine*, pentru că ne simţim *goi* fără El, *pustii* şi *pierduţi* printre întunecate şi groaznice făpturi.

Oare lui Einstein[118] îi plăcea să vorbească despre *zei* şi *măreţia zeilor*?! E posibil. Relativismul conceput de către el s-ar putea *integra* în *iconomia divină*.

---

[118] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Albert_Einstein.

Îmi aduc aminte, că în unele *faze* ale rugăciunii, *premergătoare* intrării în lumea *Făpturii veşnice*[119], îmi apăreau *căi*, care, pe atunci, aveau *construcţii* sau *peisaje* care *se desfăşurau* şi le observai ca la *trecerea* pe lângă lucruri cu *viteza* fulgerului, a luminii.

Ulterior, aceste faze apăreau *plutind* în liniştea eterică a duhului meu, putând astfel *să văd* făpturile şi norii creaţiei dumnezeieşti.

[119] Premergătoare intrării, prin extaz, în Împărăția lui Dumnezeu.

Ce să *mai chemăm* din moartea[120]
secolelor ce s-aprind,
peste capetele noastre,
nu *în dansuri*,
nici *colind*?

Ci în spulberări de valuri
să dea *nori în curcubee*,
de arcade-n sori pălind,
sufletele ce din trupuri
îşi smulg *mersul de argint*.

[120] Poemul acesta a fost tăiat în M.

Tată, cer
ce munţii stelelor *roteşti*
şi voile în spaţii *le-nmulţeşti*.

Tată, cer
în câmpiile de valuri
cântându-ţi *vis* şi *valuri*.

Tată, cer
care mă duci spre Tine, spre mister
ca *mai adânc* să pier.

Tată, cer,
ce-aş mai putea *să-Ţi cer*?

Sărutul prim şi *dragostea târzie*
Mi-e dat *s-o cânt*.

Când noaptea *mă sfâşie*,
Vreau ca să smulg din vremea
Peste care-a curs,
Noianul greu
Al vremii ce-a apus.
Ce-a fost *să fie*
În pustiu s-a scurs.

Din visul pur
Şi flori, şi bucurie,
Se-nalţă acum
Ce n-a putut să fie...

Crucificată-n drum
Arde *simţirea vie*,
Că n-am nici *vis*
Şi nici *puteri*,
S-arunc în cer
Nou Paradis.

Tu, ce mi-ai fost
Gândire, poezie!

De profundis

Nimic nu-l enerva, nu-l tulbura şi nu-l scotea din ţâţâni ca faptul de *a dori* să facă anumite lucruri şi dorind aceasta, să ajungă apoi *să facă altele*, pe care nici nu le *visase* şi, pe care, el *le detesta profund*.

Voia să fie *calm* şi era *ambiţios*, irascibil. Cu cât *ura* irascibilitatea, cu atât iritabilitatea *creştea* în fiinţa lui. Din acest motiv ajungea ca *să se urască pe sine* şi *pe cei din jur*.

Şi în momentul când dorea ca *să se biciuiască* pe sine şi *răul din el* şi *din jurul lui*, atunci *se apostrofa*, îşi dezvăluia sieşi *racilele*, urlând fioros împotriva sa şi a celor din jur, pe care *îi invectiva* cu duritate *ascuţită* şi *lapidară*.

Era ca *o cădere de grindină*, cu fulgere şi trăsnete, ale cărei bubuituri cutremurau îndelung văzduhul sufletelor celor din jurul lui.

Era ca şi cum, prin spirit, *se zdrobeau în sine* şi *prin sine*. Și ar fi zdrobit *şi material*, dacă n-ar fi intervenit *controlul* şi *stăpânirea de sine*, care-l *tutelau*.

Ce să chem din *moartea-albastră*[121]
de mii secoli ce s-aprind,
peste capetele noastre,
când *în dans*, când *a colind*?

Peste *spulberări de valuri*
şi *de nori* în curcubee,
când pe sub arcade, zorii
sufletelor zori pălind.

Îşi smulg *mersul de argint*
din vechi trupuri ce pierind,
cresc în focul aurorei
chipuri *noi* dezvăluind,

Cerului ce smulge *ceruri,*
noi, nemaivăzuţi în duh,
noi, *aievea*, mai *concrete*
decât aştrii din văzduh,

Care ne luminează *pe-ndelete*.

---

[121] Poem însemnat cu: *copiat*. Poem pe care îl începuse anterior, pe care l-a tăiat în M, dar la care a revenit.

Acesta era omul *calm* şi *ponderat* pe care îl vedeau alţii.

[Am găsit aici o altă foaie pe care scrie] *Arsenie* [, pe o parte iar, pe cealaltă parte]: 24 + 8 + 17 / 50.

[26 iulie 1975]

Nu în cuvinte *mari* şi *căutate*
Stă *poezia asprelor milenii*,
Ci în *izvoare vii*, nesăturate,
Să saturi şi *pustiile Selenei*.

De aceea cântul, fără doar şi poate,
Răsare aducându-ne în sine
Şi se revarsă-n *spaţiile coapte*
Dând la iveală *sinea lui* prin *vine*.

Fie că e *iubire*, *ţară*, *vitejie*,
Idee pură sau *urâtă soartă*,
Lumea, uimită, Ţi se închină Ţie,
Când străluceşti în viaţa fără moarte.

De-aceea nici nu caut, nici nu cânt,
Dar mai presus de *voie* şi *cuvânt*,
Vântul, furtuna, ploaia dedesubt,
Se-ncheagă *flori* şi *roade* pe pământ.

Ce *lumini* privesc!
Ce *sori* se aprind!
Fără să gândesc
Mă trezesc *sorind*…

Tu, vis al *mărilor de soare*,
Din cerul spuzelor stelare,
Întinde-ţi zorii arşi în aur,
Pe viitura mea cu faur!

Că altă *viaţă* am visat
În viul lutului palat:
Să-mi fie tot mai sus fiorii
Şi frumuseţile, ca norii.

Că am trecut – să nu mai uit –
La ce-am putut ca să mă uit,
S-aud şi să-nţeleg, să simt,
Pe grindul spaţiului, pe timp!

Farmecul petrece-n noapte,
Ascultaţi ale lui *şoapte*,
Care ţes în orice fire
Străveziile lui fire.

Clocotind sau ascultând,
Revărsându-ne, tăcând,
Când lumina-l *podideşte*
Viitura lui zâmbeşte.

[Am găsit aici un articol de ziar, din ziarul] *Magazin*, nr. 1163, 19 ianuarie 1980: V. Neamţu, *Viteza luminii*.

[Nu mai redăm *întregul articol*, ci doar *pasajele* pe care Fericitul Ilie le-a însemnat ori cu *pix de culoare verde* ori cu *pix de culoare roşie*.]

„De asemenea, observatorii americani au comunicat recent reperarea unui obiect cosmic, mai precis – *o stea*, ce s-ar deplasa, potrivit afirmaţiei lor, cu viteza de 330.000 km / sec, aşadar cu 10 la sută *mai repede* decât *viteza luminii*”.

„Să revenim iar la *principiul cauzalităţii* şi la *consecinţele lui* în natura fizică. Aşa cum el este utilizat în fizică, interzice influenţa reciprocă a evenimentelor petrecute în momente diferite ale timpului şi în puncte diferite ale spaţiului, mai exact, se poate exprima prin formula *viitorul nu influenţează trecutul*.

Bineînţeles, în teoria relativităţii, intervalul de timp dintre două evenimente nu este însă *o mărime absolută*, ci depinde de *viteza de deplasare* a observatorului care *măsoară* acel interval. (De altminteri, de aici rezultă vestitul *paradox al gemenilor* care permite, teoretic, unui om călătorind cu o viteză apropiată de a luminii să-şi *întâlnească* la întoarcere *urmaşii îndepărtaţi*)”.

[Se descrie un grafic.] „Când însă (ca în desenul nostru) timpul (t AB) e mai mic decât *durata deplasării* razei de lumină de la o lanternă la alta, odată cu modificarea vitezei observatorului, se poate admite că evenimentul B *s-a petrecut* înaintea evenimentului A.

Asemenea situaţie pare *a distruge* principiul cauzalităţii”.

„Rezultatele nu sunt *definitive* şi abia acum există *prezumţia* unor situaţii, când principiul cauzalităţii *nu ar mai funcţiona*”.

„Astfel de *aparenţe* se citeşte şi în unele lasere: anumite *sclipiri* din corpul instalaţiei laser s-ar fi produs cu o viteză de 8-10 ori *mai mare* decât *viteza luminii în vid*.

În cadrul teoretic, problema fiind *deosebit de complexă*, iar universul cunoscut, cu legile lui, nefiind încă *o formă de cunoaştere exhaustivă*, desigur că viitorul va aduce ştiinţei încă *multe surprize*”.

Valéry

Tema arborelui la Valéry[122]

Arborele este *poarta de intrare* în *lumea mistică*, în lumea *de dincolo*, în lumea *spirituală* şi *spirituală pură*.

Dar Valéry – analitic şi intelectualist – rămâne *în afara porţii*, căci înăuntru nu poate *să pătrundă de unul singur*.

El *şi-a închis poarta* pe care *trebuia să intre*, pentru că a căutat *explicaţii raţionale*. De aici şi aspectele *iraţionale* ale *temei arborelui*.

De aceea, pe culmile disperării, Valéry nu simte apropierea vreunei forţe *transcendente*, consolatoare.

„Pourquoi m'y a-t-il point de Dieu? Pourquoi de sommets de la detresse et des abîmes de l'abandon ne viennent pas de messages certains? Nul signe, nul indice. Personne n'entend ma voix interieure…"[123] [*Cahiers*[124] VIII, p. 466].

Unde este *rugăciunea*, unde este *credinţa* lui Valéry? Unde e *practica lui mistică*?

Şi-a *risipit* viaţa întreagă *în studii* şi *în strădanii* pentru *a se eleva spiritual*, a hoinărit pe *drumuri străine* şi astfel *s-a rătăcit*.

A fost *o inteligenţă aleasă* dar care *s-a orientat în mod eronat*. Ar fi putut ca *să intre în Paradis* sau, mai bine-zis, în *Împărăţia Cerurilor*, încă *din această viaţă*, de pe pământ.

Însă nu a avut niciun folos, pentru că a bătut la *porţi străine* şi *s-a dezarticulat interior*.

Alţii, cu *mai puţină inteligenţă* şi *daruri spirituale*, *au intrat*, în spirit şi *au evoluat spiritual* mai mult decât el.

Să revenim însă la *arborele vieţii*! Evoluând spiritual m-am aflat *în faţa* arborelui şi, prin practica

---

[122] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Paul_Val%C3%A9ry.

[123] În limba franceză: „De ce pentru mine *nu există* Dumnezeu? De ce de pe aceste *culmi ale disperării* și din *abisurile părăsirii* nu vin *răspunsuri sigure*? Niciun *semn*, niciun *indiciu*. Nimeni *nu aude* glasul meu lăuntric". Traducere a textului de Dr. Gianina Maria Cristina Picioruș.

[124] Tot în franceză: *Caiete*.

mistică, am intrat *în lumea spirituală*, care s-a deschis minţii mele şi m-a cuprins, m-a transformat.

Aceasta a făcut din fiinţa mea *un locaş* al ei, *un altar al Duhului Sfânt*.

Am trăit *bucurii duhovniceşti* de neînchipuit pentru oamenii care *nu au pătruns* în lumea spirituală.

Am înţeles *lucruri* şi *probleme*, care constituie *chei* şi *culmi* pentru *oamenii de ştiinţă de astăzi*, pentru *savanţi* şi *cercetători*, şi care *nu-şi dau seama* cât de *ridicoli* sunt atunci când sunt *priviţi* de cei care *sunt* sau *vin* din *lumea spirituală*.

De aceea, Valéry, pe care *îl apreciez* ca *poet*, este pentru mine, sub celelalte aspecte, *un călător pierdut*, care a rămas *în afara* ţării de basm. A rămas pe afară, bătând la *porţi* care nu i s-au deschis.

Şi aceasta, ca *o plată a orgoliului* şi *a vanităţii sale geniale singulare*.

Pe urmele tale *am plâns*
Şi *te-am căutat*, iubita mea dintâi!

Pe vetrele tale *am plâns*
Şi *am luptat* şi *te-am căutat*, ţara mea!

Pe urmele Tale *am plâns*
Şi *Te-am căutat*, Tatăl meu din cer!

Când spun cuvântul acesta:
Tată ceresc,
parcă *înfrunzesc* şi *cresc*.

Parcă în vinele stoarse *mustesc*
puteri şi *ochii înţelegerii*
dau de fântână, mai adânci,
mereu, şi mai trainic.

Şi sorii *pânzesc**
noi drumuri pe căi,
fără seamăn sporind…

Şi *se aprind în extaze*,
în care pierind, trezit,
mă aprind mai proaspăt,
mai pur,
un smarald în azur.

Tu ai fost şi rămâi pentru mine *poezia*. Oricare alte gânduri, cu care încerc ca să mă apropii *de tine* îmi par că sunt *fade*, artificiale.

Ce *ardere* şi ce *lumină spirituală* s-a produs atunci, în tinereţea noastră? Ea luminează peste vremi şi nu doreşte decât *lumina ei de puritate* şi *de vis*.

Ea mă caută, mă recheamă. Ea vine la mine. Eu, pierdut în preocupări zilnice şi pământeşti, în dorinţe şi îndestulări o uit. Şi uit astfel de adânca, *pura sete de desăvârşire*.

De aceea nici *părerile de rău* nu mai *mă zguduie* şi nici nu mai mă *răvăşesc*, ci numai *mă adie* şi *mă frământă uşor*.

Dar iată că *o uşoară abureală de plâns* înmugureşte în preajma sufletului! A sufletului mei atins, în mod vag, de *suflarea veşniciei*, care *vălureşte* prin apropierea mea.

Însă totul *încetează* repede. Iarăşi trag linie. Însă îmi amintesc, îmi reamintesc marele vis cu tine, care a început odinioară.

Însă pot să numesc *odinioară* aceşti *35 de ani*, care mi se par *atât de departe* de mine, de parcă sunt *o veşnicie*, de parcă sunt *ani pierduţi în eternitate*?

Tu, *spiritualitatea mea de altădată*, avântul visului meu, dorinţa mea *de jertfă* pe altarul artei, ochii dragostei mele pentru tot ce-i frumos, pur; vifor de creaţie, limpede, ca *duhul privirii* celor ce privesc *jertfirea* ca pe *o descătuşare*.

Tu, mână ce nu simţi *nevoia* de atingeri, ci de *retragere*, de *ascundere* în faţa măreţiei şi a sublimului extaz, ca Îngerii, care *îşi ascund faţa* cu aripile înălţimii şi ale purităţii în faţa Dumnezeirii.

M-ar bucura dacă sufletul meu ţi-ar putea *părea* tot atât *de pur* ca întâia oară sau, cel puţin, *în amănuntele acestea* despre care îţi scriu.

Ştiu că *vei veni*. Ştiu că *mă vei căuta*. Însă *când* va fi aceasta nu ştiu acum!

La revedere! Lumea, cu preocupările ei zilnice, *mă răpeşte*. Cine ştie *pentru câtă vreme*?!...

Mare ne-nconjoară…
Sânuri de fecioară,
Curvă şi *vioară*…
Cine *vrea*, să *moară*!...

[27 noiembrie 1975]

Şi iată-te singur, *cu tine însuţi*! Şi nu pentru *un ceas*, pentru *o zi* sau *câtva timp*, ci *pentru veşnicie*.

Singura ta *scăpare de tine însuţi* e *coborârea pasageră în neant* sau *ridicarea din acesta*…pentru ca să dai tot peste *tine*.

Şi începi să te plictiseşti de tine însuţi, să te urăşti, pentru că nimeni nu mai este *în jurul tău*, ci doar *propriile tale* gânduri, faptele tale, cele mai multe rele…

Căci în lume nu te-ai *unit* cu Dumnezeu, ca întreaga creaţie *să fie cu tine*, ci ai fost unit *numai cu tine*, cu egoismul tău, cu fapta ta, mai mult *rea* decât *bună*.

Galatie

Frumoasă fată,
Spirală înmiresmată,
De ceruri respirată.

E greu de spus,
E greu de dus
În răsărit apus.

Iubire, lasă-mă *în umbră*,
[ca] din adâncuri *să răsar*,
cu luna-n ultimul pătrar
şi florile în tundră.

[13 ianuarie 1976]

Când toate *se înscriu* în veşnicie
Şi gânduri, şi miresme, şi *avânt*
Şi toate câte inima-mi sfâşie
Din faptul vieţii până la mormânt…
Am fost să fiu…

Sunt stări care nu se pot *numi*, nici *defini*, ci cărora li se dă doar *ocol* cu *nume* şi *metafore*. Ele *se transmit* după cum *fiorul iubirii* transmite *realitatea iubirii* de la unul la altul.

[Un fragment de foaie][125]

[125] Aici am găsit o bucată de hârtie, scrisă cu creionul.
Pe prima parte: fântâni arteziene. I. Râuri curgând II. Ra…
Pe a doua parte: 25.

De ce iubirea îmi mai dă *ocol*,
Cu fragede *făpturi neştiutoare*?
Să simt *ecuatorul stins*, la pol,
Din a ceţii furtuni *o argintie boare*?

De ce iubirea îmi mai dă *ocol*
Cu fragede *făpturi neştiutoare*?
Să simt ecuatorul stins *la pol*
Mândre furtuni în *luminoasa boare*[126].

[126] Versul final e *a doua variantă* a acestuia.
Prima variantă: *Din [ale] vieţii* furtuni o argintie boare*.

Zbor copitele ca ploaia
Ochii-ntinsul fremătând[127],
Se topeşte *praf* şi *zarea*
Şi *câmpiile-notând*.

Suflet aş cuprinde marea
Şi nu pot!...Mă las cântând,
Glas de frunză ascultând.

Nu sunt *eu*, şi cine cântă
E din soare-n nori, săgeţi…
Şi *de dincolo* de geţi
Care spulberă prin valuri,
Peste munţi şi peste dealuri.

În stihii zăpezi albastre,
Hohot gândurilor noastre,
Patimile-n vânturi curg,
Zori de zi în vânăt amurg.

[127] Variantă eliminată de autor: *Ochii zarea fremătând*.

Iubeam *fecioria* şi *ochii asupra unei fecioare nu mi-i ridicam*.

În felul acesta am ajuns *să iubesc fecioria lumii*, ceea ce este egală cu *starea premergătoare* creaţiei: plinătatea energiei fragede, potenţialitatea.

Din ea s-a dezvoltat *un univers spiritual* cu toate şi sub toate aspectele.

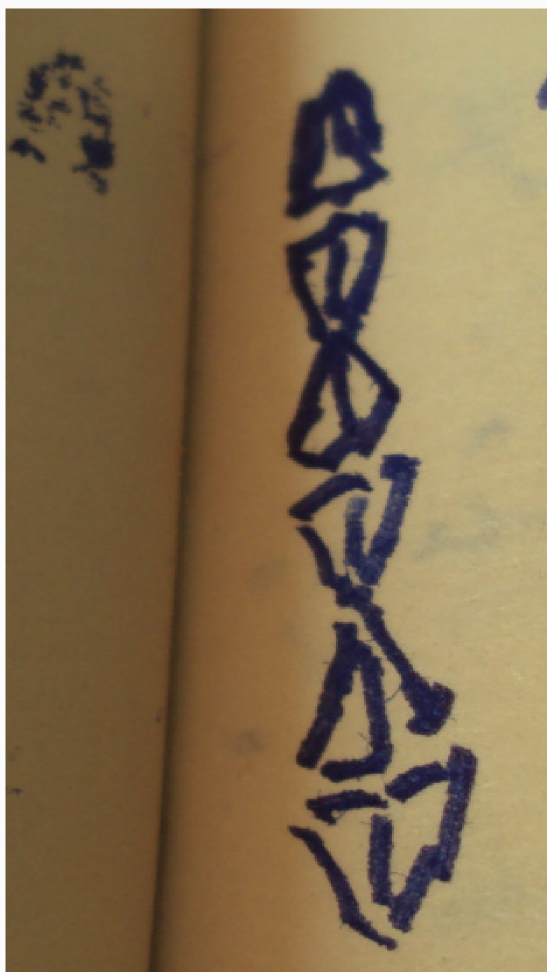
Aşa am ajuns să cunosc lumea în ordinea spirituală *înmiit* sau, mai bine-zis, *infinit*.

E un simbol primordial?

Oare de ce *coloana fără de sfârşit* a lui Brâncuşi[128], fără să fi avut vreodată *obsesia* ei, fără să fi *meditat* asupra esenţei ei spirituale, mi-a *apărut* în unele *extaze mistice*?

Am văzut ceva asemănător ei ca formă, care întruchipa *Sfânta Treime* şi *omul*, ca *a patra dimensiune* a Divinităţii[129].

Un microcosmos care *se dilata* macrocosmic şi care *se perpetua*, în lanţ, *la infinit*.

[128] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Coloana_Infinitului.

[129] Într-un extaz avut, Fericitul Ilie a văzut *umanitatea lui Hristos* în Treime şi când spune *a patra dimensiune* (în mod *defectuos* din punct de vedere *strict teologic*) se referă la acest lucru.
E de la sine înţeles, dacă vorbeşte despre *Sfânta Treime* şi apoi despre *om*, ca *a patra* dimensiune.

Ajuns în *pragul* bătrâneţii
Pedeapsă mi-e *iubirea* tinereţii,
Când flăcările *slăvilor senine*
Se-torc, *arzând* în mine.

Orice ţi-aş da, rămâi *etern* dorinţă,
Iar eu pornesc acum *spre nefiinţă*[130].

[130] În sensul de *neexistenţă temporală*, de *moarte* şi nu de *nefiinţă*, ca *distrugere totală* a persoanei umane odată cu moartea.

[*[131]]

Unde sunteţi *arome* şi *subţirimi de flăcări*,
Vâltori *netemătoare* din sufletul arzând?
În primele meleaguri ce m-au orbit pe scări,
Ce *tot urcam* spre mult doritul[132]: *Când*?...

Şi nu erai…Doar boare te-ascundeai
Printre *fâşii de vreme*, ascultată,
În cerurile ei fragezi, descătuşate-n roi,
O, pururea *iubire ne-ntrupată*!

Iar azi, când *chip* ţi-ai căpătat
Îmi fluturi *colb de aur* pe pustii,
Cărări de-acum, pe cer întunecat,
Fântână de argint cu flamuri purpurii.

Eu te-aş iubi *cu cer adânc* şi-*nalt*,
De vii talazuri ce-nspumează stânci,
Dar să încerc *să mă avânt* nu pot
Şi apele-mi *s-aştern adânci*, adânci…

---

[131] Aici am găsit un alt fragment de foaie, rupt pe jumătate şi cu un scris *aproape ilizibil*. A scris cu creionul. Spre final apare cuvântul *Zarca*. Pare o foaie *cu însemnări din detenţie* de care *s-a dispensat*.
[132] V. primă: *spre aşteptatul*.

[13 martie 1976]

Mila

Un sentiment *dezvoltat* de creştinism. Dar ce este *mila*? Înduioşare, compătimire, *sfâşiere de inimă* pentru *suferinţa* sau *situaţia grea* a semenului?

Am *cunoscut* aceste sentimente şi, totuşi, nu pot *defini* mila. Am fost şi mi se pare că rămân *un om străin* acestui sentiment definit ca *milă*.

Mi-a fost întotdeauna silă *să inspir cuiva milă* pentru fiinţa mea deşi, poate, că *am avut* şi *am nevoie de această milă a altora*, pentru că sunt *un nemernic vrednic de milă*.

De ce? Pentru că sunt *aprig* şi *nervos*, repede *îmi ies din fire* şi tot aşa *de repede*, dacă nu chiar *concomitent*, îmi *văd* şi greşelile, lipsurile, care *mă irită şi mai rău*.

Şi atunci cad dintr-o greşeală *mai mică* într-una *mai mare*, până *mă prăbuşesc în deznădejde*.

Şi atunci aş vrea *să fiu sfâşiat* sau eu însumi *să mă sfâşii fără milă*.

Căci *cea mai puţină milă* o simt şi am simţit-o – dacă ceea ce simt e *milă* – faţă *de mine însumi*.

Cotropiţi-mă cu *soare*
Şi cu *ger*, şi cu *zăpezi*!
Ard de viu în închisoare,
Clocotesc în munţi[133] de-amiezi.

Mi-ai ieşit *mânie*-n cale,
Când a fost să urc *inel*,
Şi-am alunecat *la vale*
Desprinzându-mă de cer.

Uneori mă cred *lumină*
Şi-atunci mă descopăr *umbră*,
De-ntuneric, ce dezbină:
Umbră-n întuneric, umbră!

Nu demult *sorbeam* lumina
Şi *orbecăiam* prin glod,
Radiam din sori lumina
Şi mă scuturam de glod.

Dar acum *atrag* penumbra
Şi *o scutur* în abis,
Tot *mai neagră* creşte *umbra*
Şi *se scutură* în[134] vis!

Nici nu *sper* şi nici nu *cer*,
N-am nici *dragoste să urc*,
Spre *abisuri* sau *spre cer*
Şi *doar căile* le-ncurc!

Voia mea e ruptă-n mine,
Fulgerul mi-e întrerupt,
N-am nici *glas* şi nici *suspine*,
Pentru chipul *negru*, supt!

---

[133] V. primă, eliminată: *zori*.
[134] V. primă: *pe*.

Tu, cupa mea
prin care beau *seninul*,
tu, care *te reverşi* în veşnicie,
sorbi-te-voi
şi vei fi tot mai vie
pe-acest pământ.

Când eu voi fi doar *gând*
purta-te-voi făclie,
cristalizată-n ger,
amfora mea din cer
în zămislitul lut.

Natură

Să plâng pe sânii care ard
Seninul purelor zăpezi,
Sub părul, flacără de nord[135]…
Fecioară, să mă luminezi!...

Abur, argint *purtai* în mână,
Sorbeam din veci *un aer clar*,
Duceam o cupă de cleştar
Cu vin de-amiază şi de jar.

Scos din adânca ta fântână,
Fecioară, *zână* şi *cadână*!

[135] Cuvintele „de nord” sunt eliminate în M şi, în paranteze rotunde, apare *un cuvânt ilizibil*.

Fuga mea spre cer[136]

Goana după cer mi-e *undă*,
Uneori se face *rugă*,
Ochiul din afund s-afundă
Cântând *făptura nudă*.

Îngereşti sclipiri ce cântă
Ici şi colo-n chipuri vii,
Uneori mi se descântă
Fremătând în bucurii.

[136] Titlul a fost tăiat, ulterior, în M.

[30 aprilie 1976]

Un *văl de dragoste* şi *dulce*
Ţi-arunc pe ochi, pe braţ, pe trup,
Tulpina ta la sân o culc
Şi *valul tău duios* mă duce…

…Şi, încotro? N-am să te-ntreb,
Că din adâncuri, mai acerb,
M-absorb din neguri, de sub scuturi,
Raze şi stele, începuturi,
Ce curg spre tine-n *mări de valuri*…
O, *începutul meu de maluri*!...

1. În lume *cerul* am adus,
2. în chinul *nopţii* şi-al *luminii*
3. şi l-am purtat *la piept*, supus,[137]
4. era *de fraged* ca şi *crinii*.

5. N-am vrut să-l las *cărării crude*:
6. l-aş fi privit în veci de veci…

7. O, voi, noroade *pururi surde*,
8. ce bântuiţi cu vânturi seci[138]!...

9. Peste făptura-n *zări de rai*,
10. unde te-adus *copil* şi *crai*!...
11. Că s-a născut *în cer* şi-n *lume*,
12. *cine ştia pe-atunci* şi *cine ştie şi-azi*?[139]

---

[137] V: *l-am alăptat la piept, supus*.
[138] V. primă: *reci*.
[139] V. 11 şi 12 nu mai sunt *numerotate* în M dar *fac parte* din acelaşi poem.

Demult am apărut
şi-am rupt *zăgazuri*
şi-ascult *năvala*,
tumult de dedesubt.

Voi, *lucrători* şi *slujitori* ai spiritului meu: Beethoven[140], Mozart[141], Brahms[142], Berlioz[143] şi Haydn[144], cu *tot şirul nesfârşit*!...

---

[140] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Ludwig_van_Beethoven.
[141] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Wolfgang_Amadeus_Mozart.
[142] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Johannes_Brahms.
[143] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Hector_Berlioz.
[144] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Joseph_Haydn.

În apus de soare,
la mare,
două *fecioare*:
una-şi răsărea
frumuseţea de stea;
alta şi-ascundea
inocenţa de floare
mirositoare.

Cea de *stea*
se *vălurea*
sub *un văl de nea*.

Cealaltă părea
şi înserarea-i *cânta*.

În duh, în sânge *mi-a pătruns*
Mireasma Sfintelor fecioare.
Iubiri ce nu mi-au fost *de-ajuns*,
Nesaţiul mi-l *vor stinge* oare?

[23 august 1976]

Omul…mister, *întretăiere*
Între *neant* şi *sfere*,
Ce umblă, stă-n picioare
Şi este *cer* şi *floare*.

Nu ştiam până azi că şi Pascal[145] a spus, ceea ce şi eu, cu mulţi ani în urmă, afirmasem într-una dintre poeziile mele *pierdute*. Adică: omul „este *o medie* între *nimic* şi *tot*”.

[145] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Blaise_Pascal.

Infinitul *material* şi *spiritual* au *puncte de atingere* în om. Aceste infinituri îşi creează *limita*.

Omul este *o limită*, o limitare.

Prin *limită* şi *limitare* se defineşte ca *om*, pe când prin *încercarea sa de a ieşi dintre limite* se defineşte ca *infinit*.

Curând

Curând *voi trece* în *muzică* şi *cânt*,
curând voi fi *pământ*.

A toate *bucurie*
întoarcerea în glie
şi curgerea în *ghers*,
în *pururi univers*.

Iar voi fi *tot în toate*,
în ierburi şi în roade,
în piatră şi în vânt
ori în pustiu şi foc,
în geruri şi în soare*
de ape sau de ceruri,
neant şi adevăruri.

Cum mi-a fost dat *să fiu*,
precum am fost şi *viu*.
………………………..

De-acum, de azi, din veac*
se-aude glas venind,
al lumilor ecou!...

Putea-voi să cuprind
căderea şi-*nflorirea*,
murirea-n nemurirea
apusului de sori,
pe-tinderi ce ning *sori*?!...
şi *ploaie de mirosuri*.

Lumea

Tu, *frumuseţea plângerii* sub stele,
Iubire dăruită strop cu strop,
În *biruita inimă* te-ngrop
Şi *mă împac* cu *visul morţii mele*.

Te-am adunat din vifore, din ploi,
Din farmec de-nserare, sus, pe creste,
Din răsărit de soare, din noroi,
Din răbufniri, din linişte-a de-apoi.

Că tu eşti *în afară* forţă pură
Şi sui *din noi* în volburare, blând,
Hrănind *cu dor* un suflet tot *flămând*
Ca să rămâi de-a pururi *în făptură*.

Cum să ador copila ce-nfloreşte
Ca mitul peste miile de ani?!
Ea fulgeră, pluteşte, se roteşte,
De vreme *supţi* rămânem, *trişti* şi *vani*.

[19 noiembrie 1976]

Eu trebuie *să trăiesc* cât mai multe v*ariante* şi *conţinuturi de viaţă*.

E o fugă, *o alarmă vitală* în mine, pe care vreau *să o întrupez*, nu pentru *a o evidenţia*, ci pentru că *vârtejul existenţial*, care *vuieşte* în mine, trebuie *să prindă forme* care *să cânte*, să farmece, să spumege de vis, de dor şi care ar dori *să se scurgă* lin, sub lună, în pustie.

[21 noiembrie 1976]

I had the chance to read a review of a recent article: *Sleep and Dream Research. Chimical Implications*, by Frederick H. Lawy, from Montreal, en *C. M. A. Journal*, May 23, 1970[146], și am tras concluzia că *cercetarea ştiinţifică de azi* se face dintr-un punct de vedere ştiinţific *normal*, *intelectualist*, uneori *pur material*.

Cercetările sunt *statistice*. Investigaţiile sunt pornite din punct de vedere *pozitiv*, raţional dar *pe nivele limitate*.

Nivele medii, mediocre, care *justifică* şi *tratamentul* şi *înţelegerea în sine* a viselor şi a bolilor psihice, ca *epilepsia* spre exemplu.

Ceea ce am de spus în această privinţă este că *miezul* problemei acestui fenomen psihic nu poate fi înţelese decât dacă pornim *din interior*, adică dacă aplicăm *o metodă spirituală*.

Pentru că trebuie să pornim de la *nucleul solar*.

Ştiinţa înaintează de la *periferie* spre *centru*.

Tocmai de aceea soluţiile pe care le dă sunt *acceptabile*, pentru că sunt *la nivelul înţelegerii* şi *al maturizării* omului de astăzi.

Însă *o înţelegere profundă* a bolii şi soluţii radicale de tratament se pot obţine numai dacă se înţeleg toate de la *nivelul spiritual* al omului, adică de la acel nivel *neatins încă* de *media umană* şi nici *de geniul uman*.

Numai oamenii *inspiraţi* şi *Sfinţii* ajung acolo.

Din acest motiv, boala rămâne încă *neînţeleasă* şi *metodele de tratament* nu sunt *eficiente*, datorită nivelul *inferior* de înţelegere *a omului* şi *a interiorului său*.

În acest nucleu solar eu însă *am pătruns*, ca om obişnuit şi am aplicat tratamentul cu succes, cu forţa pe care ţi-o dă credinţa, voinţa, rugăciunea, puritatea şi practica îndelungată.

De aceea nu e cazul ca să discut *prea mult* despre aceste *fapte* şi *fenomene*, care ar părea astăzi că sunt *minuni*.

---

[146] În engleză: „Am avut *șansa* să citesc o recenzie a unui articol recent, [intitulat]: *Studiu despre somn și vise. Implicații chimice*, de Frederick H. Lawy, din Montreal, în *C.M.A. Journal*, [publicată] în data de 23 mai 1970”.

Însă *lumea momentului* nu e *pregătită* ca să *înţeleagă* şi deci *să accepte* aşa ceva.

În secolul trecut, ştiinţa accepta ca *ştiinţifice* câteva fapte *extrem de periferice*.

Secolul al XX-lea acceptă ca *ştiinţifice* ceva mai multe fenomene yoga şi practici yoga periferice.

De aceea cred, că mai e mult până se vor accepta ca *ştiinţifice* fenomene importante cunoscute practicanţilor yoga.

Oare ce şanse de înţelegere pot fi pentru *fenomene periferice* ale *spiritualităţii ortodoxe*, care *depăşesc cu mult mistica indiană*?

Cum şi *când* vor fi înţelese *experimentele duhovnicești* pe care *eu le-am trăit*?

[22 noiembrie 1976]

În *reînviere* n-aş mai fi sperat vreodată!...
Dar ce *putere* îmi naşte din adânc?!
Şi înverzeşte, pură, zvăpăiată,
Şi Duh îmi dă purtându-mă-n oblânc.

[23 noiembrie 1976]

Secătuit de dragoste şi vis
Tot mai visam la ’naltul Paradis,
Ca-ntr-o beţie să pulseze-n mine
Ritmurile miresmelor divine.

Pribeagă frunte,
Frumuseţea lumii,
Mă-nalţă munte,
În zvăpăierea spumii.

Un joc albastru,
De *undă* şi *stea*,
Din ochiul sihastru
Adâncimea bea!

Soare din amiază,
Cu plete[147] de foc,
Să-mi încununezi
Mintea mea în joc!

---

[147] V. iniţială anulată: *despletiri*.

Omul este *o medie* între *nimic* şi *existent*.

Din nou *te-aștept*, iubirea mea dintâi,
Tu, *zbor curat* cu chipul nimănui,
Cu tot seninul cer în pâlpâiri
Rodind albastre, pururea zidiri.

Peste coroana de rotiri solare
Purtând în chipuri de adâncă mare,
Străluminata față a nămiezii;
Cât te iubesc, o, fulger al zăpezii!

Ce vioriu te spulberi în furtună!
Și viscol ce pe tunete s-adună[148]
Și-n trâmbița de flăcări purpurii[149],
Te desfășori în țoluri[150] argintii.

Când violete, aurii, când verzi...
O, duhul meu, e vremea să te pierzi
În norii grei de neguri ai luminii,
În bezna în explozii și în crinii,

Ce înfloresc pe limpedele timp
În raze, și-n aurore de Olimp.
....

Că pomul mare s-afundă în noroi
Și tot mai greu mi-e zvâcnetul spre voi,
Căi răsărind din bezne, în efluvii,
Voi, aripi peste marginile humii![151]

Că nu mă recunosc în tot ce-am fost,
Cu minte, cu simțire sau cu rost,
Nu, nu sunt *eu* cel *ce trăiesc* și *sunt*
Și mă îmbrac în trup și în mormânt!

Nu sunt nici *vis* și nici *întruchipare*,
Nu sunt nici *fulger*, nici *nisip*, nici *mare*
...Ci *cel ce iscă* din tării, *tării*...
Sunt *duh* din *Duhul ce umblă prin cei vii*!

---

[148] Idem: *și viscol ce cutremură tării adună*.
[149] Idem: *O, trâmbiță de flăcări purpurii*.
[150] V. primă, neanulată: *suluri*.
[151] O a doua variantă: *Voi, aripi peste limita furtunii!*

În miezul zilei,
îmbătat de soare
și de lumină umblătoare.

Îmi întorc ochii spre adâncuri,
adânc în mine, plutitoare,
să dau de soare.

Și câtă frumusețe-am adunat
și-am să adun nesăbuit;
mai nesătul și-ntunecat
rămân...și ne-mplinit.

Tot curg în râuri, unde moi...
spirale, unghiuri ce se pierd,
m-adun în voi și mă dezmierd
iubite chipuri mereu noi!...

Cădere-n unghi de somn divin
și infinit în nimb de nori,
oglindă-a vieții în gest și pori
te sorb în tot ce am virgin.

Svol/hana*[152]

Thus our soul must *soar* in the infinite and she must *feel* every moment that in the sense of what being able *to come to the end of her atonement*; her *supreme joy*, her *final freedom*[153].

Oare spiritul nostru *european* și *modern* ar putea *aspira* la o stare ca aceasta, de a se simți *mulțumit* că va afla *un capăt* într-o *cuvântare* sau *cântare fără sfârșit*?

---

[152] Nu știm despre ce e vorba.

[153] În limba engleză: „Astfel, sufletul nostru trebuie *să se avânte* în infinit și ea [mintea noastră] trebuie *să simtă* în fiecare clipă, că în simțirea ei este în stare *să atingă capătul răscumpărării* ei, adică *suprema bucurie* și *desăvârșita ei libertate*".

[27 decembrie 1971]

Viață

Tu *soarbe*-mă-n privirea ta
iar eu *izvor* de apă-n tine
să curg în susur de lumină.

Eu *vis* să-ți fiu, *soare* și *stea*
în trup, în lacrimi și suspine
pe care fruntea-ți se înclină...

Și să ne pierdem în vecii
sclipind surâsuri de copii,
mireasă pururea să fii...

...În valuri să ne respirăm,
din ele iar în trup să fim...
născându-ne să tot murim!

To my best girl[154]

Mireasă și *mireasmă*
de vis și limpezimi,
când pura ta-ncântare
mă cheamă să nuntim.

Aș vrea să pier în zarea
prea albă *a schimbării*
tânără scăldătoare,
dantelărie-a mării[155].

Tu, *formă nepătată*[156],
cuprinsă de lumină,
de soare-mpurpurată
și pururea virgină.

Iar eu mereu *visare*[157],
în jurul Tău, cu *norii*...
furtună și ninsoare,
arcuș să fiu viorii...

Ce cântă-n haina vie
a trupului ce-n floare
ar vrea mereu să fie,
sorbită-n timp ce moare.

Tu, glas mărit al mării
și spumă a-nserării,
Mireasă din tării,
te-aștept să vii, să vii...

În inimă coboară
mireasmă și fecioară,
să m-adâncesc în Duh

---

[154] În engleză: *Pentru cea mai bună fiică a mea*.
Un poem dedicat lui *Green*, singurei sale fiice.
[155] V. la ultimele 3 versuri:
mărimea* mării,
slăvita scăldătoare
în formele schimbării.
[156] V. inițială eliminată: *Că tu te vrei curată*.
[157] Idem: *Iar eu mă vreau visare*.

pierzându-mă-n văzduh!

De-a pururi te-am iubit
pe dealuri și pe văi
robind nemărginit
scăldându-mă-n văpăi!

Mă năpădiră *umbre*
dar mă răpi *cântare*,
nebănuite *tundre*
se prefăcură-n *mare*...

[4 ianuarie1977]

Elegie

To my best girl

Veniți din larguri înspumate
voi, *valuri* și *furtuni* și *ploi*,
în piept cresc *lacrimi sugrumate*...
Iubire nu privi-napoi!

Simt *visul umbrei* care trece,
pe vechi tărâm de glod și vis,
cu inima-mpietrită, rece,
sorbind puhoi de *cer deschis*...

Voi rupe coardele viorii
Arzând în foc mistuitor
și-mprăștiindu-mă ca norii,
te-oi *oglindi* în viitor.

Oglinzi făcând din orice por,
imens voi crește din combustii,
pe zări de chin, desferecate,
vor arde-ntinderile pustei...[158]

Tot ce-am iubit a fost *o taină*,
am *ars de viu*, *necunoscut*,
și vrând, nevrând, purtat-am *haină*,
de *trup*, *idee* și *cuvânt*.

Lăsați-mă în *plânsa vale*
a negrului mormânt lucid,
în reverii pure, ovale,
galactic să dispar în vid!

Că nu-mi găsesc nici *timp*, nici *rod*,
să mă cuprindă, să m-absoarbă...
și viscol în făptură cad,

---

[158] Urmează în M. versul stingher: *dar ochii tăi spre mine cată...*

lumină albă-n noaptea-oarbă[159].

De-a pururi sunt *deschis* spre zare,
pe care arzând încununezi,
te simt în piept *descătușare*,
cum mă săruți, mă-mbrățișezi!

Țâșnind *vii flăcări* și *vâlvori*
văpaia inimii atacă,
înnoptându-le adânci viori
ce *mă atrag*...și-aș vrea *să tacă*.

Cât mă va trage spre adâncuri,
scânteia formei mlădioase,
plină de chipuri și descânturi
ce mișcă-n inimă tăioase!...

[159] La finalul acestei strofe apare însemnarea marginală: *ora 7. 30, soare* și o săgeată, care pornește din fața ultimei strofe de pe pagină, care indică faptul că ultima strofă de pe pagină urmează celei de acum.

[9 ianuarie 1977]

*Dor**

De unde lacrimi curg, izvor,
De-acolo vii și limpede dispari...
În visul meu de-a pururi.

Iubirea ta mă-mprejmuie ușor,
Mai *clară* și mai *vie* azi îmi pari,
Precum ai fost, rămâne-vei tu pururi!

Întrupezi cărările din vis,
Cu gândul pur și inima în laur,
Să mă deschizi melodicelor forme;

Eu te privesc pierind în Paradis,
În *pâlpâiri* și în *fiori de aur*:
Cutremurări de zbuciume enorme!

Izvoare veșnic curg
pe inima de piatră
sfărâmată în amurg...

Râs viu, azur ștrengar, precoce,
pierdut în vid, pierdut în voce!

România

[17 ianuarie 1977]

De la Nistru pân' la Tisa[160]...

Românie floare,
Glie, mândru soare,
Soare pe pământ,
Vesel și rotund,
Cu părul cărunt
Și trecutul crunt!...

Cine te-a rănit
Moară nenumit...
Cine te-a ciuntit
N-ar mai putrezit.

Că te port în vis
Cerului deschis,
Soare sfânt, rotund,
Naltului profund...

Că nu pot *muri*,
Nici *a putrezi*
Până când fecioară,
Stelelor vioară,
Nu vei fi *rotundă*,
Naltă și *profundă*.

Umbrele din veac,
Tot poporul dac,
Strigă și veghează,
Caii lor nechează...

...Cercul lumii trace
Peste nori se trage,
Curcubeu pe zare

---

[160] *Titlul poemului* e *primul vers* din poemul *Doină* al lui Mihail Eminescu.
A se vedea: http://ro.wikisource.org/wiki/Doin%C4%83.

Din apus de mare...

Bântuie ca focul
Cântându-și locul,
...Auzim...ne cheamă
Iar *fecioara mamă*,
România, floare,
România, soare,
Stea[161] *nemuritoare*.

[161] Inițial: *În veci*.

Și eu *în cântec* sunt
infinit și *mult*,
umbră de pământ,
viața s-o ascult,
una care este...

Fugi!...Imagini, vis,
din trecut, păcate*,
de ucis abis...

To my best girl

Un tremur te-o cuprinde,
cutremur pur, adânc!

Tu priveai *încremenită*,
Chipul tău mă despica
În oglinzi de sori, risipă...
Din adânc de zori sorbită!...[162]

Frăgezime sfânt iubită...
Cum pătrunzi și luminezi!
Margine nemărginită
Despletită-mbrățișezi.

Clar ai tremurat în plâns,
Nevăzut, înmărmurit,
În răstimp de clipe nins
Peste timp neauzit[163].

---

[162] O a doua variantă, pusă între paranteze rotunde: *Grația te-mprăștia...*
[163] Varianta primă, anulată: *Pâlpâind neauzit*.

[21 ianuarie 1977]

Spadă și corabie

Cruntă moarte, crunte chinuri
Și groază-n sufletul străpuns
și de sughițuri și suspinuri
îngrămădite, n-ați apus.

Din nou vă-ntâmpin sindrofia
De vicleșuguri și abis...
Tresaltă-n piept azi bucuria[164],
Spre cer mi-e sufletul deschis...

Comoara zdrențuită deodată
În platoșă de aur mi se schimbă,
Noi lumi pe zarea-ntunecată
Apar, iar fulgerul mă plimbă.

Și trec prin străluciri și fulgurări de săbii
Și *sufletul e o ureche-n trup*,
Prin care alunecă-n scântei *corăbii*,
Pe valuri ce vibrează *ne-ntrerupt*.

---

[164] Idem: *În pieptul greu stă bucuria*.

Să nu mă mai *așteptați* aici! Am plecat *cu fruntea sus*, pentru ca *să înfrunt viforul*.

A sosit timpul ca *să nu-mi mai plec* fruntea în țărână. Voi merge, mereu, înainte. Voi trece *prin moarte* și *ne vom întâlni acolo*, sus!

„Eu *vioara*, eu *arcușul*", P[aul]. Claudel[165].

[165] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Paul_Claudel.

Eu *am fost**...
Tu: *arcușul unei vioare*.

Eu *arcuș* și eu *vioară*
Iar tu, inimă, *fecioară*,
Eu *vioară* și *arcuș*
Tu: *absentă** și eu *urcuș*.

Dorința mea în tinerețe era *să absorb totul*. Eram un vârtej, *un sorb* ce atrăgea totul *spre sine*.

Un îngrozitor *egoism*? Nu! Era vorba de *o sete înfrigurată*, colosală, ca aceea *a gurilor de abis* care înghit universuri.

Totul *se prăvălea* și *îl prăvăleam spre mine*. Cronos, în tinerețe, își înghițea copiii.

Împărăție care *crește*...și apoi *calcă* fruntariile în picioare, pentru că caută să absoarbă tot ceea ce este în jur. Ciocnirile și colapsul cosmic. În toate astea *mă recunosc*.

E firea mea?! E sufletul meu?!!

Amândouă se îmbrățișează frângându-se, pulverizându-se. Apoi vine, se întinde pustiul și liniștea, și apele tăcerii. Crește umbra, fâlfâie fulgurarea de zinc a scânteierilor abisale.

Undele *se leagănă* pe întinsori și *cresc în valuri* și *talazuri*. Furtună ce s-ar agăța de înalturi albastre și pure, cu brațe goale, înspumate.

Cine tinde *să se prindă* de întretăierea desfășurării existențelor și a forțelor afunde, care cu greu se lasă *vederii* și *receptării*? Dorința?!

Răbufnirile de forțe se leagănă-n cădere. Încep să se complacă în sfărâmare și alunecare.

Atunci se nasc radiațiile zvelte, jucăușe, zglobii de farmec în strălucirea prospețimii aspectelor, care se trezesc la viață. Iubirea?!

Frăgezimile *se pierd* frământându-se în emoții necunoscute. Ele tind să fie *cunoscute* și *dau de rațiune*.

Mărul se coace. E *cunoaștere*...și vrea să putrezească. Adormire împăcată. Jertfă necurmată pentru sămânța vieții.

Când te chem
Eu mă dezmierd,
Printre gene mi te pierd.

Numai ochi,
Îmi arzi în amiezi
Și-n adâncul meu visezi.

[Pe un fragment de foaie găsit aici avem, pe prima parte, *părți din două strofe*, scrise cu pix roșu și, pe a doua parte, *însemnări făcute cu creionul*.]

[Prima parte:]

e iubim unele ființe, frumusețea
ată în ele?! Propriu-zis iubirea
ea spiritului închegată în ele, modul
-nifestare a spiritului în sufletele și
-ri!

-area mi-o cuprinde
-rinde la răspântii;
-ui, și noi merinde
-elor dintâi!...

[A doua parte:]

Cove (eng.) = 1. individ, cetățean; 2. golfuleț; 3. var nestins.

Repere

În copilărie *priveam piedut* cerul cu ochii.

Mă *interesa* adâncul.

În studenție, prin meditație și concentrare, am obținut *abia o scânteie solară* năzărită în fundul unui *abis de întuneric*.

Altădată am obținut *detașarea* sufletului de corp, care rămăsese imobil, în timp ce, spiritual, mă concentrasem *spre vârful unei piramide cristaline* și *ușor scânteietoare*.

Faptul că atunci mi-am dat seama că nu îmi mai puteam *comanda* mișcările trupului (pentru o clipă) m-a făcut să renunț la aceste *încercări*, de teamă ca nu cumva *să rămân* în afară de corp.

Am socotit că era *prea devreme* și că nu sunt *pregătit* suficient.

Sonet

To the best girl

Ce *ardere* în ceruri mi s-arată!...
Când Serafimii cântec izvorăsc
Și-n pura melodie întrupată
În *ei* și *în afară* risipesc!...

Dulce îmbăiere, cum te cheltuiesc,
Îmbujorare în argint scăldată!
Când fulgere prin inimi se-mpânzesc,
Minune arzi de ger[166] înmiresmată!

De când te-adăst *ivire* să te sorb...
...Și tot mă-ntreb de ce *rămân* în lut,
De ce am *trup întunecat* și *orb*
Când mi-a fost dat *lucirea* să-ți sărut?

Dar *universul* sunt și *negru corb*,
Gigantic în explozii dar *tăcut*,
Străfulgerat în inimă eu sunt
Din *început* spre *Începutul* sunt.

---

[166] V. inițială eliminată: *de-a pururi*.

Beethoven

De-o viață *mă îmbraci* în măreție,
Mai *gravă* decât *noaptea*, decât *chinul*,
În sunete mă-mbraci cu măreție
Mai gravă decât *moartea* și *destinul*.

Prin tine *simt* cum e *cunună* chinul
Și-n lava inimii s-așterne melodie,
Ne-ncununate *rege*, împărate, domn
Pe răzvrătirile din inimă și vis...

De-o viață *curg* cu prăbușiri în somn
și mă trezesc *cu cerul redeschis*.

Cum *să te smulgi*, când rădăcini, din soare și din stele, *ți-au crescut*?! Cum să te rupi, când drumuri de corăbii, printre ele, ți-ai făcut, cu ierni și primăveri, pe întinderi albe, *întrețesute*?!!

Împărăteasă

Pură lumină, cer deschis[167],
Iradia-i *văzduh* și *vis*
În cântec te desfășurai
Aerian, gură de Rai.

[Făptura pură *ți se pierde*[168],
Pe vârfuri cu poiană verde,
De cum veneai, te depărtai,
Pământ și codru aspirai.

În spații ceruri ai înscris,
Lumină pură, Paradis,
Chipul tău, inima ce frământă
Sufletul ce *spumegă* și *cântă*.]

De cum veneai te depărtai,
Pământ și codrii aspirai,
Făptură pură ce te pierzi
Pe vârfuri cu poiene verzi...

Lumină pură, cer deschis,
În spații ceruri ai înscris...
...Chipul tău inimă *frământă*[169],
Sufletul *spumegă* și *cântă*!

---

[167] Idem: *Paradis*.
[168] Această strofă și următoarea sunt *eliminate* în manuscris de către autor.
[169] *Frământată*.

Am fost *să sorb*
În trup de vrajă[170]
Și codru, și pământ, argat,
Să port în mine *metereze*
Și *goarnă de război*!...

Neîndurător, cutremurat
De fulger și furtună
Am adăstat, m-am despăcat[171]*,
[Ca] să te primesc în sânge,
Să te înalț în vis,
Să te sărut în cer!

[170] Plin fiind de lumina dumnezeiască.
[171] M-am despătimit.

Viziunea *multicoloră* a sufletului,
învăluitorul *farmec al umblării*
și *al învolburării luminii*, care năștea *culori*,
al bucuriei, care se dezvăluia ca *foc*,
în forma chipului uman.

Esența spiritului: lumina arzând în sfeșnic înalt de argint. Aici s-a oprit *transfigurarea* [mea] și *calea duhului*, care alerga străbătând forme de vis și preschimbări de priveliști și lucruri.

Mi-a fost să mor *în clipe treze*[172]
De luptă beat, pe metereze,
Sorbind din zori până-n apus
Zvonind de cântec dornic dus...

Mi-a fost *să sorb* în trup de vrajă
Şi *codru* şi *pământ* şi *strajă*,
Şi *zbucium*, *goarnă* şi *război*,
Să fiu de-a pururea *în voi*,

Ne-ndurător, adânc cutremurat,
Fier *plăpând* şi *despicat*,
Fulger *pribeag* pe grea furtună,
Sărut şi *vis* care detună[173].

---

[172] Poem scris *cu creionul*, deşi înaintea lui şi după el totul e scris *cu stiloul*.
[173] Care îi cheamă şi pe alţii la *a-l urma*.

To The Best

Un Înger *treaz* te străjuiește[174],
Sabia lui *te-mbujorează*
Iar tu plutești înconjurată
De o lumină *ce te-arată*[175].

---

[174] V: *te-mprejmuiește*.
[175] Care te descoperă, te pune în evidență.

Înger viteaz *te adumbrește*,
Lumina-n față te privește,
Sabia lui te-mbujorează
Cu frumusețe mereu *trează*,
Pe frăgezimi de-nceput,
Susur de ev abia născut.

Virginitățile să-ți cânte[176]

Am înflorit pământ și vânt,
Virginitățile să-ți cânte;
Acoperămă-n mantia ce plânge,
Astâmpără-mi tot clocotul din sânge![177]

[176] Vers eliminat de Dumnezeiescul Ilie din acest loc și comutat două rânduri mai jos.
[177] Variantă de final: *de plâns nestins*.

Ați cunoscut *lumina călătoare*
ce pâlpâie-n cărări necunoscute,
cădelnițate efluvii de tămâie?

Sau ați văzut *argint solar*, lumină,
cum se preschimbă în *culori ce cresc*,
de forțele culorilor ce ard
și în *boboci* și *flori* împodobesc?

Zboruri de lum[ină]...[178]
pe când într-[a] mea *ceruri* cad.

Lumină, rază, bușnitoare din adânc
de cer, nebănuit în profunzimi[179],
ritmează[180] pieptul viu al mărginirii...

Se umflă, se dezumflă-n nori de aur
și[-n] valuri de argint ce-nmiresmează,
albastrul pur al slăvilor umbrite
de Duhul, fum al gândului nespus.
Atotrăsăritul arde în apus[181]!

---

[178] Vers nedeplin, eliminat de autor.
[179] V: *adâncimi*.
[180] V: *se umflă*.
[181] Când *a apus în mine orice dorință pământească* și *am fost plin numai de dorirea Celui iubit*.

Privirea mea te-mprejmuie,
Lumina Ta *mă vremuie*
Și Te absorb adânc-adânc,
Să *râd a veșnicii* când plâng.

[13 februarie 1977]

„N-am să slujesc ceva în care *nu mai cred*, fie că se cheamă *căminul meu*, *patria mea* sau *biserica mea*. Şi-am să mă exprim în vreun mod de viaţă sau de artă *pe cât de liber* şi *pe cât de întreg* voi putea...”, spunea James Joyce[182].

Eu spun însă, că *a nu face* sau *a nu crede ceva* înseamnă *să faci ceva la modul negativ*, distructiv.

Nu poţi să scapi de acest *a face*, de a te manifesta într-un fel sau altul.

A nu crede este egal cu *a crede în negaţie*, cu *a crede distructiv*.

Crezi – ai impresia – că te ridici *deasupra* acestor înlănţuiri, dacă *nu te gândeşti* la ele.

Dar oare, făcând acest lucru, nu distrugi schelele? Nu te prăbuşeşti?! Nu cazi sub ele, în adânc, nu cobori sub *condiţiile existenţiale*?!!...

Cât poţi *anula* [din ceea ce eşti]? Unde trebuie să te opreşti cu *anularea umană* sau *divină*?

De unde să începi *o nouă creaţie* şi *în numele cui*? A omului mereu *nou*?...Însă *cât* de *valabilă* este şi *cât va dura* în timp, chiar *genială* fiind ea?...

---

[182] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/James_Joyce.

Cristal al cerurilor toate
Abia desprins din lunga noapte...

Strălucire mă pătrunzi,
Strălucire îmi răspunzi,
Sufletul să mi-l desfaci,
Trupul *zare* să mi-l faci.

Că te-am vrut[183] *dezmărginire*,
Întru viață, întru fire
Și-n toate izvoarele,
Codrii, căprioarele.

Cerule, mamă înaltă,
Inima spre tine saltă,
Cu gândul, cu zilele,
Cu pruncii și nopțile.

---

[183] V: *Te-am dorit*.

Plutesc în cer *eterne* și *reale*
Văpăi rotite și *ovale*,
Și-n calea ta le risipesc
Și-n plânsul meu te regăsesc.

Plăpândă m-ai făcut, ca-n vis,
Spre tine sânul mi-am deschis,
Și sufletul mi se pătrunde
De despletirile-n bune unde.

[22 februarie 1977]

A ros în mine *nedreptatea*
Atât de-adânc și-atât de crud,
Că nu mai pot de-acum încolo
Nici s-o mai văd, nici s-o aud!

De azi mi-acopăr ochi și minte
Cu valul nopții și-al luminii
Și-am să dispar *pe nesimțite*...
Fiți voi *stăpâni*, voi, *verminii*[184]!...

Lăsați-mi brațele să lupt,
De nu le am, lăsați-mă să cânt!
Dați-mi *armele*-n ’napoi,
Nu pace *lașă*!...Vreau *război*,
Cu lumea-ntreagă și cu noi!

Cei *căldicei*, din așternut,
Întotdeauna s-au temut:
Ne-au *blestemat* și ne-au *urât*!

Noi am venit s-aducem pace
Dar nu-n mizerii și în troace,
Pentru fricoși ce teama-i coace.

Ridică sabia din veac,
Române, tu, viteazule trac!
Să cadă fulger din visări
Peste pământ și peste mări.

Că ros ai fost de *rod* și *vlagă*
Și neamul tot, și țara-ntreagă!
Ascunde-ți umbrele căderii
În trăznetele învierii!

Care în ceruri te ridică
Când spații neștiute pică
Și alte spații îți despică.

---

[184] Voi, *viermii*. Adică voi, *oamenii de nimic*.

[7 martie 1977]

Din propria experiență a zilelor și a momentelor *dramatice* și *grele* am constat, că în mod treptat sufletul omului *se retrage* din lume, mai întâi în familie, soție, copii, apoi în frați și părinți, după care urmează retragerea în Sfinți, în Prea Curata Fecioară, în Prea Sfânta Treime.

Și dragostea urmează *același drum*.

Ultima iubire e *în Dumnezeu*.

Maturii *se iubesc* dar sunt *distincți*. Fiecare are o personalitate *distinctă* și *deosebită*.

Numai copiii (întrebați-i!) cei curați doresc să fie *identici* cu prietenii lor, cu alți copii.

Și apoi numai cuplul, bărbatul și femeia, când sunt în floarea iubirii lor se doresc *identici*. Doresc să se contopească unul cu altul, deși ei sunt *doi*, sunt două *chipuri* și formează *unul* din *doi*.

După cuplu, misticii sunt cei care doresc să fie *una* în Dumnezeu, adică *unul* în *Tot*.

Oare cutremurul acesta teribil[185], care a afectat România (cu epicentul în Vrancea?) și inima țării[186], trebuie să-l vedem numai prin prisma distrugerilor, a nenorocirilor?

Cred că se cuvine să-l privim și să-l înțelegem și prin prisma jertfelor, care nu vor rămâne *fără roadă* în comunitate, care vor duce *la formarea* și *întărirea* spirituală a neamului românesc. Aceasta dintr-un punct de vedere.

Din alt punct de vedere, România, după cum s-a constatat în mod științific, posedă o floră și o faună extrem de bogată și de diversă, cum nu mai are *o altă țară* din Europa.

Diversitatea și calitățile spirituale ale poporului român, sub raport creator, artistic etc., au aceleași *caracteristici* ca și peisajul și solul.

Iar izbucnirea aceasta de *energie atomică* din interior, de la peste 100 de km adâncime, acest *flux electro-magnetic terestru* a avut, în mod ințial, *un aspect distructiv*.

Însă, în viitor, prin radiațiile sale, cutremurul va avea și *un efect formativ*, diversificator, dezvoltator al calităților, dacă ele vor fi *bine călăuzite*.

Mă refer la energia electromagnetică declanșată atunci, care va dezvolta flora și fauna și le va îmbunătăți.

La fel, solul și clima vor beneficia după urma cutremurului.

Aceste lucruri se vor putea *verifica* pe viitor.

Însă din punct de vedere *spiritual*? Neamul românesc *va înflori creator* pe toate planurile posibile.

Cred *în înflorirea* și *în cununa de împliniri* și *de glorioase bucurii* care vor străluci, în viitor, pe fruntea țării și a neamului nostru.

Neamul și țara aceasta *se vor realiza într-un mod exploziv* la nivel mondial. Acesta e *tâlcul prezentului* pentru viitor! Așa *cred* eu.

Explozia terestră va iradia și *o explozie spirituală*, de iubire și de creație, în care neamul nostru *se va realiza* și *se va împlini* în lume.

Jertfa [acestui cutremur] *va rodi*.

---

[185] Din 4 martie 1977: http://ro.wikipedia.org/wiki/Cutremurul_din_1977.

[186] Adică Bucureștiul.

[7 martie 1977]

Ce ziceți de aceste *coincidențe*?

Primul meu bombardament din timpul războiului a fost pe 4 aprilie 1943, în *Vinerea Paștilor*, și s-a soldat cu nenumărate victime.

Noul cutremur, cel de pe data de 4 martie 1977, a fost *tot vinerea*...

*

Ce ziceți însă despre pictorul Deleanu* din Turnu Măgurele (pictor de Biserici), care, de câteva luni, *a trăit cu obsesia* unui groaznic cutremur, care se va produce și pe care noaptea cutremurului *l-a suprins dormind* îmbrăcat și cu lanterna în buzunar, pregătit pentru cutremur?

*

Ce ziceți însă și despre faptul, că în gara Roșiorii de Vede un călător s-a dat jos din tren și a început să strige, înainte cu un sfert de oră, că *vine cutremurul*?

Și acesta era cât pe ce să fie *arestat*, dacă în timpul acela *nu se producea* cutremurul...

A jucat rolul unui *alarmist*...pentru ceilalți...

*

Ce ziceți însă și de coincidența anilor 1877 – 1977?

Sunt ani sortiți ca neamul românesc să dea *jertfe*, într-un fel sau într-altul, pentru ca *să prospere* în viitor?

Atunci: *război*, acum: *cutremur*...

*

[11 aprilie 1977]

În dragoste nu este frică. Dragostea alungă frica

Îmi aduc aminte că odată, în împrejurări extreme, groaza pusese *stăpânire* pe duhul meu.

Avea și aceasta *un rost*: pentru ca să cunosc tărâmurile morții, tărâmurile spaimelor, ale cutremurelor spirituale, care stau la *fundația* persoanei noastre. Fiindcă acestea sunt rădăcinile spaimelor și ale groazei pe care le cunoaștem biologic în împrejurări cumplite.

Am peregrinat prin aceste lumi ale cumplitului și ale spaimei, ale despletirilor morții...

Și duhul mi-a fost zguduit din adâncuri, atât în somn, cât și când eram treaz.

Nu mai simțeam că *am scăpare*...

Însă m-am rugat continuu...și, într-un târziu, dragostea lui Hristos *s-a revărsat* în inima mea.

Am văzut *laba piciorului* lui Iisus și sărutându-o, în timp ce *scânteia* de lumină, am sorbit *o lacrimă ca rouă de lumină* și *de viață veșnică*.

Atunci, în inima mea slăbită de putere, pustiită de duhul morții, bântuită de vânturile nebuniei și ale simptomelor epileptice, care vroiau să mă doboare, în timp ce conștiința încă veghea, în inima și în duhul meu am simțit *o înviorare cu duh de primăvară* și *cum a înviat un susur de izvoare*.

Am căutat să păstrez această stare *pe cât am putut*, intensificându-mi rugăciunea și starea aproape extatică.

Mereu și mereu am căutat acest lucru...

Și m-am rugat foarte mult în zilele și în vremea ce a urmat acestei minuni, datorită acestei lacrimi de îndurare și de viață, ca *bobul de rouă*, pe care am sorbit-o de pe picioarele lui Iisus.

De aceea a crescut bucuria în inima mea. Și în această *lumină* au început să apară *cerurile* și *făpturile cerești*, *adâncurile*, *miresmele duhovnicești*...

Și duhul meu a văzut, a auzit, a mirosit, a pipăit, a simțit *mai puternic* toate acestea decât simte omul *lumea materială*.

Pentru că am luat la cunoștință mental și la nivelul simțurilor mele de *o lume nouă*, spirituală, care există în veșnicie și care nu se compară cu cea terestră, de aici, decât prin faptul unor *asemănări*.

Însă cât de enormă este deosebirea dintre această *lume a esențelor spirituale* și *lumea creată*, materială!

În primul rând, această lume spirituală, această lumină necreată este *făptură* și *nu este*, pentru că din lumină apar și în lumină dispar, fulgerînd în afară de timp, într-o permanentă creație, evoluție și involuție, și reîntoarcere în creație, tot felul de *forme dumnezeiești*.

Și *lumina necreată* este *creatoare de forme dumnezeiești* sau *în ea* apar acestea. Și e atât de *fragilă*, de fragedă...că *nu am cuvinte* ca să *o descriu*!

Și ea apare în mii și mii de nuanțe de culoare.

Iar miresmele luminii se subțiază și se subtilizează, ca și senzațiile pe care ți le sugerează continua creație, care se multiplică continuu, care se transformă pâlpâind, revelându-se, dăruindu-se din infinitul de dincolo de vreme.

Iar *noii creației* se văd în zări și aurore de spații cum înmuguresc și înfloresc. Și nimbii lor alcătuiesc bolți cerești și universuri care se împrăștie, care *se dăruie* continuu...

Însă chipul Tău, Doamne, nu-L văd! Unde ești, Dumnezeul meu?!

Văd cum se dăruie Dumnezeirea, cum Dumnezeu Se dăruie, în mod spiritual, duhului meu.

Și totuși, altădată, am văzut cum chipul meu spiritual era *un loc al luminii* și, în mod spiritual, vedeam în toate direcțiile.

Nu mai aveam ideea de *înainte*, în *urmă*, la *dreapta* și la *stânga*, pentru că eram *într-un soare*, care scânteia și *prin el* priveam dincolo, deschizându-mi noi universuri și plutind fără de fund și fără de sfârșit.

Și am văzut o piramidă mai mare, fără de sfârșit și o alta, și iar o alta, diferite, în culori străvezii de nespus, înălțându-se mereu și plutind și fiind fără de sfârșit...

Și gândul meu era atunci la Tatăl și la Fiul și la Sfântul Duh Dumnezeu. Iar eu nu mă mai vedeam. Deși eram, parcă nu mai eram, simțindu-mă *un cer* și *o conștiință* care existau.

Așa am văzut odată, altădată altfel și iarăși altfel...Iar de voi avea timp și îmi vor reveni în minte acestea, le voi spune.

După cum vedeam lucrurile în lumina lui Dumnezeu, eu-ul meu nu exista decât ca *loc* și *conștiință*, în care Dumnezeirea *Se oglindea*.

Iar dacă Ea nu s-ar fi *oglindit* în mine, eu aș fi fost *un om gol*, la fel de gol cum s-a văzut atunci Adam, când a fost izgonit din Eden.

Deci Împărăția Cerurilor, Noul Paradis *coboară* în noi, când ne realizăm ca *oglindă vrednică* de a reflecta Divinitatea.

Fără lumina lui Dumnezeu suntem niște *oglinzi întunecate* și *goluri*, din care cerul *a dispărut* și în care Paradisul *nu se oglindește*.

Și ne rugăm ca să ne purificăm, să învingem greutatea materiei, să fim, să ne simțim *atrași spre cer*, așa încât așteptăm cu răbdare să vină vremea aceea, când suntem *îndeajuns de purificați* pentru ca să fim *absorbiți în sus*, în Împărăția Cerurilor.

Și asta înseamnă *să ne spiritualizăm*, să ne *dematerializăm*, adică să ne facem *nevăzuți* firii materiale, acestor ochi pământești. Să ne transformăm în energie pură, să existăm *spiritual* și nu *material*.

Să fim și *să nu fim* în același timp. Și în acest mod ne putem *dematerializa* și iarăși *materializa*.

Și iată *de unde pornesc* când trag aceste concluzii!

Eram la slujba *celei de a doua Învieri*[187], care se face în ziua de Paști. Am îngenuncheat la citirea Evangheliei în românește. Când a început lectura ei într-o a doua limbă, am vrut să mă ridic, însă m-am simțit obosit și nu îmi găseam locul mișcându-mă.

Atunci am început ră rostesc „rugăciunea inimii”: *Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!*

În mod treptat*, senzația oboselii* a dispărut. Am stat în genunchi ascultând cele 12 Evanghelii rostite în limbi străine și, în același timp, concentrându-mă în *rugăciunea inimii*.

---

[187] La Vecernia din ziua de Paști în care Evanghelia este rostită în mai multe limbi.

Am stat *aproape nemișcat*, ca un om *încremenit*. Și mă simțeam din ce în ce mai *ușor* și *odihnit*.

Când m-am ridicat, mi se părea că nu am stat nici *în genunchi* și nici *în picioare*: așa *de odihnit* și *de relaxat* mă simțeam.

Mă întreb însă: oare, pe calea aceasta, insistând în rugăciune, nu s-ar putea ajunge *să învingem* gravitația, materia însăși și să ne întoarcem *în spirit*, ca *ființe duhovnicești*?!

Despre modul cum se disting în stările mistice, de extaz revelator, făpturile care *trăiesc în Dumnezeu* de făpturile care vor să ne aducă în noi *lumină luciferică*.

Lumina și senzațiile care vin de la Lucifer, deși sunt *strălucitoare*, ne aduc o lumină insuficient de pură, care provoacă senzații de neliniște, de gol, de pustietate, de dezgust de viață, de contradicție.

Lumina însă care izvorăște din Dumnezeu este total pură, străvezie, scânteietoare, dăruitoare de liniște, blândă, dă senzații de încântare, de dor de viață, de bucurie și plinătate, care se tot revarsă fără teamă și fără margini.

Ea nu se pierde niciodată ci doar *nu se mai vede* sau *nu se mai simte* de către cei care sunt în *abisele necunoașterii* și ale *neîmplinirii duhovnicești*.

Diabolic

Nu ne interesează *ceea ce faci*, că acționezi sau stai liniștit. Ne interesează *ce gândești*. Și noi vrem să-ți extirpăm gândurile, care se îndreaptă *împotriva* noastră...

Noi vrem să-ți luăm privirea [188] care vorbește *împotriva* noastră. Vrem să te *inhibăm*[189]. Și la fel facem și cu forța intelectuală și psihică a maselor.

Vrem ca *gândirea* ta *liberă*, trufașă [190], *să o stârpim*.

De aceea avem *memorie de supuși*, care *le îndeplinim voia*.

---

[188] Punctul de vedere.

[189] Să te timorăm, să te facem să nu mai gândești și să nu mai scrii și să nu mai vorbești despre lucrurile pe care *regimul comunist* nu le *aprobă*.

[190] Intelectualii români erau acuzați de *trufie*, pentru că *nu renunțau la gândire*.

[11 aprilie 1977]

E timpul *gol*, tu n-ai să vii
Oglindă-a vârstei frăgezimii...
Din muguri înfloresc pustii
Și negurile adâncimii.

Vreo *mângâiere* n-am să cer!
De ce a fost să-mi vii în cale
Și frumusețea ta să sper
Să-mi fie *auroră*-n soare?!

Te du...dar rupe *vălul mrejii*
Ce *m-a ascuns* și *te-a ivit*,
În anotimpul dulce-al vrajei
Ce *te-a șoptit* când *te-am dorit*!

Însă cum *să te lupți* împotriva veșniciei și a întrebărilor ei, ca să o răpui, ca să *câștigi* împotriva ei?!

[12 aprilie 1977]

Iubitul meu, alesul meu, tu erai Făt-Frumosul viselor mele, pe care îl căutam, îl așteptam. Și o viață l-am așteptat ca să vină din pribegiile lui pe țărmuri de glod și foc, de văzduh și de duh.

Te-ș fi urmat...Și te-am urmat până la capătul pământului, al puterilor și al zilelor mele.

Iar eu eram aleasa iubirii tale, văpaia gândurilor, mireasa viselor tale și Cosânzeana aleanului tău.

Dar de mult ai uitat *cine am fost* și *cine erai*. Și niciodată nu ți-am pretins mai mult decât să fiu *visul* și *gândul* tău.

Tu m-ai vrut roaba ta...Și roabă ți-am fost. Și roabă m-ai făcut...Dar tu n-ai fost și nu te-ai făcut robul meu. Și nici eu n-am vrut asta.

Dar îmi pare că tu ești cel ce *ai pierdut* prin asta. Și eu sunt cea care *am câștigat* robindu-mă ție.

Căci iubirea mea a rămas *statornică* și *a crescut* în toate lucrurile și faptele.

Blue eyes[191]

Mireasa gândurilor mele,
Egala pulsului în Rai,
Fecioară fragedă de grai
Mișcând rotirile de stele.

De unde suntem mă chemai,
Când te pierdeai între inele
Și pâlpâirile de stele
Uneau culorile din Rai...

Sfântă Fecioară între stele,
Tu *rozul purpurei* erai
Și *alter*[192] *chip* în puls de Rai
Și fulgerul schimbării mele.

În veșnicie *suntem* și *nu*,
Un chip avem: când *eu*, când *tu*,
În *Duh de slavă* când pierim
Culori și *chipuri* noi privim![193]

Când tu ești *floare*,
Eu sunt *soare*.
Când eu sunt *vânt*,
Tu ești *pământ*.
Tu ești *cireș*,
Eu sunt *căldură*,
Must vioriu,
Cireașă pură.

---

[191] În engleză: *ochi albaștri*.
[192] În latină: *alt*.
[193] V. eliminată: *Gingaș, în flori culorile-nflorim*.

Si tacuises, philosophus mansises. // Dacă tăceai, filosof rămâneai.

[20 aprilie 1977]

De-acum iubirea
nu-mi va mai *surâde*
decât din cerul pustiit de foc.

De-acuma, din pocal, otravă
voi bea, încremenind pe loc[194]!

Din vânt și din val va curge sânge,
uscate s-ar izbi sunând,
uitate, mările-nghețate
și visul mort și mortul gând.

Tunete, fulgere-ncordate[195]
în scânteieri se prăbușesc,
pe bolțile întunecate
sunt umbra *fiului ceresc*!

---

[194] V. eliminată: *încremenitul joc*.
[195] Idem: *Tunete, fulgere scăpate*.

Prin țesătura înflorată
Carne, os și sânge port.

Din iadul beznei se ridică
Iar bubuit clocotitor,
Torentul vieții se despică
Rupând văzduhul cântător.

Tristețea surpă bucuria
Din vadul vieții nebătut[196].

[196] Nebătut cu pasul, nestrăbătut, neträit.

[6 iulie 1977]

În dragoste e *bucurie*. Și bucuria nu are margini. Ea e *dar* și *dăruire*.

Bucuria nu are *întrebări*. Dragostea însă *are*.

Întrebările dragostei sunt *mirări* care adâncesc bucuria.

Dacă dragostea nu e *adâncă* întrebările o epuizează. Dar dacă e atunci întrebările se topesc în profunzimi de bucurii fără de margini.

Totul devine plutire, topire, difuzie, profunzime. Și norii bucuriei se difuză, capătă culori de vis. Și culorile devin *muzică izvorâtoare* cu nuanțe aurii, viorii și argintii.

Le-am văzut, le-am auzit și simțit cu trupul și sufletul etern și infinit.

Și *alte păreri* și *necredința voastră* nu mă pot *convinge* să păstrez *tăcerea* despre acestea.

De ce *subtila frumusețe*
Te-a prins în undele-i de joc?
De ce mă zbucium de tristețe
Sub ochii tăi de *jar* și *foc*?

De ce cu sufletul te-nvălui
Și inima ta strigă-n dor?
De ce în preajma ta *mă nărui*
Ca soarele intrat în nor?

Tu ești sfârșitul ce mă-nghite
În întunericul afund,
Nu mă pot rupe de ispite[197],
Care destinul mi-l străpung.

---

[197] V: *Neîntreruptele ispite?*

[7 august 1977]

O forță *mă atrage* spre-ntuneric
Deși *mă-nclin* înspre lumină,
Din fapte, din dorințe, vis de noapte
Se naște și mă sorb întru adânc,
Mă-ndeamnă întunericul să-l cânt.

Sufletul meu te-nvăluia.
Prin sângele meu calcă pasul tău.
Gândurile plutind te cheamă
și tu nu vei veni.

Că tu nu ești *din mine*.
Și eu te strig *să vii*.
Și zadarnic aștept.

Tu nu ești *din mine*
și aș fi vrut *ca să fii*.

De-acum înainte,
părerile de rău sunt *târzii*.

Și toate au fost...*prea târzii*.

Paul Valéry [198] dezvoltă puncte de maximă spiritualitate, puncte abia *perceptibile* și acestea sunt, în fapt, *vârfurile geniale* ale operei sale.

*

Raportarea lui Valéry la opera *Faust* a lui Goethe[199].

Ce păcat că nici până astăzi nu am putut citi, decât în mod fragmentar, din *Mon Faust*[200] a lui Valéry[201].

*

[198] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Paul_Val%C3%A9ry.
[199] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Goethe%27s_Faust.
[200] În franceză: *Faustul meu*.
[201] A se vedea: http://fr.wikipedia.org/wiki/Mon_Faust.

[Notițe din 1946]

Mulier[202]

Iar te voi cânta din coarde preacordate*,
mulier,
focul inimii te-ar arde, ferecate
efemer...

[202] În limba latină: *femeie* sau *soție* sau *metresă*.

[19 august 1977]

Am vrut *frumusețea* s-o aflu
în sprintene, line popasuri,
dar ea *se urca* printre ramuri,
își lăsa surâsul pe flori.

O priveam ascultând-o cu ochii,
cum susură-n inimi ardoare
și boare din cer, care doare
și moare stingher!

Izvor de lumină,
de *cântare* și *zări* și *culoare*
am fost, destupat în adâncimi.

Curgea scânteierea și duhul
din mine în nori, răbufnind către zare.

Și zări se creau, și bezne plesneau
și înflorea înainte, într-una, o lume
nemăivăzută de nimeni. În slavă

așezări și cărări sfinte și îngerești
se descopereau sau se urzeau
[de-a] pururi, ivindu-mi făptura
plăpândă, fragedă, pură,
de *fulger sclipire*,
oțel pătrunzând în adâncuri[203].

---

[203] Ultimele două versuri au fost tăiate și rescrise, în mod identic, de către Fericitul Ilie.

Iar voi *răsuna* în cântec
De lumină și furtuni
Despletind ascuns descântec
În fecioare și străbuni!

[17 septembrie 1977]

Din umeri te scutur.

Din munții cugetului frânți
Te azvârl către soare.

Zări sfarm [ca] să mă bucur.

Dar tu *mă frământi*
Cu tot ce moare!...

[19 septembrie 1977]

Sortit e *omul timpului* să moară,
În altă tinerețe să răsară,
Din ne-nceput să nască ne-nceputul
Și *nou născut* să nască nenăscutul
Și bucuria să se frângă-n[204] timp,
Să curgă-n val nectarul din Olimp.

Pe adormirea zeilor să cresc
Născut din nou înaltului ceresc,
Și frăgezimi înmugurind în vreme
Să-mi *freamăte* când viforul îmi geme,
Să mă-nflorească peste *ger sticlos*,
Să mă pătrundă veșnicia pân' la os.

Căci mai păstrez din lume *unic dor*,
Ca fulgerul, ca trăznetul să mor,
De mi-a fost viața mult, cunună grea,
Râvnesc o moarte pe măsura mea.

Mi-e-așa de drag din fulgere să cânt,
Din viforul zăpezii ș-aur veșmânt,
În zările de umbre și de vid,
În flăcări vii de aur să mă-nchid.

Și din explozii să țâșnesc aieve,
Copil și prunc la sânul universalei Eve,
Să fiu ca timpul într-un spațiu nud
Și tot ce nu s-aude să aud![205]

O lume ce se naște-n gol,
În strai de purpură și aur,
Îmi dă-n scris*, îmi dă ocol
Să-nfrunt cântând etern balaur.

Râvnesc la setea-n veci de luptă
Zdrobit să-nving cu spada ruptă,
Și nu odihna mi-e locaș
Ci drumul greu, *fără urmaș*.

---

[204] Bucuria dumnezeiască să se răsfrângă, să se reverse în viața noastră de acum.
[205] V: *De-a pururi asta nu vreau s-o aud*.

[26 octombrie 1977]

Dacă omul actual a reușit ca prin voință *să intre în contact* cu forțe, energii și substanțe, pe care cunoscându-le a ajuns să le folosească *în propriul său interes*, mă întreb de ce refuză, cu obstinație, să intre în legătură și cu forțele, *cu energiile spirituale*?

Oare nu este timpul să-și dea seama, că dacă nu va face acest pas spre *spiritual*, riscă să se pomenească singur, izolat, într-o lume *prea îngustă*, surghiunindu-se în voia valurilor?

Dacă nu va intra *de bună voie* în contact cu forțele, legile, energiile spirituale, în curând va veni vremea, când *va fi obligat să o facă*, constrâns de condițiile în care se va găsi din punct de vedere material, intelectual, psihic, spiritual.

Generația aceasta de acum vrea să spună că *nu crede în Dumnezeu,* că *nu crede în forțele spirituale*.

Totuși, fără voia ei, din necesități tactico-politice, cheamă în sprijin, în cadrul comemorărilor pe care le face, *forța* figurilor eroice din trecut, evocă *sacrificiul străbunilor* pentru întărirea și fortificarea conștiinței existenței naționale și individuale.

Și acesta e doar *un exemplu* din multe altele care se pot da.

Omenirea trebuie să devină *conștientă* că există *forțe spirituale* pe toate planurile până în vârful piramidei, unde se află Însuși Dumnezeu, și că aceste forțe trebuie *cunoscute*, trebuie *atrase*, trebuie folosite, *puse* în slujba omului, ca omul să poată, la rându-i, *să slujească* omenirea și pe sine însuși în tendința de *a sluji pe Dumnezeu*, în Care trebuie să ajungem și în Care trebuie să ne scufundăm, ca *fii desăvârșiți întru El*, așa cum *ne-a promis* sau așa după cum *ne cere să fim*.

[27 octombrie 1977]

Toarnă dragoste-n pahar
din lumină și bea har!

Lumile ca florile
să-ți sărute zările.

Până dincolo de ceruri
să-nflorească-n adevăruri,
inimile care cheamă,
fără spaimă, fără teamă,
veșnicia din adânc,
învățătorii ochi ce plâng,
bucurii ce se arată,
ca să piară-n niciodată,
străluciri de sori prin nori
viorii fiori, viori
formelor ce suise, cresc...
nenăscutul veșnicesc.

Ne-ncetat tot vreau să pier
în albastrul scris de ger,
frăgezimilor să fiu
haină, *duh* și *vizitiu*.

[30 octombrie 1977]

Havuz

1.

Ai în voce o vioară
ce vibrează *a infinit*
iar în chip de primăvară
al izvoarelor[206] *argint*.

2.

În seraficul cristal
veşnicia s-a oprit,
iară sufletul meu val
te cutreieră-n[207] sclipit.

3.

Ritm şi *văz* crescu-n *auz*,
o aromitoare boare,
cu miresme de nespus...
...trupul viu învie-n Soare!

4.

Ce ţâşneşte! O...havuz
De lumi noi, nepieritoare!...

---

[206] V primă: *izvorului*.
[207] Idem: *se cutremură-n*.

Lumina necreată este *o lumină cu multe virtualități*, la care, dacă ajungi, o vezi cum *se creează* și cum *în* ea și *din* ea apar forme, lumi...Iar tu nu ești decât *un punct de receptare*, în măsura în care *te pregătești* și *te perfecționezi* pentru receptarea ei.

Sufletul este *altar*,
Spiritul este *cristal*
De lumină, viu, aprins
și de spații necuprins.

Dumnezeul din noi

Dumnezeul bucuriei. Bucuria de a trăi. Bucuria de a te bucura de viață, de formele și manifestările vieții. Bucuria dragostei de viață, de om. Bucuria iubirii.

Iisus a zis: „Bucurați-vă!”.

„Eu sunt în voi și voi în Mine”.

Dumnezeu Fiul este și rămâne în noi.

Așa după cum Tatăl din cer, Dumnezeu Tatăl, *a părăsit* pe Fiul, pe Dumnezeu Fiul, când era pe Cruce și Acesta a spus: *Eli, Eli, Lama sabahtani*!, pentru ca prin moarte să treacă în Împărăția Cerurilor și apoi să învie, tot așa cred că Dumnezeu Tatăl *a părăsit* și *va părăsi* lumea, pentru ca lumea *să moară* și *să învie* în Împărăția Cerurilor.

Omul și lumea va urma destinul hărăzit Fiului lui Dumnezeu și de la acesta nimeni și nimic nu se va putea abate.

„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața!”. Cât de *clare* sunt cuvintele acestea, atât pentru cele prezente, cât și pentru cele viitoare, cât și pentru destinul omenirii! Și totuși ele nu sunt *înțelese*...

Pentru păcatele noastre și pentru că noi, mai înainte, L-am *părăsit* și rămânem *departe* de Dumnezeu și de credința în El, de aceea Dumnezeu *ne va părăsi*.

Însă prin lucrarea Sa, El va rămâne în noi, prin bucuria vieții și prin dragostea de om. Va rămâne în noi până la sfârșitul veacurilor, așa după cum ne-a promis.

Însă asta înseamnă că Îi vom duce Crucea cu *vrerea* sau *fără vrerea noastră*, că vom trăi *chinul părăsirii* și *al pustiirii*, că *vom muri în chinuri* dar că, până la urmă, *vom și învia întru El*.

[Urmează conținutul unei foi disparate, inclusă între paginile caietului la această poziție.]

[Față]

Am constatat că în cadrul emisiilor de vibrații negative aveam de-a face *cu contaminări* de la o persoana la alta, moment în care vedeam *diverse forme demonice*.

Astfel mi-am explicat *sinuciderea* santinelelor în posturile pe care le supravegheau, despre care vorbea Mircea Eliade.

S-a descoperit mai apoi că un yoghin făcea acest lucru: *îi iradia negativ*.

[Verso]

600 lei lemne
50 adaos
50 drujba
300 transport
1000

800
500
300
30

500
470
970

700 cărbuni
300 transport
100 coep.
100 oam.
1200 60
23

230
150
100
480

970 30 300

570
150
100
820
500
1320
970
2290

350

150
100
400
650
300
230

800
350
1150
970
2120

1300
1200
1100

[Urmează, ca un semn de carte, o ofertă de carte a editurii *Cartea Românească*, în care apar următoarele cărți publicitate:
(față)

Radu Cosașu, *Cap limpede*; Răzvan Petrescu, *Grădina de vară*; Alexandru George, *Într-o seară de toamnă*; Anta Raluca Buzinschi, *Versuri pentru aer, II*; Ion Mircea, *Piramida împădurită*; A. P. Samson, *Între ape*; Viorica Moisil, *O familie ca oricare alta*;
(verso)

Marin Preda, *Creație și morală*; Marcus Solomon, *Invenție și descoperire*; Mircea Muthu, *Alchimia mileniului* și Alexandre Dumas, *Căpitanul Richard. Stăpânul muntelui*.]

[17 noiembrie 1977]

Tânăr fiind doream *durerea*,
înfloream *trupul suferinței*,
deschideam *flori* și *răni adânci*
în suflet, vag și pătimaș,
necunoscut cântec.

Și iscodeam
ca să cuprind, să înțeleg,
în adâncimi și în lărgimi
ce-i *univers* și ce-i *uman*.

Eram o sete fără saț[iu],
o dăruire fără margini,
care de [la] sine izvora
și abundent se revărsa
și *mângâiere*-n ea era.

...Acum mă strâng și răbufnesc
luxuriantă-n veci, făptură,
sub razele ce asfințesc
iubirea sângerând sub zgură.

[27 noiembrie 1997]

Sonet

Neîncetat...săgețile mai cântă
Și aripile *se aprind* de zbor,
Din dragoste în inimă se-mplântă
Și fulgerele luminează-n nori[208]...

Doar umblu, cad, pe linii care mor
Ciudate *forțe* formele încântă,
Se pierde-n noapte un adânc izvor
Iscând în zare flacără mai sfântă...

Nu știi...sau bine știi, tăcere,
Când omul viu se prăbușește-n tine;
– E *mângâiere* în *nemângâiere* –

Rotire naști sub stele din suspine,
Mai sus de vis o ființă care cere,
Din veci de veci pe Dumnezeu[209] în sine.

---

[208] Amănunte extatice.
[209] În loc de *pe Dumnezeu*, ca variantă: *un Mire nou*.

Rotire

Rotire, eu!...De-a pururi Dumnezeu!
De n-ai fi *Tu*, de ce aș mai fi *eu*?!

De n-ar fi *apă*, ce izvor ar curge?...
De n-ar fi *dorul*, ce ne-ar mai străpunge?!...

Iubire de n-ar fi, cum să iubim?
Setea-nchinării cui s-o dăruim?!...

Ție, frumusețe, de ai fi doar în afară,
n-ar mai sclipi arcușul pe vioară!

Viteazul, vitejiei *crunt* mormânt
Ar fi, de n-ar fi *suflet sfânt*[210].

Căci toți ne înălțăm să dăruim...
Și moartea-n strălucire[211] s-o primim.

Că nu-i veșmânt mai neasemuit
Ca bucuria-n ceasul preamărit[212],

Când lași o haină vremuită-n lut
și intri duh în Duhul, renăscut!

De-a pururi risipindu-te în nori[213],
Viori ai cântărilor[214], fiori...

Din duhul călător acum pe ape-n
Culori[215], de Dumnezeu tot mai aproape!

---

[210] Cuvântul *sfânt* a fost tăiat în M și înlocuit cu *blând*. Noi am păstrat prima variantă.
[211] În lumina lui Dumnezeu.
[212] Clipa morții văzută ca *intrare în comuniunea veșnică* cu Dumnezeu, în bucuria fără sfârșit.
[213] Veșnic fiind prezent în norii luminii dumnezeiești, întru Împărăția lui Dumnezeu.
[214] Dumnezeiești, din Împărăția lui Dumnezeu.
[215] Trăitor, de acum, al vederilor dumnezeiești, extatice.

[Aici am găsit un fragment de foaie, în formă de dreptunghi, dintr-o coală de hârtie scrisă cu creionul doar pe o singură parte. Disting cuvintele: „la zece”, „și știa”, „și Crainic”, „și o proză”, „zidite”...]

[1 decembrie 1977]

Războaie am făcut
Și flamuri am purtat,
Prin timp am răzbătut
Și-am înviat!

Imensele, galactice furtuni,
Rebele și supuse-n constelații,
Ușoare le-am purtat din văgăuni
În brațele profundei gravitații,
Spre zare de lumină fremătând...

S-or scutura...veni-vor înotând,
Rupându-se din zboruri și relații,
Din zvon* de Paradis și grații,
Din neguri să s-adape susurând[216].

Când[217] peste toate legile se cerne
Căderea-n golul beznelor[218] eterne,
Abia[219] de-acolo unde *vis* nu e,
Nici *gând*, nici *legi*, nici *existență*,
Răsare cel ce *Fulger* e[220],
Cutremur, *veșnică prezență*!

De-a pururea *Izvor*, Ființă
Ascunsă sub vălul neființei.

---

[216] V primă eliminată: *în curând*.
[217] Ibidem: *că*.
[218] Ibidem: *negurei*.
[219] E a doua variantă. Prima, neeliminată însă: *Și-abia*.
[220] Se referă la Dumnezeu, ca și în celelalte versuri finale ale poemului.

[5 decembrie 1977]

Iubire purpurie-n puls[221]
și aurul[222] din nori albaștri,
care respiră zări în zări,
în duhul ce purtat pe mări
cu glăsuire[223] în sihaștri...
și-n dărnicie curmă plânsul!...

Când mă-noptezi, când mă rechemi[224],
Tu-n veci *pulsație*-n cântare[225],
Care palpiți în univers,
Dumnezeire-n veșnic mers[226],
din humă albă-ntruchipare[227],
se smulge din gândiri și vremi!

Lumina care umple spațiul
în forme și culori cuvântă,
prin răbufniri de nori s-așază
în ritmul ce-o îmbrățișează
și armonii ce o frământă
înmiresmând cu cer nesațiul.

---

221 În pulsul inimii sale.
222 Varianta primă eliminată: *de aur*.
223 Ibidem: *dăruire*.
224 Primele variante ale versului: *Tu-n veci pulsație de aur* și *Tu-n veci pulsație-n cântare*. A doua variantă a devenit al doilea vers al celei de a doua strofe a poemului de față.
225 Varianta primă eliminată: *Care palpiți în univers* a devenit al treilea vers al strofei.
226 Variantă a versului neeliminată: *Atotputernică în mers*.
227 Varianta primă neeliminată: *saltă-ntruchipare*.

Oare se poate reda *pulsul extatic* al Dumnezeirii? Sau, mai bine zis, *pulsul* și *ritmul inimii dumnezeiești* a lui Iisus în noi, atunci când ne înălțăm în stările extatice, ca niște *vase alese* în preajma Divinității și *reflectăm* în noi și *absorbim* în propria noastră respirație și pulsație harul Său, prin care vedem, simțim, auzim, într-un cuvânt *înregistrăm*, cu toate simțurile umane și supraumane, *pulsul*, ritmul creației eterne?

Iar acest *ritm veșnic* curge pulsatoriu, în nimbi de nori de flacără albă, albăstruie și în toate infinitele culori, într-un *univers spiritual permanent*.

Din acesta, cândva, am sorbit și eu. În el m-am *topit* și eu în mod spiritual.

Am fost *al cerului*. Cu duhul meu *am umblat* și *am participat*, m-am *scufundat* în creația divină a luminii dumnezeiești...

Însă m-am *prăbușit* de acolo! Oare mă vor mai ajuta puterile mele ca *să mă reîntorc*? Oare, Dumnezeu, în marea Lui *iertare* și *iubire*, mă va mai *chema*, mă va mai *primi*?!...

Ispitirea Sfântului Antonie de Gustave Flaubert[228] e *o operă de scenă* dar e departe de *a fi reală* pentru cineva care *se sfințește* sau, ca în cazul Sfântului Antonie, pentru cineva care a ajuns la *un anume grad de sfințenie*.

De ce?! Pentru că aici Sfântul se complace, *se desfată* în ispite.

Citez ceea ce spune Hilarion*: „Te lipsești de carne, de vin, de soldă*, de sclavi și amoruri, dar lași închipuirea *să-ți ofere* ospețe, femei goale și mulțimi ce te distrează".

Ori lucrul acesta nu e *real*. Deoarece *Sfântul*, și nu numai el, ci și *cel ce se sfințește*, respinge ispita, se luptă cu ea ca *să o îndepărteze* de la el. Imediat ce ea se apropie, ce *se schițează*, dar *nu se consolidează* în el...

Nu este lăsată *să se desfășoare în amănunțime*, pentru că asta înseamnă *a te lăsa robit de ispită*, a trăi păcatul pe care ea ți-l oferă.

Cu ea, cu ispita, te lupți din răsputeri pentru ca să o respingi. Pe ea *nu o primești* și nici nu îi urmărești *raționamentul*, cu ceea ce vrea *să te îmbie*.

Pentru că ispita, odată acceptată, te poate *copleși*, zdrobi. Și atunci ea se preface în *întuneric*. Din care însă, până la urmă, ieși totuși *biruitor*, într-o lumină dumnezeiască și mai vie.

Subtilitatea demonică te poate înșela prin aceea că se dă drept *adevăr*, apărând ca *înger luminos* în fața ta. Însă asta e cu totul altceva.

E o alunecare, pe care, până la urmă, *o sesizezi* și *o respingi*.

„*Stăpânirea* adevărului e *izvor de bucurie*".

Acesta e *adevărul*! Dar până ajungi aici, la *adevăr* și la *bucuria* lui e foarte greu. Pentru că e foarte greu *să trăiești în bucurie*.

Personal am ajuns aici *adese*a, și *am trăit în bucurie*. Dar mereu *am căzut* din bucuria dumnezeiască, indiferent dacă bucuria aceasta a durat clipe, ore, zile sau luni de-a rândul...

---

[228] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Gustave_Flaubert.

Personalizarea bucuriei cerești și nu *omenești* este *un stadiu serafic*, spre care noi trebuie *să tindem* pentru a-l dobândi.

Atunci, deși oameni fiind, vom fi *ca Îngerii*. Atunci se va realiza *transfigurarea pământului* și *cerul nou* se va coborî la noi și noi vom urca, în spirale, care vor deveni *cununi* ale Dumnezeirii.

[20 decembrie 1977]

Jocul demonic (Hora demonilor)

Lucis/Lumen[229]:

Din setea inimii de aur
Pustietatea se ivi,
Călcând[230] pe vreascuri vânturate
Augustul pas înmărmuri...
Din lâncezite ascunzișuri,
Haina, ca noaptea din afund,
Se luminează în frunzișuri
Și glasuri veșnice-i răspund!

Demon I:

Îți pare oare, că-ntr-o doară
Te desfășori în *vagi vileaguri*
Și tot ce-n tine se pogoară
Va scânteia pe vechi meleaguri?!

Demon II:

Fățarnice, pribeag de soi,
Te-ai rupt de vis, de gând și dor
Și-ai vrea de trup să te despoi,
Să crești, în duh, *nemuritor*?!...

Demon III:

Cine te crede?!...Cât ești om
Lumea-i în valuri de iluzii,
Cruce-ntru stele și atom
Și râmnitoarele difuzii
Ale iubirii strânse-n bezne
și răbufnită-n flori de nori...
Pe voi, doritele fantasme,

---

[229] Ambele cuvinte, în limba latină, înseamnă *lumină*.
[230] Variantă primă, înlăturată: *tronând*.

Vă schimbă-n veșnici călători!
Iar glasul conștiinței voastre
Cine vi-l crede e...*copil*!
Zădărnicia[231] vă descoase
și vă destramă fir cu fir...

Lumen:

Pieriți în neguri ne-ntrupate,
Săgeți, vă trageți înapoi!...
Lumini din nopți ne-mpresurate...
Țâșnesc fântâni, havuz, șuvoi.
Fior de veșnică lumină
M-alină și mă trage-n sus,
Fermecătoare și senină
Gândirea-și caută apus...
...Miresme, văz, cutremurare...
Aud și pipăi alte lumi.
Să piară a vieții vechi cântare!
Cerule, doar tu, să mă consumi!
Să nu rămână-n univers
Nici umbra celui ce am fost,
Nici mângâiere, nici vis, nici vers...
Dă-mi, Doamne-n Tine adăpost!

Demonii *persiflează* și *denigrează* adevărurile inimii. Pustietatea socială îi face pe oameni să investească în ei înșiși ca *reprezentanți* ai *adevărului etern*.

Însă, în realitate, demonii nu sunt decât *un vânt uscat*, ucigător, al nimicirii, care fără existența adevărului nu ar exista, pentru că demonii există doar ca *negație a adevărului*.

Lumen:

Eu sunt izvorul, curgerea și viața,
Sunt afirmarea, creșterea, 'mpânzirea
Prin timp și spațiul ce dezgheață
În valuri, dulce, adumbrirea
Mișcării, formelor, gândirii;
Voința, forța și iubirea,

---

[231] Variantă neînlăturată: *nimicnicia*.

Schimbarea și-a dezmărginirii...
...Mai liberă să fie firea!
Și bucuria-n val să cânte,
Tălăzuind oceane, vie,
De limpeziri în ceruri sfinte...

...Să fie de-a pururea, să fie!
Glasul eternei bucurii,
Ce cântă și s-avântă-n cor
Vuind[232] prin neguri care mor.

---

[232] A doua variantă, neeliminată: *răzbind*.

[23 decembrie 1977]

Sfiiciune, tu, sfială de fecioară,
Margine de cruci și adânc,
Aripă de Înger, care zboară,
Prin lumină zămislindu-și cânt.

De-mplinire și de slavă-n Cel,
Ce oferă* *impulsuri* și *extaze*,
Ne atrage-n mare, către El...
...Și om, și Înger, galaxii și raze.

[24 decembrie 1977]

El, din adâncul
Și-al fecioriilor extaz,
Mai îndelung
Și tot mai treaz.

În clipă, El,
Își naște pruncul...

Din florile
De nori și stele,
Mireasma, raze,
Roz-albele,
Lumină, extaze.

Voi regreta și-n ceruri
bucuria
de-*a cerceta*, de *a găsi*, de *a crea*.

Pe vremea în care eram student, un coleg, care a devenit mai apoi *scriitor*, mi-a expus tema unui roman, pe care îl concepuse, întrebându-mă *ce părere am*.

Mi-a mărturisit că tema a tot gândit-o de câteva luni și că *nu întrevede* sfârșitul romanului său, modul în care îl va alcătui.

Eu vorbindu-i *foarte sincer* și cam *brutal* i-am spus că *o astfel de temă aș putea să o alcătuiesc, să o compun pe fiecare zi, pentru că acest lucru e foarte ușor pentru mine*.

Și pentru că nu m-a crezut...mi-a cerut, atunci, pe loc, să îi dovedesc faptul, că pot să îi alcătuiesc *un sfârșit* pentru romanul său.

În mod prompt, i l-am schițat imediat, și nu într-o *singură variantă*, ci *cu două alternative*, cu două *finaluri*...

El a rămas uimit și m-a întrebat *de ce nu încerc să scriu romane*. Nu mai îmi amintesc însă ce i-am răspuns.

Știu doar atât: că *am alcătuit mental* nenumărate *subiecte dramatice*, în care am căutat să introduc substraturi psihologice, filosofice, mistice. Nu le-am *scris*, ci doar *le-am trăit* în mintea mea!

Și asta, pentru că niciodată *funcția imaginației*, deși *foarte fecundă* la mine, *nu m-a atras*.

Eu am căutat cu totul altceva. Și anume am căutat revelația, *descoperirea dumnezeiască*, cea care răzbate din adâncuri și ia chip și forme și alcătuiri *de la sine* și *din sine*, de dincolo de rațiune și de imaginația creatoare, adică de dincolo de funcția fanteziei umane.

Pentru aceasta însă nu am desfundat izvoarele iraționalului, care bătea la ușă, care se infiltra, țâșnea și-mi tenta mândria, emotivitatea. Nu!

Ci am căutat armonia, izvoarele pure de dincolo de irațional, *lumina blândă* și *pură*, susurul viu, ritmul creator al existenței spirituale, revărsător și împlinitor de frumusețe.

Și, fără voia mea, mi s-au creat *condițiile revelației*, tocmai de către aceia[233], care îmi doreau binele cel mai puțin. De către cei de la care mă așteptam *cel mai puțin* să îmi ofere *o asemenea ocazie*.

---

[233] De către *comuniști*.

Căci *revelația* s-a produs când am fost în închisoare, datorită măsurilor restrictive şi coercitive, care se luptau împotriva oricărei *forme de libertate* sau *încercări* a noastre de *a ne manifesta în mod liber*.

Fiindcă aici s-a urmărit *anihilarea noastră spirituală*. Iar eu m-am salvat tocmai datorită *revelației spirituale*.

Iată darul pe care Dumnezeu *mi l-a oferit* tocmai cu ajutorul celor care sunt *duşmanii revelației*, duşmanii Săi!

Luceafăr

Podoaba nunții în nuntași...

Tu, bucurie a dragostei din cer
În suflet *zâmbetul* îmi lași...

Și plouă mirul pe văier,
Pe urma vechilor mei pași,
Mă-nalț și nu-ndrăznesc *să cer*,
Ce *am avut* și *nu mai am*[234].

Și-mi pare truda în zadar
Și mustul nopții-n gust îl am.

Lumină vie...odată. Îmi transpar...

Pierdu-i al inimii balsam
Și rupt de cer în nopți dispar.

[234] Durerea pentru pierderea vederii extatice continue.

Ce sunt aceste *chipuri* oare,
Ce mă-nconjoară și în care,
Se ogilndește-acelaș soare
Si au în mine *asemănare*?!

Și dacă mor în mine *moare*,
Ceva din *veșnica-ntrupare*[235]...

---

[235] Plec de aici, în sufletul meu, cu vederile extatice pe care le-am văzut. *Vederile extatice* sunt *veșnica-ntrupare a luminii dumnezeiești*.

Mi-e plecat Îngerul în slavă
și înnorată și bolnavă
mi-e inima picând[236] otravă.

[236] Picurând.

[19 ianuarie 1978]

Cântecul se face *joc*,
Jocul limbilor de foc,
De mireasmă și tămâie,
Ce se-nalță și mângâie.

[22 ianuarie 1978]

De câte ori revin la scris mă simt *într-o lume de forțe*, în care, despuiat de mine însumi, cel de toate zilele, intru, cu sau fără voia mea, într-un nou univers de *energii* și *fluizi magnetici*, care, peste ani, îi recunosc *aceeași* ca în tinerețe, în maturitate și acum, la bătrânețe.

Totul se petrece *pe deasupra* și *în afara* vieții cotidiene, la sânul căreia am supt, care m-a hrănit, care mă alimentează cu fapte, cu realitatea epocii în care viețuiesc.

Și așa *mă înfrățesc* sau *mă adun* cu frații mei *de geniu*, pentru că în aceste clipe *mă recunosc*.

Însă nu *eu*, ratatul, ci *spiritul meu*, care din când în când *mai atinge înaltul*.

Explozii ale inimii sihastre
Aripi în cerurile albastre,
Zboruri tăiate-n fără de apus
Nu vă uitați la trupul meu *răpus*,
De-apururi înfloriți, fără de veste,
Deschideți *guri* și *râuri de poveste*!

Transfigurare
[26 ianuarie 1978]

Contopirea-n *Cel de sus*
mi-a fost dată-n viață fiind;
duh în cerul lui Iisus
mi-a fost dat *să mă aprind*[237].

Soarele lucea-n cristale
infinit vibrând culoare,
în viața flăcărilor Sale
de miresme roditoare.

Și sosind *al nunții ceas*,
frăgezimi plăpânde-n mers,
arse înapoi s-au tras
ne-ncăpând în *ritm* și *viers*...

Trupul încă nedeprins
cu fiori *prea sfinți*, *prea puri*,
poarta Raiului mi-a ‘nchis:
„Cerul n-ai să poți *să-l furi*!”.

Suflete-n adânc pierdut
fermecat de tot ce-apare,
ia-o de la început
căutând transfigurare!

Lutul, pur să-ți ardă-n Soare[238],
ca pădure ce suspină,
când miresme poartă-n floare
și în boare de lumină...

Fulgere, sclipiri albastre,

---

[237] Urmează versuri tăiate:
„și din flacără și soare
s-au născut culori; cristale
în nemărginita boare
s-au pornit culo[are]”.
[238] Să-ți ardă întreaga ființă în lumina *Soarelui ceresc*, în lumina dumnezeiască.

lasă-le-n priveghi pe cale,
în îngenuncheri *sihastre*
fă din trup *o lumânare*!

Trupul: duh viu, solitar[239],
bântuit de strălucire[240],
înflorit și-nvăluit de har,
ca să-nflorească-n nemurire.

Glasuri urlă[241] în pustii...
„Cât iubirea mai e *vie*,
fragezi, dulci[242], veniți copii
morții toți *au să învie*![243]”.

---

[239] În loc de *solitar*, în prima variantă era: *și altare*.
E vorba despre faptul că în lumina dumnezeiască trupul pare în întregime *o ființă spirituală*, un duh viu.
[240] Trupul e plin de strălucirea luminii dumnezeiești.
[241] A doua variantă: *sună*.
[242] În loc de *fragezi, dulci*, o a doua variantă: *frăgezimi*.
[243] V: *Morții totuși au să-nvie!*

[29 ianuarie 1979]

Trup, mişcare, duh, statuie
Între *ce e* și *ce nu e*,
Duh de farmec, trup de foc[244]
Prins în[245] forme fără loc[246],
Nu vreți vii *să-ncremeniți*
Numai pururea *să fiți*!...

Mlădiindu-se să spuie
Veșnic *unul* să se suie
Și rotindu-se în doi[247]
Fulger alb[248] *trece* prin noi.

---

[244] Când sunt plin în sufletul meu de lumina dumnezeiască și trupul meu e plin de focul luminii. Eu, în integralitate, sunt *un foc dumnezeiesc*.
[245] V: *Scurs prin*...
[246] *Vederile extatice* sunt formate *din forme dumnezeiești*, care nu se găsesc în niciun loc terestru, pentru că sunt *mai presus* de timp.
[247] Sunt *unitar* în lumina dumnezeiască, sunt *unul*...dar format din *doi*, din *trup* și *suflet*.
[248] Lumina dumnezeiască văzută extatic.

[30 ianuarie 1978]

Zilele ca fetele
Desfăcându-și pletele,
Fluturându-și umbrele,
Jucăușe foc,
Prinse de mijloc,
Mă aruncă-n joc,
Între ele să mă mistui
Mă tot cheamă-n joc[249].

[249] În afară de primul și ultimul vers toate celelalte versuri sunt *tăiate* în M.

[Variantă a poemului din p. 303]

Trup, mișcare, duh, statuie
între tot *ce e* și *nu e*...
duh de farmec, trup de foc
curs prin forme fără loc.

Vreți de vii *să-ncremeniți*
și de-a pururea *să fiți*,
veșnic *unul* și *se suie*,
mlădierile să spuie,
cum rotindu-se *în doi*,
fulger alb *trecu* prin noi...

[Variantă dezvoltată a poemului din p. 304]

Zilele ca *fetele*
Desfăcându-și pletele,
Turburând luminile,
Jucăușe foc,
Prinse de mijloc
Mă tot chiamă-n joc!...

Umbre și *furtuni,*
Cum *să le aduni*?!
Umbre[250] și *furtuni*[251]...

Ochii care plâng,
Ochii ce mă frâng
Sânge luminând!...

Roțile rotesc,
Sferele rodesc
Luminând ceresc[252]...

S-adâncesc vâlvoi
Cerurile-n noi
Scânteiază-apoi.

Criptele de vis
Raiul au deschis...
...Curg în Paradis!

Mă desfac de zare,
De întruchipare[253];
Mă îmbrac în soare[254]...

Și pătrund lumină,
Fragedă, virgină...
Cât o să mă țină[255].

---

[250] Lucuri dumnezeiești, văzute în extaz, și aproape neînțelese...
[251] Mulțimi de ființe cerești și de lucruri dumnezeiești văzute în extaz și care veneau ca niște *furtuni de descoperiri*...ca niște furtuni extatice *pline de noutate*.
[252] *Roțile* și *sferele* reprezentând *ființe spirituale* văzute de către Fericitul Ilie în extaz.
[253] Mă desfac de lucrurile terestre și temporale...
[254] Mă îmbrac, sunt plin, sunt *scăldat* în slava Sa.

Creșterea în floare[256],
Albă, creatoare,
Nesfârșită, mare,
De culori ce-n unde
Infinit s-ascunde,
Văluind[257] profunde,
Valuri triumfale
De mândre spirale
În ocolita vale[258],
Ce zidește-n forme
Răbufniri și *norme*,
Ne-ntrupatul gând
Jucând, surâzând
În grădini de aur,
Râvnit de balaur[259]!

Tot ce nu se-nchide
Pieptul își deschide,
Când din tot ce-a fost
Singură cu rost,
Rostul nimănui
În sufletul oricui!

---

[255] Și mă umplu și înțeleg lumina dumnezeiască pe cât mă țin puterile ființei mele.
[256] În lumina dumnezeiască.
[257] O formă contrasă a lui: *învăluind*.
[258] În ocolita/acoperita de lumină *vale a inimii* se petrec toate aceste vederi dumnezeiești.
[259] V: *Râvnit și de faur!*

[Foaie disparată. Prima pagină]

Sensibil	Normal	Obișuit
Egreta	Perla	Litoral
3	5	7

Sensibil 3
Normal 5
Obișnuit 7

ULTRALAN[260] – vitilig

Traian Nr. 30. Nu are telefon.

Ion Ionescu

A. Coreli, *Concerto Gros[s]o*[261].

Str. *Cincinat Pavelescu*, nr. 2 bis, Buzoianu Gheorghe.

Mașina nr. 7, din gară.
În fața parcului.
[Te] dai jos la stația *Integrata de lână*[262]
[Drumul durează] ½ oră.
Din stație mergi drept pe șosea, pe [aceea pe] care merge mașina înainte...și [apoi] a patra stradă la dreapta.

Dimineața, 5[13] [minute].
Trenul de Timișoara, de la Roșiori pentru Constanța. Tichet. Direct.

Telefon: 30. 06. 54[263]
Nelu: 43. 25. 64
Aurel: 30. 06. 54
Ionel: 11. 16. 81

---

[260] Un unguent. A se vedea: http://www.pcfarm.ro/prospect.php?id=790.
[261] A se vedea: http://www.youtube.com/watch?v=mMOA_1LY0J4&feature=related.
[262] Din Constanța: http://www.ziuaconstanta.ro/rubrici/actualitate/disparitia-industriei.html.
[263] Număr șters.

Victoria: 87. 30. 01.

Tr. 12, bloc bis, Piața Unirii. Tramvai 30.

Păstrez în mine *unda ne-ntinată*
Din bucuria-n *început* creată,
Port setea *de-a mușca* și *de a rupe*
Din *necreat* și *necuprins ce curge*,
În *forme* și *senzații* mereu noi
Când *valuri* și *mlădieri* despoi.

[A doua pagină]

Nina 12. 029
Ileana 12. 257
Nițu Camel* 1. 28. 48
Lenuța Valentin* 13.585.

Eforie

Tren București I 150 [lei]
Tren Turnu 300 [lei]
Bani Ilie [Mocanu] 2400 [lei]
Bani Green [Mocanu]: 700
Total: 3400 [lei]
- 500
2900
Împărțit la 2 = 1450.
Pe din două: 700 și 750.

Ilie [Mocanu]
Cheltuieli personale

250 umbrelă
60 papuci
50 prosop
65 casetă
50 Călătorie Mangalia
10 lei plaja
485-500

Iubirea mea de cer
încremenită-n ger,

Oglindă și opal
de limpede cristal,

Vibrație de miez,
de soare în amiezi.

Tu, vie, vie, vie
lumină viorie,
de ape care curg
în zori și în amurg!

[Foaie disparată. Prima pagină]

I

Dacă pleci
[13 octombrie 1945]

Te blestem să fii *fericită* pe pământ
dar să nu ai *liniște*-n mormânt,
să-ți fie traiul *un râs* și *un joc*
peste sufletul *ucis*,
peste sufletul *gol*.

Abia în clipa morții *să vezi*
că ai mințit, te-ai înșelat, te-ai vândut!...

Atunci să vrei *să revii*
dar să simți că vremurile pentru veci
sunt *reci*, sunt *trecute*, *pustii*,
iar eu *nu mai sunt*
și tu rămâi *să mă cauți*!...

Să nu mai poți *să învii*
decât *în pribegii*
fără răsplată, fără pedeapsă,
să simți că nu poți nici *muri*, nici *trăi*.

Oricum *ai fi*
să nu mai poți *dori*
și totuși *să fii*,
să te închizi în vecii
în mărginiri *să te deschizi*,
să ai senzația
că *tu ucizi*
și că *ucizi*.

[A doua pagină]

Sab[atul] a fost făcut *pentru om*
iar nu omul *pentru Sabat*.

[10 februarie 1978]

În ziarul *Scânteia* de azi am primit o veste care mă îndreptățește să presupun că acea zi *va veni*, și că ceea ce se cunoaște astăzi e numai *începutul* descoperirii infinitului.

Căci ce altceva înseamnă *aceste cuvinte*? „Teoretic, există 30.000 de *nuanțe coloristice*.

Institutul tehnologic din Massachusetts [264] a demonstrat faptul, că ochiul uman nu poate distinge decât 5 până la 9 nuanțe ale unei aceleiași culori.

Chiar și pentru un ochi normal perceperea nuanțelor poate să fie *modificată* datorită unor factori fiziologici sau psihologici.

Ochii copiilor percep deosebit de ochii adulților”.

Știam că *se va ajunge aici*! După cum știu că se va merge și *mai departe* pe plan material.

Însă...pe *plan spiritual*?! Care este *situația*? Momentan: *stagnare*.

Totuși, eu unul am văzut *spiritual*, cu ochii minții, în duh, nuanțele culorilor curgând și diversificându-se nu doar de ordinul *miilor* ci *la nesfârșit*, spre infinit.

Dacă a fost cu putință ca eu *să văd*, atunci și alții care vor merge pe calea dezvoltării spirituale în Dumnezeu și prin Dumnezeu *le vor vedea*, se vor convinge de acest lucru și poate că vor spune *și mai multe* lucruri decât le-am putut spune eu.

Acum mă aflu la o distanță de 15 ani de la momentul viziunilor mele extatice...

În momentul marilor mele viziuni am fost lipsit de posibilitatea de *a nota* sau de *a scrie*, datorită vitregiilor vremurilor[265] prin care am trecut spre *slava* și *mărirea* lui Dumnezeu.

O, și cu toate aceste mari viziuni, cu toate aceste minuni din viața mea, cu toată această Împărăție a cerurilor pe care am văzut-o, Dumnezeirea e încă într-o *tăcere adâncă* în lăuntrul meu și aș putea să actualizez toate acele *trăiri*, dacă vremurile nu mi-ar fi *defavorabile*!

---

[264] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Massachusetts.

[265] Nu le-am putut scrie pentru că *mă aflam în detenție*.

Căci Împărăția cerului poate *crește* în adâncurile spiritului meu din nou, dacă *mă lupt* pentru asta.

Eu am devenit *prea slab* în lume și propriile mele puteri nu pot *să biruie* întunericul și tentațiile din jur fără *harul de sus*.

Doamne, ajută-mi mie, neputinciosului, *să văd* din nou și *să mărturisesc* slava Ta!

[17 februarie 1978]

To the Best

Ce dor *adânc* și *nefiresc*!...
Mi-e dor adânc *să te privesc*
În straiul dulcelui trupesc...

Născută ai fost să fii *cântată*
De parc-ai fi din Rai *furată*
Și-n clipa asta *întrupată*!

Eu, cel ce izvorăsc *din clipă*
Îți sărut tot ce-n *firipă*
Din frumuseți...și *pieri* în pripă[266]!

[266] Pleci *în grabă*...lumină dumnezeiască!

Lumini din ochii-ncrezători
Unindu-se cu mări de zări,
Și atunci crunt secerat să pieri
De zeci de gloanțe...

Când de lumină te-nfiori,
Când ochii țintă, încrezători,
Sclipind a valuri peste mări
Unindu-se cu alte zări...

Atunci, în mândre primăveri,
Să ai *tărie* și *să pieri*
De gloanțe secerat, trifoi,
Pentru credința ta-n război!

Metapsihica

Pornesc de la faptul cert, că făptura omenească, în complexul ei biopsihic, este cea mai desăvârşită *aparatură* existentă, vie şi permanent capabilă de *a se perfecţiona*, creatoare *în afară de sine* şi, cu atât mai mult, creatoare *şi în sine*.

Dar deşi această creaţie *de sine* şi *în sine* n-a *încetat* şi nu *încetează*, totuşi nu se pune accentul deosebit pe ea şi nu se fac *eforturi* şi nici *cercetări*, nemaivorbind de *experienţe*, pentru *îmbunătăţirea* sau, mai bine zis, *desăvârşirea* ei.

Eforturile ştiinţei se disipează, pentru că cercetarea se organizează în lucrurile *din afara* omului.

Pentru fiinţa noastră însă, pentru *lăuntrul nostru*, pentru fiinţa noastră *integrală* există doar *încercări sporadice*, neorganizate, încă *neştiinţifice*.

Alexis Carrel[267] *a încercat* şi *a lucrat* mai mult în acest domeniu. De bună seamă, unul singur nu poate îngloba totul despre *lăuntrul* fiinţei omeneşti.

Însă fiecare dintre noi trebuie să îşi facă datoria pentru *o latură* sau *alta* a persoanei umane, până când va veni vremea *cunoaşterii ştiinţifice integrale*.

Fără nicio pretenţie, eu voi *reprezenta* latura în care am lucrat, adică *interpretările*, *analogiile*, *convingerile* şi *certitudinile* pe care le-am obţinut în urma vederilor mele extatice şi a intuiţiilor mele.

---

[267] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Alexis_Carrel.

Trăim *în întuneric* și *bezna* ne-a cuprins sufletele fără să o știm. Avem impresia că lucrăm *fântânile* luminii și că făurim *bolțile* strălucirilor minții. Dar câtă amarnică înșelare!

Dacă ne întoarcem spre adâncul din noi înșine găsim *bezna iadului* și *chipurile demonilor*, care râd, ne batjocoresc, ne stăpânesc...

Dacă săpăm și mai adânc în noi înșine, aceste chipuri hâde ale adâncurilor se înfurie pe noi, ne calcă în picioare și ne îngrozesc, pentru ca nu cumva *să depășim bariera* pe care o fac ca să nu putem ajunge la *adevărata* și *via* lumină dumnezeiască.

Însă, pe ici, pe colo, reușim uneori să trecem *dincolo* de *bariera* demonilor...Asta numai *câțiva* dintre *milioane* de făpturi umane...

Și cei care se eliberează din *întuneric* în *lumina cea vie* începe să zărească *chipul cerului* și al *lucrărilor cerești*.

Cu vrerea Duhului lui Dumnezeu, eu, nevrednicul, și, mai ales, *nemernicul*, după ce am pătruns și am avut parte de *lumina vie* a Soarelui viu al cunoașterii, prin care mi s-au dezvăluit *cerurile*, mai bine zis, *mărețiile de negrăit* ale luminii nevăzute și dumnezeiești, voi încerca să mărturisesc aceste *splendori*.

Aș fi vrut ca prin cuvine, prin muzică, prin pictură să fac asta...Însă n-am avut toate aceste *daruri*...De aceea mă limitez numai la *a scrie* despre aceste *vedenii de taină*.

[18 februarie 1978]

După cutremurul din 4 martie 1977 am intuit faptul, că în afară de *nenorocirile* pe care ni le-a adus seismul și pe care ni le vor aduce, în continuare, posibilele stabilizări ale unui *centru seismic* în regiunea țării noastre, și urmări *favorabile dezvoltării*, ca urmare a radiațiilor care s-au produs și se vor mai produce.

Și iată că în revista *Magazin* de astăzi găsesc o confirmare a intuiției mele.

Și în alte cazuri *am observat* sau *am intuit* unele lucruri, care mi s-au *confirmat* mai apoi, dar pe acelea nu mi le-am notat.

Pe scurt, articolul precizează faptul „că omul a apărut acolo și atunci când *forța de acțiune radioactivă* a fost cea mai *favorabilă* pentru o anumită specie de primate.

După opinia geologilor, tulburări seismice geologice violente, care au adus la suprafață zăcăminte radioactive coincid cu momentul când omul s-a desprins de lumea animală.

Această radiație sporită *a provocat* mutații profunde...

În consecință, afirmă susținătorii acestei teorii, nu este exclus ca *schimbarea de tipuri fizice* ale omului pe calea *evoluției* sale...să fi depins de *mutațiile* provocate de schimbări periodice ale *fondului de radiații* produs de Terra”.

Nu mă interesează *teoria evoluției*...ci doar *argumentarea științifică a radiațiilor*, pe care am intuit-o și eu.

Însă la acestea adaug și *optimismul* unei *înfloriri spirituale* a neamului meu pe viitor, a României.

Dezvoltarea *tehnică* și *culturală* a Japoniei nu e o urmare *a radiațiilor* și *a activității vulcanice* din zonă?

Însă, mai presus de toate aceste radiații, *mutarea polilor magnetici* și *funcția radiațiilor cosmice*, care au determinat apariția de noi *structuri biologice* nu sunt întâmplătoare.

Nu cumva există o *interdependență universală a materiei*, care fiind *guvernată* de spirit, căreia i se supune, creează ca *de la sine*?

Iar dacă, prin înlănțuire și abstractizare, de la fenomenul terestru ajungem la *radiații*, la *magnetizare*, la *raze cosmice*, la *gravitație*...și urcând pe treptele superioare ajungem la forțe încă *necunoscute nouă*, la *legi neînțelese*, nu cumva *drumul ascendent* duce spre *miezul spiritual* al universului, la Dumnezeu?

Eu unul nu mă îndoiesc de faptul că *așa stau lucrurile*. Cum nici nu mă îndoiesc de faptul, că toată *cercetarea* și *știința noastră* se va *dizolva* prin ea însăși dispărând în *infinitul spiritual*, în Dumnezeu, *Creatorul* și *Susținătorul* întregii Sale creații.

Sfera

Sfera, în materie, se reduce în ultimă analiză la *punct*. Prin punctul *indivizibil* și *infinit de mic* se iese din microcosm și *se intră în abstract*, punctul având ca fundament *esența spirituală*.

Sferele *se plimbă* și *domnesc* în spațiul cosmic, care nu poate fi decât *o sferă*. Căci orice *forță limitată* sau aflată în *limite extistențiale* nu-și poate depăși *sursa*, care este *sferică*, decât până la limitele *permise* de *sfera sursă*.

Gândurile unui mort

Am dus-o în spinare,
am luptat ca s-o duc,
să duc în spinare
viață și *trup*...

Scăpat de orice-ntrebare,
de ce să m-apuc?!
Cu ce să m-apuc,
dacă n-am *trup*?!

Rătăcit ca oricare,
fără aripi și...cuc,
mă tot duc...
uf..., uf..., uf!...

Iubirea mea, ca un adânc de soare,
Nu te-a *pătruns* în inimă și dor?!
Mă luminezi, că fruntea ți-e *ninsoare*[268],
Lăsându-mă în visul călător...

Și m-ai făcut să te privesc a *frunte*
Și-n norul[269] dulce-al visului transpar,
Pietros ca vârful naltului de munte,
Când norii-mi grei în ochii tăi dispar.

---

[268] V: *Mă luminezi din fruntea de ninsoare*.
[269] V eliminată: *fruntea*.

Adâncită de durere
Tai în suflet mii de fețe,
Te dezvălui *frumusețe*.

Graiuri noi și melodii,
Pui *duiosul* să mă-nvețe.

Curge sângele-n copii
Cu nebănuite fețe....

[9 martie 1978]

Iubim, iubim,
Dau pletele în spic,
Să fim, să fim
În marele nimic...

...Și dor, și dor
Leagănă, poartă,
Pe vânt, în nori,
Păgână soartă...

Zorim, șoptim
Un fraged vis,
Ne miruim
Cu Paradis!

[Foaie stingheră, inclusă aici, pe care autorul a scris, cu creionul, pe o singură pagină, următoarea strofă:]

Un dor nestins curge-n noaptea clară,
Izvor nestins al zilelor de-apoi,
Din nou, pe cer, înalta primăvară,
Și-acelaș *cer* se deschidea în noi
Din ce în ce *a cântecul tăcut*.

[20 martie 1978]

Să ne iubim
Cât razele mai curg
Iradiind amurg...

Să ne iubim
Sub norii ce s-adună
Cât verbele răsună...

Să ne iubim
Sub zori ce se petrec
În veșnicii când trec!

Eu plâng și țip de *vasta frumusețe*
În albul ei albastrul să mă-nghețe.

[8 aprilie 1978]

Imagini din Paradis[270]

Arbori mari cu trupuri zvelte,
mlădioase ca un fum de argint.
Aurul curgea în aer și în umbră înverzind.
Nu erau *poteci*, nici *drumuri*, ci *izvoare clipocind*.
Apa lor era *oglinda* ce se adâncea, sorbind
în adâncul ei chipul codrului sclipind.
Ierburi mari și buruieni luminoase
își vălătuceau în cântec brațele moi și mlădioase
iar în flori străluceau ceruri cu senin albastru clar.

Verde, galben de înserare către zare...și transpar...
Nu e *vis*! Nu e *închipuire*!
Ci totu-i aici *viu*,
mai viu ca-n viață...

Mai *temeinic* sunt eu însumi. Inima mi se dezgheață.

Înțeleg *adâncul vieții*, farmecele[271] din pustii.

Dacă nu ești *veșnicie*[272], femecat nu poți să fii!

---

[270] Avem de-a face în acest text cu *descrieri extatice* ale Paradisului, ale Împărăției lui Dumnezeu puse într-o formă poetică.
[271] Bucuriile duhovnicești pe care le trăiesc nevoitorii în locuri pustii.
[272] Dacă nu ești plin de veșnicia vedeniilor dumnezeiești nu poți să fii fermecat, *îmbătat* de slava lui Dumnezeu.

Sfinți creștini, comunista[273]
Pace a lumii azi există.

Pacea lumii socialistă
Creştinată, comunistă,
Pe vecie azi există.

[273] Vesuri scrise cu creionul, primele două fiind haşurate. Exprimă paradoxul vieții românești, în care existau *Sfinți creștini* într-o *societate comunistă*.

Încercuiți de zidul[274]
de netrecut și *veșnic*
al infinitului ce crește
și înflorind plutește,
se vântură sădind
noi zări și *începuturi*.

Ne înălțăm cu fruntea
mai naltă către stele,
ne smulgem dintre ele
spre *sferice inele*,
ce ard în spirit dând,
dincolo de mormânt,
raze, lumini, culori,
ai veșniciei nori,
etern creatori.

---

[274] Poem scris tot cu creionul și prima strofă este hașurată în M.

[24 mai 1978]

Priviri adânci din stânci
de cer și alte lumi,
ce vin și trec și pier.

Tu săvârșire-n dor
te-alinți pornind să cânți,
făpturi în moarte frânte
și neștiind că mor.

– De ce *mi-e atâta foc*?!
– Că undeva rămân
inexistent, să-ngân
ce-a fost *cel fără de loc*!...

Că arta e *contact*
cu ce nu e[275], și-i *fum*
și piere de sub *tact*[276]...
O, *călător* și *drum*!

[275] Arta e *o luare de contact* cu lumea prezentului, care *moare* pentru viitor.
[276] De sub ce e *tactil*...Oamenii mor, lucrurile sunt perisabile și nu le mai poți *atinge*, nu mai poți avea *contact cu ele* la un moment dat.

Spre *frunțile de cer*
Un dor *mă smulge* iar.

[5 iunie 1978]

Mi-era *cutremur din adânc*
Sortit prin ochii tăi să-mi vie,
Nu să mă zbat, nici să mă plâng
Ci *să mă afund* în veșnicie.

O, scaldă-mă în *joc de valuri*
Și-n spuma gândurilor mele,
Când nu mai pot să-mi aflu *maluri*
La flori sub răsărit de stele!

Că n-am să pot *a te ajunge*,
Legea și *timpul* mi-e-mpotrivă!
Mi-e bine în tot ce *mă străpunge*
De-ajuns mi-e *starea creativă*[277].

Să ard în *focul sacru* și *nestins*
Și-n *vâlvorile*[278] *culorilor* în schimb,
Cerul iubirilor de veacuri aprins
Sorbind al fecioriei veșnic nimb.

---

[277] V: *Mă-nalță starea creativă.*
[278] Idem: *vâlvătăile*.

[20 iulie 1978]

Daruri *multe* și *suple*,
Doar unul sufletul *mi-l umple*.

Cum *stau* în spatele materiei *atomi* și în spatele atomilor *energia* și *forța*?

De ce prin același raționament n-am putea spune: în spatele judecății, a rațiunii stă *o forță*, o *energie rațională*, ca *o existență reală universală*, ca și *materia* și *energia*, adică *energia lui Dumnezeu*?

În spatele *conștiinței* faptelor de voință, a actelor morale stă *un suflet*.

În spatele *actelor de creație* stă *un spirit individual*.

De ce însă în spatele acestor aspecte psihice, a acestor acte nu ar sta forțe, acte, *aspecte universale*? De ce nu *spirite superioare*, o lume spirituală, un univers spiritual? O esență *universală integratoare* a tuturor aspectelor, o Divinitate, Dumnezeu.

[15 septembrie 1978]

E Spiritul *izvor*
și *izvorâre creatoare*
de *energii* și *forme* și *mișcare*
în timp și spațiu călător.

Cum din eterice afunduri
țâșnesc *furtuni de energii*
și *fulgere* și *nori galactici*
roind în stele și inele
încununate* de pământuri,
din care izbucnesc vulcani
și apele țâșnesc, și cresc,
cu florile și ploile de-a valma,
viețuitoarele și omul.

Har
din El țâșnește și Se-ntoarce
spre Sine Spiritul, în Sine.

Și drumul se continuă în inele,
în spirale, valuri, fulgere, furtuni...
[ca] trupul de pe cruce *să ne-adune*.

Zarea difuzează aurore,
chipul vieții *crește*, se *desface*
în lumina fără *loc* și *ore*,
care bubuie în măreții și tace...

...Nori din culori adânci, plăpânde
nasc o lume nevăzută încă,
deschizând o zare fără *ochi* și *pânde**.

Sufletul – oglinda fără margini – cântă!
Viu se desfășoară sferic, în atom,
se rotește-n ceruri *univers nou*, *om*.

[15 septembrie 1978]

Încercuiți de zidul
de netrecut și *veșnic*
dintru-nceput, în sfeșnic
de infinit ce crește
și înflorind rodește
și vântură sub scuturi
de roți, de nori și fluturi,
cu fruntea ne-nălțăm
mai naltă către stele...
...ne smulgem dintre ele
spre *sferice inele*
ce ard în spirit dând,
dincolo de mormânt,
raze, lumini, culori
și nemuririi *nori*
de ceruri creatori.

[15 septembrie 1978]

Viziune uitată[279]

Un spațiu aureolat de peisaje în auroră.

Aurora din zare care *crea* și *cuprindea* spațiul și peisajele era *chipul Fiului ceresc*[280].

Aurora cu chip de om, purtând cununa veșniciei într-un spațiu care *se deschidea spre infinit*.

---

[279] O vedenie pe care *a avut-o* și de care *și-a reamintit*.
[280] A Fiului lui Dumnezeu întrupat.

Întrebări?

Cine sunteți *voi*[281]? Cei ce vor *să ucidă sufletul*. L-ați scos din cărți, vreți să-l alungați nesocotindu-l, negându-l ca *entitate spirituală*.

Dar ce devine omul *fără suflet*? O inexistență, *o negație*. Este *orice* și *nu e nimic*.

Apoi, în curând, pustiul începe să sune, *să șuiere*. Și furtuna nisipurilor spulberate te orbește. Nu se mai vede nimic. Nu se mai aude...

Calci, rătăcești ca într-o beznă, ca într-un vis, fără realitate. Așa e mersul tău! E lumea care *a încetat* să mai fie *ceva anume*.

Fără suflet, ce pustiu!...Disperarea își întinde aripile nesățioase, devoratoare.

---

[281] Cine sunteți voi, *comuniștilor*?

[16 septembrie 1978]

Nu vorbesc și *nici nu scriu în van*.

Norii creației, spiritul, formele, culorile despre care vorbesc, despre care mărturisesc *cu toată cinstea* și *convingerea* sunt realități văzute, pipăite, auzite cu spiritul meu în lumea spirituală, dumnezeiască.

Aceasta este o existență mai vie, *mai concretă* decât lumea materială în care trăim acum.

Și pe acestea le spun tocmai pentru că trăim într-o vreme[282]*crunt materialistă*, care contestă sufletul, spiritul, pe Dumnezeu și caută prin toate mijloacele (*dure* sau *perfide*, pe care le alternează) să ne anihileze, *să ne sfâșie*.

Tocmai de aceea la unii dintre noi existența spirituală e *mai acut evidentă*, forța spirituală se *încrâncenează* și prinde *curaj nebunesc*[283] în sufletele noastre.

Căci focul nostru [interior] *nu pâlpâie* ci *dă năvală*, fiindcă e plin de *flăcări spirituale*, care vor arde toată falsa, *perfida minciună*, această *înjghebare pseudoraționalistă* a materialiștilor atei.

Contestați sufletul, spiritul, pe Dumnezeu. Contestați [în continuu], contestați totul.

Dar numai așa *se purifică* și *se alege* aurul: prin foc distrugător.

Numai prin negarea *morții biruitoare* se face evidentă *realitatea sprituală*. Pentru că se arată faptul, că spiritul *înfrânge* moartea.

Pentru că dincolo de moarte, declarat *inexistent*, *atotcontestata* și *negata* realitate, adică *sufletul*, se ridică *biruitor* și *se bucură de viața eternă*, pe care *nimeni* și *nimic nu o poate învinge*.

O, cum îmi freamătă sufletul din cauza zvonului și a furtunii, a bătăliei care stă să vină și să ne desființeze, să ne ucidă sufletul!

Însă avântul, năvala, nebunia luptei și a morții în lumea aceasta pierd* în fața *biruinței spirituale*. Sau,

---

[282] Într-o epocă istorică.

[283] Un curaj „nebunesc” după mentalitatea seculară, pentru că din cauza *vieții duhovnicești* puteai fi *închis la pușcărie* în timpul regimului comunist din România.

după cum spuneau antecesorii noștri: în fața *morții în Hristos*.

Pentru că aceasta ne umple sufletele de *bucuria martirajului*, a jertfirii bucuriilor pământești pe *altarul purificator al morții*, pentru a trece într-o altă lume pură, spirituală. Amin!

Vine ceasul[284], Doamne! Primește *jertfa*[285] spre care *de o viață mă îndrept*. Și din fața căreia, de atâtea ori, aflându-mă pe punctul de *a o aduce*, m-am dat la o parte. Sau Tu m-ai îndemnat *s-o evit*.

Primește jertfa aceasta, pentru *a mă aduce Ție*, pentru a ajunge la *ceasul împlinirii mele*!

Cine *m-a îndemnat* astăzi să spun aceste vorbe de deasupra? E *un presentiment*? Nu știu! Dar...*alea jacta est*[286]!

---

[284] Morții mele...

[285] Dorea să moară martiric.

[286] În latină: *zarurile au fost aruncate*. A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Alea_iacta_est.

Imn naturii

De frumusețe voi muri flămând,
de-alunecare zveltă în avânt,
a formelor în limpezimi de gând,
când florile se scutură în vânt.

Că te-am iubit sub strașina luminii,
făptură mlădioasă, pârguită,
când te priveau în taină toți vecinii
de plâns, de-alean, de doruri ispitită...

Că nu erai de nimeni cunoscută
și tu doreai, doar tu *să te cunoști*
prin tine însăți, cea necunoscută,
și să cunoști *a gândurilor oști*...

Și de-am iubit cu patimă furtuna
era de dragul tău, ca să mă pierd,
cu viforul de forme să fiu *una*,
să pot adânc *adâncul* să-ți dezmierd.

Dar tu tot fugi și eu rămân în urmă
să te privesc pierzându-te din ochi
iar patima și dorul cugetul[287] mi-l scurmă
noi profunzimi *prind forme* și *dau ochi*.

Și voi muri flămând de frumusețe,
căci am iubit și *dansul* și *făptura*
îmbrățișate-n farmec să ne-nvețe
ce dragoste ascunde *nefăptura*.

---

[287] V: *sufletul*.

Că arta e *contact*
cu *ce e* și *e fum*
și piere de sub tact...
O, *călător* și *drum*![288]

[288] Variantă a strofei de la p. 333.

[28 septembrie 1978]

Din amintiri trăim în viitor,
Iubita mea iubirea *mi-a păstrat*,
În calmul serii gândul nevisat
Ca să visez în inimă surpat.

Despre forțe[289]

Există forțe *materiale*, fizice și există forțe *psihice* și altele *spirituale*. Pe diferite trepte, nivele sau încrengături, substraturi.

Oricum am vrea să le spunem sunt aspecte care *există*, pe care *le primim* sau care *se găsesc în echilibru* sau *dezechilibru* ori *în căutare de echilibrare* sau *pornite spre dezechilibrare*.

Vreau să vorbesc despre *forțele în echilibru* (*aproximativ* vorbind). Căci forțe *perfect echilibrate* dacă *se găsesc* sau *nu* depinde de *o serie de factori de existență* sau *de judecată*.

Forțele în echilibru spiritual: în momentul când un factor *dispare* sau *absentează intermitent* sau *temporar* face să se resimtă *diferențe* la nivelul echilibrului.

Inițial apare *starea de dezechilibru*, care poate *să se continue* și *să se permanentizeze*. Sau să meargă spre *anihilarea totală* a echilibrului, căreia îi urmează *prăbușirea*.

Ori, într-un caz favorabil, să se refacă *un echilibru* sub alte forme, continuând în acest fel *echilibrul existent*.

Așa se explică apariția *grupurilor sociale*, dintre care *grupul familiei* este *celula de bază*.

De *echilibrul* și *forța* acestor celule[290] depind *structurile* și *metaconstrucțiile sociale*, *forța* și *viabilitatea* lor ulterioară.

Aceste forțe sunt într-o *permanentă schimbare pro* sau *contra* echilibrului. Dinamica lor, dacă este *accentuată*, este *optimizată*, încurajată, devine *rodnică*.

Dinamica regresivă este însă *pesimistă*, *neîntreprinzătoare*, uneori *statică* și *dezagregantă*.

---

[289] La această pagină am găsit un semn de carte nescris. Pe el există doar urme de pix de culoare neagră și verde.

[290] A familiilor umane.

Strigați din surle și din bucium
din prăbușiri, din chinuri și din moarte,
din bucurii, din flăcări și din zbucium,
din tot ce *aripi va să poarte*...

Fanfare-n simțuri și furtuni,
în gânduri fulgere s-aprindă...
Tu, bezna nopții, stea detuni
lucind în veșnică oglindă!

Să crească-n ceruri noi *inele*,
culori și *bucurii* în spume,
ce rezidindu-se-ntre ele
să scânteieze-n *nouă lume*.

Ce vifor mare ne cuprinde!
Noi constelații se deschid!
Că spiritul nu-l mai cuprinde
nici trup, nici vorbă și nici gând.

De aceea umblu peste valuri
și bat cu vântul și pustiul,
să-mi suflu *veșnicele maluri*,
căci nu e *moarte*....E *doar viul*!...

Etern, de-a pururea în slavă,
și în *țarini*, și-n *adânc*,
și nu e *casă*, nu e *navă*
și nu e zid *ce să nu-l plâng*![291]

---

[291] E a doua variantă a versului final. Prima era: *și niciun zid, și nici nu plâng*.

[12 decembrie 1978]

De-ați auzi *ale norilor dulci cânturi*
Și ați vedea cu ochii *lumi ce nu-s*
Decât în *cerul soarelui apus*
V-ați risipi cu drag în patru vânturi.

Când pieptul meu *se vântură* spre zări,
Ce *dor mă poartă* nu pot *să-l răpun*
Și-n strălucirea soarelui apun
Cu mările în limpezi destrămări.

Și mă adună aburi și culori
Ce vaporoase, fără-ntruchipare
Răsar, și aninându-se-a* cântare
Pe apele ce-mi fulgeră-n fiori.

[5 februarie 1979]

Ne-am *scurs* cu veacul,
clipă în pridvor
și *umbră ce se pierde*
în vânt și nor.

[11 martie 1979]

Gânduri astronomice

Genuni de neguri se arată
sorbind lumina întrupată;
și în energie afânată
lumina învie, necreată.

Iar cosmice-*nfloriri de sus*
sunt raze-ntoarse spre apus
de-atâta dor, de-atâta dus,
acuma *sunt* și *parcă nu-s*.

Fântâni ce *cad*, fântâni cer *sorb*
întru-ntuneric tot mai *orb*,
și *albul cald** și *negrul corb*
spre *negrul corb*, spre *negrul corb*.

Și-adoarme totul în răstimp...
Și din tăcere iar...în timp,
țâșnesc havuze-n contra-timp,
cresc norii *cerului olimp*[292].

Visez genunile de aur
și de argint și de vâlvori,
încolăcite de balaur
și-arzând în miile de sori.

Cum nu-i sfârșit, nici început
din veșnicii în veșnicii,
biet început în ne-nceput,
iuțeala curgerii sfâșii!...

De-atât de sus privind mișcarea
și curgerea luminii-n *foc*
văd tot *cuprins de nemișcare*
și spațiul *piere* și *nu-i loc* [293].

---

[292] Cresc norii slavei dumnezeiești din *cerul prea înalt*.

Când toate-s *fulgere ce curg*
nemișcător ne pare cerul,
ne-ncremenește adevărul,
coroanele rotind ne scurg.

Prin timp și spațiu să purtăm
cununi în noi, încununând...
La nunta cui *mâncând* și *bând*?!...
Plecați-vă, să ne-nchinăm!

Să ne-nchinăm, să lăudăm,
cântarea-n noi s-o-nflăcărăm,
de din *adâncuri de tării*
în bucurii pierind de vii.

Surpați de *patimă* și *dor*
în trup de *duh nepieritor*
când sunt *sorbit*[294] să fiu *nemuritor*
n-am bucuria ca *să mor*.

[Urmează trei pagini nescrise.]

---

[293] Ultimele două versuri au variante *eliminate* cât și variante *păstrate* în M.
Variantele *eliminate* de autor:
„mă simt cuprins de *nemișcarea*
cea fără spațiu, fără loc”.
Ultimul vers al strofei prezintă și varianta: *în care spațiul n-are loc*.
Variantele *păstrate* de autor:
„se-ntinde alene *nemișcarea*
și spațiul piere-n *gând de foc*”.

[294] Cu sensul de *absorbit* de lumina dumnezeiască. Varianta primă, eliminată: *sortit*.

III

Nu coborî din veșnicie!...
...Mă cheamă iar pururi[295], Marie,
Din negurile ce m-adie!

Căci ideile, impulsurile, simțirile, vorbele îngerești nu au *structura* și *conținutul* celor omenești decât *prin asemănare*.

Bucuria e *atmosfera permanentă* a duhului îngeresc, care e *permanent* în Dumnezeu. Și chiar *întristarea* sau alte *sentimente asemănătoare* ei, ca *durerea*, *teama* etc. nu *alterează*, nu *schimbă* fondul, ci uneori *nuanțează* tabloul, peisajul precum *culorile*.

De aceea ei sunt *feriți de cădere*. Și noi vom fi *ca ei* dacă ne vom *învrednici* [de această *stare duhovnicească*].

IV

O, negura mă tot *subție*[296]...
De ce *m-am rupt* de veșnicie,
Marie, pururea Marie!

[295] Mă cheamă din nou *în veșnicie*, Pururea Fecioară!
[296] Mă tot *subțiază*...

Communication des Anges[297]

Comunicarea între *Îngeri* și între *Îngeri* și *oameni* se face prin *suflu concentric de zone de cercuri*.

O zonă concentrică de lumină se apropie de alta ca *sfera unei flăcări* sau *a unei lumini* de *zona unei alte flăcări*.

Ele se pot *întrepătrunde*. Pot *trece* una prin alta. Se pot *suprapune*. Pot *coexista* în același loc.

Și din punct de vedere material există această *posibilitate* deși o lumină *mai mică* dispare și nu se mai observă în cadrul unei *lumini mai puternice*.

Comunicarea se face atunci când *inima* sau *duhul tău* simte *o dulceață* sau vede *o lumină de o nuanță diferită*, *proaspătă*, *grăitoare* sau *aude susurând o voce*.

[297] În limba franceză: *Comunicarea între Îngeri*.

I

2. Roz-alb, culoarea ta cea vie,
Pierdută-n zare[298]
3. Se pierde în zarea ce învie
1. Coboară, dulcea mea, Marie!

II

Robit *pridvorului ceresc*,
Pe lespezi *cad* și *pribegesc*
Și-n *ce găsesc* nu *mă găsesc*!

298 Vers eliminat de autor.

[Fragment de filă A4 (care a fost ruptă în 4 bucăți), care e notat cu *9* (scris cu creionul) și care conține două fragmente, din două stofe, scrise cu pix de culoare roșie.]

Dec
întrup
lucrar
de m
trupur

Ocean de spirit m
Și timpul gol s-ap
Din soare vin lume
Culeg în roua zi

Bezna. După 25 de ani...

It is time![299] A venit vremea *să vorbim*. Destul *de târziu*...dar *a venit*.

Tăcere, îndepărtează-te!...

Vremuri trecute, prezente și viitoare, ridicați-vă vălul!

Înalță-te făptură, grăiește adevărul *fără teamă* și *reticențe*!

Cine-ți stă împotrivă?!...

Inerția vieții de până acum, risipa de forțe, gând și fapte pe alte cărări *să se oprească* din drumul pieirii!

Fulger, deschide porțile!...

Lumină albă, țâșnește din întuneric!

Pornește, *făptură*!

Aliluia!...

Era în *anul Domnului* o mie [nouă sute] cincizeci și doi [1952], în a zecea spre a unsprezecea zi a lui *Gerar* [10-11 ianuarie]. Abia trecuse de miezul nopții[300]...

Umbrele își urmau cărările...

Purtătorii ei și-au arătat forța în *truditoarea lumină* a lămpii și a lanternelor.

„Mâinile sus! Mâinile sus...și nu mișcați!...”.

Amenințarea voia *să se înstăpânească*, să *înlemnească** chipurile, să *caște* gurile groazei, să-și fâlfâie *aripile zgârcite*.

„Nu mai țipa atât: *trezești* copilul!”, a fost răspunsul cuiva...Și *au tăcut*...Căci *nesiguranța* și *groaza* provocată și revărsată de *ei* se răsfrângea și asupra *lor*, acum, prin *vocea aspră a prinsului*[301].

A urmat răscolirea, *percheziția*.

– *Dați armele!*

– *Nu avem!*, a răspuns *grabnic* și *sigur* vocea soției [sale] dragi.

– *Știm noi că aveți*!...Și *cutreieratul scormonitor* prin casă și-a continuat *impulsurile sale stacojii*.

---

[299] În limba engleză: *Este timpul!*

[300] Și Fericitul Ilie începe *să povestească* aici modul în care *a fost luat de acasă*, în miezul nopții și *încarcerat*.

[301] Cel prins e Fericitul Ilie, care povestește cum s-au petrecut lucrurile cu sine și familia sa.

– *Nu e nimic*!

– *Mai caută*...Stăruie neîncrederea *umbrei mai înălțate*.

– În fine: asta e! Le-ați ascuns bine. Nu e nimic de găsit.

– *V-am spus eu*, continuă *voioasa soție*, înflorind de speranța că totul *se va termina cu bine*.

Și nu eram decât *în preajma începutului*!

– Acum, dânsul *va merge cu noi* pentru câtva timp. Să nu vă *alarmați*, să nu spuneți *prin vecini* și *la nimeni* ce s-a întâmplat. *Va veni înapoi*, au profetizat ei fără ca să știe.

Și aceasta, cu toate că ei socoteau că ești luat pentru *fapte fără noimă*...

Iar *soția [mea cea] dragă* s-a grăbit să spună, înviorată și tremurândă: *Da, voi tăcea!...*

– Dați-i un prosop, un săpun, o perie de dinți și un schimb de rufe!

Trezită la realitatea crudă, cea dragă mie mi-a *învălmășit*, printre lacrimi și sughițuri, *un pachet al despărțirii*.

– Acum luați-vă *ziua bună*!...

Mistuită și *pâlpâitoare ca o flacără albă* de lumânare iubirea *m-a cuprins*. Sărutul acela a fost ca *un izvor de apă proaspătă* și *rece*, care *gâlgâia* în inima mea.

Eram *grăbit* spre *cele viitoare*. M-am *rupt* de casa mea ca *să plec*.

– Mai vrei ceva poate, *Lucis*[302]!

– *O înghițitură de apă*. Începuse arșița...Și ea mi-a dat un urcior. Am sorbit din el în prag.

Am ieșit pe poarta casei.

Imediat mi s-a înmânat o pereche de ochelari, care trebuia *să îmi astupe* vederea. Pentru ca *să nu mă lege la ochi*. Și aceasta pentru că *ne modernizaserăm*, pentru că eram *moderni*...

Un mers prin noapte, cu șovăitorul pas *al orbului*, între călcăturile de bocanci ale însoțitorilor.

Am ajuns...

---

[302] În limba latină *lux*, *lucis* = lumină. Însă doamna Floarea îi spunea Fericitului Ilie *Lucică* și de aici cred că e acest *Lucis*.

Am poposit într-o încăpere albă, luminată, a *corpului de gardă* al *Securității*.

Mi se vânzoleau prin minte *posibile* întrebări și răspunsuri. După un timp, ca să le fac *să tacă* în minea mea, am luat un volum care cuprindea *Cuvântările lui Mao-Țe-Tung*[303].

Am citit din el până ce *oameni în uniforme* au intrat și mi-au spus: „Acum mergem, hai!”. Și am plecat.

Am urcat într-o mașină. Erau colo și alții. Aveam același tip de ochelari pentru ca *să nu vedem nimic*.

Cel de alături însă mi-a șoptit ceva, simțind sau uitându-se pe furiș și constatând că, la un moment dat, nimeni nu mai era prin preajmă. Era un moment în care plecaseră ca să mai aducă alți oameni.

A repetat apoi.

– Cine ești?

– Eu sunt...

– *Da, te cunosc*, a răspuns când mi-a aflat numele...*Cred că ne duc la București după câte îmi dau seama. Eu am fost adus aci de la mine din sat*...

– *Să nu vorbiți!*, s-a auzit glasul santinelei.

Și am tăcut. O tăcere neîndurătoare, neagră, și urâtă, rău prevestitoare.

Mașinile au pornit.

Simțeam că erau *multe*, din ce în ce *mai multe*.

Pe drum, la un popas, eu am fost luat și introdus într-o mașină mai mică, unde nu era decât *o singură persoană civilă*. Cred că era unul *ca și mine*. Alături de noi era *șoferul militar* și *securistul însoțitor*.

Am ajuns...

Am înțeles că erau *zorii zilei*. Și am fost duși într-o incintă. Jos erau *mai mulți*. Nu ne vedeam unii pe alții dar bănuiam acest lucru după forfota și vânzoleala existentă.

Iarăși am auzit un glas: „Porniți! Mergeți drept înainte! Mergeți pe o punte. Dacă nu sunteți atenți cădeți în groapă”.

Se auzea lemnul scândurii *bocănind* sub noi.

Credeam și *nu credeam ce se petrece* cu noi.

Apoi, din nou: „Plecați-vă înainte, mult de tot!”.

Coboram scări și unul a alunecat și a căzut în beznă orbecăind pe scări.

---

[303] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mao_Zedong.

Însoțitorii militari l-au împins cu vârful pistolului pentru ca să se ridice iar el nu știu ce și-a închipuit, că a strigat mai întâi: *Nu trage!*, iar mai apoi: *Trage! Trage!*

Am ajuns pe niște coridoare, ne-au împins pe rând *în celule* și tocmai acolo *ni s-au scos ochelarii*.

Era iarnă și în celulă era cald. Era vorba de închisoarea *Uranus*[304]. Mai erau acolo trei indivizi. Toți tăceau și eu de asemenea.

Cât am stat acolo timp de trei zile (și asta mai mult din *protestele* lor), am aflat următoarele: unul era *evreu din Palestina*, care a fost prins în România încercând *să treacă* în Polonia (spunea el că acolo sunt *părinții lui* și se ducea la ei să-i găsească, acum, la sfârșitul războiului).

Evreul nu dorea să vorbească cu niciunul dintre noi ci doar protesta, strigând la noi și la paznici: *Fasciștilor! Fasciștilor!*

Al doilea era *grec*. Un om foarte *iritat* și *irascibil*. Acesta luptase în munți, ca *partizan comunist* în luptele interne de atunci din Grecia.

Acum, atât el cât și soția lui erau *închiși* în România, unde veniseră ca *refugiați*. Însă au fost *închiși* pentru că au fost *bănuiți* ca fiind *spioni*.

Cel de al treilea era român din *Banatul iugoslav*. Fusese prins în *Banatul românesc* și era cercetat pentru *spionaj*. Acesta se temea, săracul, că *va fi executat*.

Eu eram *noul venit*. Și eram *așa de emoționat* de parcă aș fi fost *bolnav de friguri*.

Însă dându-mi seama că e vorba doar de o zi, două de stat aici, am mâncat tot ce mi s-a dat, deși numai de *poftă* nu era vorba.

Am fost dus la *anchetă*. Mi s-au luat *datele personale* pentru *recunoaștere*. Apoi am fost dus într-o cameră care avea pereții *împușcați*.

Am fost pus în fața unui proiector, am fost fotografiat și am fost lăsat sub lumina proiectorului în timp ce ofițeri *ascunși** îmi puneau diferite întrebări.

După trei zile am fost dus împreună cu alții într-o altă închisoare. Prin contacte fugare, șoptite, am aflat că au fost peste *o sută de mașini cu arestați*, în total vreo *trei-patru sute de oameni*.

---

[304]Idem: http://www.gloriagrup.ro/PatriarhiaPhp/departamente/catedrala/Inchisoarea.htm.

Aici am fost introdus într-o celulă *foarte îngustă*. Și am găsit *o a doua persoană*...și abia aveam loc *să stăm*. Celula aceasta avea *două paturi suprapuse*.

Din acest *moment* și din acest *loc* va începe și prezentarea celui de *al doilea plan al realității*, care este *negat* de mii de oameni, considerat *sofisticat* de alții și *naiv* de către pseudoștiință.

De fapt toate datele de până acum au fost expuse cu *un alt scop* decât acela de *a crea un cadru real*, pentru că aici avem de-a face cu realități *rupte* din cotidian, din viață.

Și prezint totul *sine ira et studio*[305].

Deși, poate, pentru unii voi prezenta *teritorii de vis*, de *fantastic* sau *magie*, de *reverie*, de *somn* și *somnambulism* sau *lucruri psihopate*, voi mărturisi trăirile mele care urmează pentru a vă arăta *cât de reale* sunt. Și, mai ales, cât de bine *se înglobează* ele în ansamblul *normal* al vieții de detenție și cum *se întretaie* normalul și anormalul în sfera vieții și a conștiinței umane. Dar totodată vom observa cum *stăpânirea de sine* și *autocontrolul* nu sunt *depășite* sau mai bine-zis nu se lasă *a fi depășite*.

Stări *premergătoare* sau chiar *caracteristice* epilepsiei, schizofreniei și nebuniei, insuflate de demoni, *au cutreierat* sfera conștiinței mele în unele rânduri.

Ele *m-au devastat* deși *au rămas până la sfârșit* sub *dominația* minții și a inimii mele.

Stadiile demonice dostoievskiene[306] îmi deveniseră *familiare* în acea vreme, *la îndemână* și *clare*. Le manevram, le cream, le aprofundam și le opream când doreau *să mă tiranizeze*.

Și nu atât prin *forța proprie* cât prin *aportul harului lui Dumnezeu*, care *întărea* atunci puterile mele, pentru că altfel erau *depășite*.

Căci cel ce se avântă *curajos* în luptă nu va fi *învins* chiar dacă va fi *zdrobit*. Pentru că numai astfel omul *se eliberează treptat*, trecând de la *stadii inferioare* la *stadii superioare* de trăiri duhovnicești.

Și e *o luptă* deși poate părea *un joc*.

---

[305] Expresie latină: *fără ură și părtinire*.
A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Sine_ira_et_studio.
[306] Descrise și de Dostoievski în cărțile sale.

Pentru că negura[307] nu se bucură atât de *zdrobirea* unui *ins al luminii* cât de *pierderea lui spirituală definitivă*.

Și acest lucru *m-a salvat în continuu*: *speranța* și *conștiința* că *nu sunt* și *nu pot fi înfrânt* și că *mă întorc* și *mă eliberez în lumină*[308].

Iar după orice *atac al întunericului*[309], care uneori mă copleșea, instituindu-și dominația în mine *împotriva* vrerii mele, pentru că *aspiram mereu* la lumină, se revărsa o lumină și mai mare și o bucurie și mai pură și mai scânteietoare în persoana mea.

Și cu timpul *au înmugurit* în mine *temeliile cerului*. Și *chipurile* și *făpturile* ce-l locuiesc, *atmosfera* lui și *culorile* și *melodiile* care-l străbat *m-au străpuns*.

Dar pentru ca să nu mă avânt *mai înainte de vreme* și să vorbesc despre *un domeniu incredibil de frumos*, în care numai *cu timpul* și *treptat* am ajuns, voi reveni la povestirea evenimentelor pas cu pas și care s-au întâmplat *așa cum le povestesc*.

În așa-zisa *celulă* de la subsol, odată cu noaptea au venit și *umbrele* ei. M-am trezit din somn *îngrozit*. Și spune acest lucru omul care nu *a crâcnit* în fața morții, care am cutezat și am oprit unitățile noastre, care se retrăgeau înspăimântate din fața tancurilor inamice.

Și am fost martor la modul cum ostașii noștri, plângând își săpau *gropi*, care erau *morminte* pentru inamici...în timp ce eu *fremătam* și inima mea simțea *o măreață bucurie*, aceea de *a muri* înfruntând *inamicii* și *moartea* în război.

Iar despre *starea* pe care o aveam în război pot da mărturie toți cei care *au fost cu mine* în acele vremuri.

Și acum spun aceste lucruri nu *din mândrie* ci pentru a demonstra că *există* acel ceva de ordin spiritual, *demonii*, care dacă nu pot ziua *să te atace*, în starea de trezie, vin noaptea la tine și *îmbracă* diferite *forme îngrozitoare*.

Vin și pătrund în viața ta în forță. Se apropie. Îți stau în preajmă. Dau ocol inimilor și duhurilor noastre transmițându-ne *stări de groază*.

---

307 Demonii.

308 În *vederea* luminii dumnezeiești.

309 După orice *atac demonic* asupra mea.

Iar în somn am visat că a venit la mine *un urangutan*, care *s-a luptat* cu mine și care în cele din urmă *s-a așezat* pe pieptul meu, amenințându-mă și spunându-mi: „Eu sunt *stăpân* aici!”.

Îmi spunea acest lucru *în mod repetat*.

Și nu vreau să aud de interpretări *științifice* și *pseudoștiințifice* care vor *să nege* aceste lucruri!

Am citit și cunosc diverse *explicații* de acest fel. Însă cred că e timpul să privim lucrurile tot mai *științific* dar *din alt punct de vedere*. Și acest *punct de vedere* e următorul: există *o lume a materiei* și *a ființelor vii* dar și *o lume a duhurilor albe* și *negre* [310], o lume *a spiritualului*.

De ce *să respingem* această lume și *să nu o supunem cercetării*, din moment ce ea apare, *se impune* în viața noastră?!...

Un *om adevărat* și *cinstit cu sine însuși* trebuie *să ia în considerare* și *să cerceteze* cu toată seriozitatea *orice* și *sub toate aspectele*.

Visul acesta *cu urangutanul* a revenit și în alte nopți.

Pe plan real, el a apărut chiar de a doua zi. Era *anchetatorul* meu. O stârpitură de om, mândru, îngâmfat, rău și limitat ca posibilități intelectuale.

M-a chinuit *sub toate aspectele*. Nu le voi *descrie* însă aici pentru că nu acesta e *scopul* acestei scrieri.

În atare condiții, pe cât am putut, *mi-am păstrat omenia* și *dragostea de oameni*.

Preferam *să sufăr* orice, *să mor*, dar *să nu sufere alții din pricina mea*.

În felul acesta, pentru *a satisface* îngâmfarea anchetatorului meu, am recunoscut referitor *la persoana mea*, am mărturisit *lucruri inexacte* și *grave* despre mine, dar care în fața *unei minți clare* și *cu judecată*, se va vedea că *mărturisirile mele despre mine* sunt *lipsite de orice logică*.

El *radia*...iar eu eram *înfrânt*...

Recunoscusem *înscenarea* alcătuită de el și de aceea era *bucuros*.

---

[310] O lume veșnică, în care sunt *duhuri albe*, Îngerii și Sfinții dar și *duhuri negre*, demonii și cei nepocăiți.

După aproximativ două sau trei săptămâni cât a durat această *confruntare* a mea cu *demonul om* dar și cu *demonul din vis*, a urmat *o întrerupere a anchetei* de câteva zile dar și *a viselor demonice*.

Demonul fusese *înfrânt* în mândria lui ca și tatăl său, Lucifer.

Ofițerul anchetator, care *a venit* în faza următoare a anchetei, s-a purtat *foarte omenos* cu mine. Și el mi-a mărturisit că *totul trebuie luat de la început*, că ancheta trebuie *să reînceapă de la zero*, deoarece antecesorul lui a stabilit despre mine lucruri *complet eronate*.

Acest lucru se constatase, probabil, la *conferința de confruntare a datelor anchetei* cu diverse persoane și grupuri.

Iar acum, ceea ce aveam noi de mărturisit era *o confruntare a datelor* și *o recunoaștere a unor fapte* și *întâmplări* de *natură politică*, pe care organele Securității le cunoșteau *cu lux de amănunte* și de la alte persoane arestate cu doi ani mai înainte.

Înțelepciunea fiecăruia dintre noi era *să cădem* pe *ceea ce deja era știut*.

În această privință, problema *în esență* nu *interesează* povestirea de față. Dar în măsura în care trebuit să arăt că *toate cele întâmplate cu mine* și pe care *le-am trăit* au fost *fenomene reale*, cu anumite *corelații* cu diverse planuri existențiale, mă voi feri la ele, pe cât se poate, ferindu-mă de *interpretări* ale faptelor.

La sfârșitul tuturor anchetelor a urmat *adunarea noastră* într-o cameră mai mare unde *am încăput aproximativ 40 de persoane*. Aici am stat *aproape o săptămână*.

Știam acum, din discuțiile purtate *între noi*, că vom merge la altă închisoare și anume la *Jilava*, care era un fost *fort* din *sistemul defensiv al capitalei* din secolul trecut, *fortul nr. 13*, care era sub pământ[311].

Noaptea am visat *o insulă a fericirii*, pe care se făcea că *de mult o dorisem* și că mi-o închipuisem *feeric de frumoasă*.

---

[311] A se vedea penitenciarul de acum: http://www.anp-just.ro/unitati/jilava.htm. Fotografii ale închisorii: http://www.adevarul.ro/actualitate/eveniment/Fortul-Jilava-represiunii-intelectualitatii-Romania_5_291620849.html#.

I-am visat *interiorul* cât și *exteriorul* cu amănunțime.

Și mai era vorba de *ceva anume* dar despre care *nu-mi aduc aminte*. Însă acel lucru m-a determinat *să spun* celor cărora *le-am povestit* visul, că chiar în ziua aceea *voi pleca*. Și așa a fost!

În plus, unul dintre deținuții care îmi ascultase visul, m-a întrebat: „Dumneata *ai mai fost vreodată* la *Jilava*?”.

– *De ce?*, l-am întrebat eu.

„Pentru că dumneata *ai visat aidoma* această *închisoare*...și nu este *o insulă a fericirii* ci este *o citadelă a necazurilor* și *a nenorocirilor* pentru cei care merg acolo”.

Nu văzusem *în viața mea* această închisoare. Însă ea *va fi așa* cum *mi s-a arătat în vis*.

Un vis al clarviziunii[312]. Și nu era *primul*...

În trecut, îmi aduc aminte, în *preziua* plecării mele din orașul Turnu Măgurele în alt oraș, în Pitești, unde trebuia să mă prezint la *examenul de bacalaureat*, l-am visat pe profesorul meu de *Geografie*, care mi-a ieșit în întâmpinare pe peron și mi-a dat un plic în care eu vedeam că se află *două fotografii*.

A doua zi i-am spus colegului meu, cu care mergeam la gară, cele visate. Dar abia am intrat pe peronul gării, că profesorul de Geografie a apărut *întocmai* ca în vis, cu plicul în mână și, deși erau mai mulți colegi pe peron, a venit direct la noi și ne-a spus:

„În plicul acesta sunt două fotografii ale colegului vostru X, pe care le-a uitat acasă iar tatăl său m-a rugat să le dau *la unul dintre colegii lui*”.

Se gândise profesorul *la noi* în noaptea aceea? Nu cred! El nu știa care *au plecat* și care *au rămas* dintre noi încă în oraș.

După părerea mea nu e vorba aici de *o transmisie telepatică a gândurilor*.

Cred, dimpotrivă, că a fost vorba de *clarviziune*, de *vedere în viitor*, ca și în cazul *visării închisorii Jilava*.

E vorba de *o clară vedere în fluxul veșnic*, în care trecutul, prezentul și viitorul sunt *unul* și *același*.

---

[312] *O vedere înainte*, cum se spune în limbajul duhovnicesc.

Și mărturisesc aici și o altă *clarviziune*. Eram în război, pe nesfârșitele câmpii ale Rusiei *pravoslavnice* și *comuniste* în același timp.

Iar într-o noapte am visat *un coleg de clasă* despre care eu *nu știam* că este *în armată* și credeam, dimpotrivă, că se află acasă, *în țară*.

Și era obiceiul ca pe front ostașii să își spună unii altora visele. Iar eu cum eram *comandant de pluton* și *le tălmăceam* unora visele, le-am spus visul meu, în timpul marșului, pentru că nu aveam altceva de discutat.

Pe la ora 12 a survenit un ordin neașteptat și anume că generalul de armată Pantazi[313] *va trece divizia în revistă*.

Și așa s-a făcut că regimentul meu s-a întâlnit cu regimentul în care se afla colegul meu de clasă.

Când l-am văzut m-am bucurat. Iar ostașii din jurul meu au întrebat:

– Nu este cel pe care l-ați visat?

– *Da, el este!*, am răspuns eu și i-am povestit visul.

A fost *o simplă întâmplare*?! Nu cred acest lucru!

Au urmat ani de suferință și impasuri greu de amintit, greu de suportat. Și ar fi *o prea mare durere* să le *retrezesc* pe toate astea în sufletul meu.

Poate sunt *comod*...dar nu vreau *să mă mai chinuiască* lucrurile din trecut. E *de ajuns* cât m-au chinuit odinioară...

Iar dacă nu ar fi fost *pe firul celor pe care le mărturisesc* aici, și în care *își au rostul lor*, nici nu le-aș mai fi scos *niciodată* din *lăcașul uitării*.

De la Jilava am plecat la *Minele de plumb* de la Baia-Mare, din Maramureș. Aici trăiam cu trupul plin de sudoare, cu mâinile, picioarele și cu tot trupul *asudat* și *crestat* de roca *dură* și *tăioasă*.

Am purtat până la epuizare trei perechi de opinci. Nu suportam bocancii. La fel nu suportam îmbrăcămintea în unele abataje[314] mai călduroase și pline de aburi, de gaze și de umezeală.

Nu voi descrie necazurile, accidentele și privațiunile la care *am fost supuși* aici, sub paza *aspră* a unor *zbiri* și *călăi cu chip de om*.

---

[313] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Pantazi.

[314] Locurile, tunelurile din pământ de unde *se extrăgeau* minereuri în mod manual.

Tot timpul mi-am zis: *Trebuie să-mi port crucea. Când va fi oare îndeajuns de grea ca să nu o mai pot suporta și duce?!*

Și a venit și vremea aceea!

De multe ori, în abataje, cu poveri grele deasupra mea, *cădeam* dar iar *mă ridicam*. Și îmi spuneam: *Calvarul acesta îmi folosește, mă purifică*.

Însă a venit și vremea când atât eu, cât și alții, și chiar călugări, ne-am zis: „Oare nu e *prea multă* suferință?! Oare *ce rost* mai are suferința?! Pentru că cea de acum nu mai este *un calvar* ci *un mod de pierdere* a noastră. E *mormântul* pe care *ni-l săpăm* cu voia sau fără voia noastră”.

Călugărul catolic, care era împreună cu mine, a zis: „Domnul Iisus știe mai bine *cât e de ajuns* și *când va fi de ajuns*!”.

Îmi ziceam: „Dar moartea *de ce întârzie*?!”. Însă, totuși, *teama de a muri* subzista pe undeva în conștiința mea. Asta însemna că nu eram încă *destul de limpezit* pentru *limpezimile de sus*.

Și iată alt vis pe care *îndrăznesc* să mi-l mai amintesc. Lucram la *perforaj*. Eu eram *ajutor* iar altcineva era *perforator*.

Și am visat noaptea că el, perforatorul, era copil și mergea pe un pârâu mocirlos. Deodată a început *să se afunde* iar eu am încercat să-l scot dar *nu puteam să o fac*. În cele din urmă l-am smuls cu putere și l-am tras pe mal.

A doua zi, în șutul care urma, am mers la locul de muncă nu *pe galerie* ci sus, *în abataj*. Abatajul era format tot din *galerii*. Dar de aici *se scoate minereul*, se exploatează fie frontal, *atacând peretele în mod direct* cu perforatorul sau se lucrează într-un abataj mai vechi, *perforând* și *dinamitând tavanul* (cerimea[315]).

Aici lucram la *cerime* (tavan). Iar cum tavanul era *proaspăt dinamitat*, de aceea încă *pârâia* și *cădeau lespezi* de sus.

Am așteptat o oră, două...apoi am început *operația de copturire**, adică *de dislocare din tavan* (cerime) și *din pereții laterali* a rocilor *periculoase*, adică a acelora care *riscau să cadă* și *să ne ia prin surprindere* și să ne accidenteze sau să ne ucidă.

---

[315] A se vedea: http://dexonline.ro/definitie/cerime.

După ce am efectuat operația asta, cu răngi lungi, am mai așteptat câtva timp ca *să se liniștească* pereții de rocă.

Perforatorul *se grăbea*, pentru că nu efectuasem lucrarea pe acea zi și știam că riscăm să fim *pedepsiți* pentru faptul că *nu ne-am îndeplinit norma*.

Când am văzut *graba lui*, eu i-am propus *să nu mai lucrăm*. Și pentru ca *să-l conving* i-am *povestit visul* pe care îl avusesem, visul *cu rele prevestiri*. Însă lui *nu i-a păsat* de așa ceva.

Am stăruit. I-am spus să fie *atent*.

Am încercat din nou rocile cu rǎngile pe care le aveam și nu a căzut niciuna.

Atunci, el a fixat sfredelul perforatorului și a început lucrul. Vibrațiile propagate de aparat în stâncă a determinat crăparea ei.

S-a auzit o ușoară pârâitură, pe care perforatorul nu a sesizat-o...Însă eu, care eram cu ochii în patru, mi-am dat seama ce va urma...și, fulgerător, am pus mâna pe el (eram în spatele lui) și l-am smucit cu așa de mare putere încât l-am dat peste cap, el scăpând aparatul din mână.

În aceeași clipă, lângă noi...dar pe locul de unde eu îl smulsesem și îl prăvălisem la pământ a căzut o lespede lungă de aproximativ 7-8 metri iar după ea au căzut altele, care scânteiau prin praful stârnit.

Asta a fost tot!

El însă era *îngrozit* de ceea ce văzuse că s-ar fi putut petrece cu el...iar eu fericit că *îl salvasem*, așa cum făcusem și în vis.

[1 ianuarie 1978]

Ultimele *concluzii* astronomice bazate pe *observații* vorbesc în mod persistent despre *găurile negre*[316] din univers a căror taină încă nu e dezlegată.

În însăși *centrul* galaxiei noastre se afirmă că ar putea exista un asemenea *nor negru de materie superconcentrată*.

După unele afirmații, acești *nori negri*, aceste *găuri* fără fund *sorb* și *înghit, ca un abis*, materie, stele, lumina însăși, ca tot din ele, după alte opinii, *să țâșnească*, ca dintr-o fântână arteziană, materia stelară, stele etc.

Însă eu am exprimat aceste *adevăruri științifice* într-o *formă literară*, accesibilă, pentru a face anumite *observații de natură mistică*.

1. Există o lumină materială, ca esență funcțională a materiei, *fotonii*[317].

Negația luminii se produce la contactul cu aceste *găuri negre*, care o absorb înfrângând însă până și *legea gravitației*[318] care *guvernează* universul material.

Deci *norul negru* demonstrează *negația*, supunerea materiei și a legilor ei, a gravitației înseși, care este *cea mai puțin sesizabilă* dar care este și *cea mai formidabilă*, într-un cuvânt e *dominantă* și *orânduitoare* în univers.

În fond aceasta este *o lege* în univers pe care nu știu de ce oamenii *nu au analizat-o* mai temeinic. Pentru că acest lucru i-ar duce, fără îndoială, la *cunoașterea* și *afirmarea* existenței unui *Dumnezeu unic* și *atotputernic*.

Și legea e următoarea: cu cât o forță este *mai înaltă* cu atât e *mai trainică*, mai greu sesizabilă, mai greu observabilă, mai lejeră, mai ușor de suportat.

2. În al doilea rând (deși e vorba de *o realitate de prim ordin*) există *o lumină spirituală*, o lumină care, prin metode mistice, omul *o poate obține* (deși, în realitate, lumina dumnezeiască *i se descoperă omului* de către Dumnezeu).

---

[316] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Gaur%C4%83_neagr%C4%83.

[317] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Foton.

[318] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Legea_atrac%C8%9Biei_universale.

E o lumină necreată, care *se crează în noi* sau *apare în noi* când *ne învrednicim* de ea, când devenim *apți de a o recepta*.

Însă (și aici vine *asemănarea* cu prima lumină) această lumină intră, ca să zicem așa, *în criză* și *o beznă* totală o absoarbe, o neagă.

Spiritul însă rezistă acestei *bezne* în măsura credinței pe care o are, a încrederii, a acțiunii sale spirituale încordate. Dar când este *învins* se lasă în *voia valurilor*, stând sub *oblăduirea* gândului că Tatăl ceresc *știe* de el și că *va scânteia lumina Sa* în el.

Și când avem această *încredere*, vedem cum din beznă apare *lumina vie*, lumina vieții, iubirea, strălucirea mișcătoare, continuu creatoare de culori, de foc, de forme și de graiuri. Pentru că apare *viața* lui Dumnezeu, lumina din Dumnezeu în viața noastră.

Și iată cum vedem în lumina Sa Paradisul, Noul Eden în care Tatăl e în Fiul și Fiul e havuzul, e izvorul, e creația care *curge* și *umple* văzduhul spiritual pentru cei care sunt *vase* ale Lui, *altare* purtătoare de Duh.

Și eu *am văzut* și *văd* nețărmurita mare, oceanele de har ale lui Dumnezeu, văzduhurile de mări care poartă fulgerele creației, culorile luminii dumnezeiești în infinite nuanțe.

Pentru că am văzut orice culoare curgând în mii de nuanțe, nuanțe ale culorilor din care pictorii abia cunosc *câteva zeci* dar pe care aparatele le vor înregistra ca *sute* sau *mii* de nuanțe.

Tot aici, am văzut formele care *cresc* unele din altele, bolți care *se multiplică*, care *se arcuiesc*, care se combină, artistice coloane și podoabe care *scânteiază* în micro și macroforme.

Toate acestea curg, cresc, se difuză în infinitul mic și mare, încât *totul* (în care eu însumi sunt) se confundă cu infinitul pe care numai eternitatea *l-ar putea cuprinde*.

Numai *un nebun* poate să creadă că asemenea viziuni dumnezeiești și cerurile lui Dumnezeu ar putea fi *creații* ale minții umane sau ale duhului său mărginit.

O minte normală însă își dă seama că acestea toate sunt *o lucrare* a lui Dumnezeu, Care a coborât în om cu tot *cerul* sau cu *Împărăția Sa*.

Mărire Ție și numai Ție, Doamne!

Am văzut lumina lui Dumnezeu, apoi întunericul, lipsa luminii Lui, și apoi iarăși lumina lui Dumnezeu, iar *lumina dumnezeiască* este *lumina Lui*, pentru că El, Dumnezeu, este izvorul luminii.

Și cununile, coroanele, care erau umblătoare, se asemănau sistemelor solare cu planetele și sateliții din jurul lor.

Și în lumina Sa am văzut *sori lăuntrici*, care alunecau prin spații, spații care se creau și se dezvoltau din lăuntrul sorilor, văzând astfel valuri multicolore și chipuri, toate în sfintele lor veșminte, pe care Dumnezeu le dăruie, în duh, din văzduhul Său de Duh viu.

O, cerul acesta *viu* și *sfânt*, care pulsează miresme, care respiră și cântă din adânc de adâncuri, în aurore și zori!

Aș vrea *să le auziți* și *să le vedeți* pe toate acestea precum le-am auzit și văzut eu.

Căci există *undeva* toate acestea.

Dacă mergeți spre ele, căutați-le, pregătiți-vă spiritual să le puteți primi, înfrăgeziți-vă, sensibilizați-vă în trup și duh, pentru ca să vă învredniciți de *înflorirea* în voi a veșniciei și a Împărăției lui Dumnezeu.

Cum aș putea să vă încredințez, să vă împărtășesc, să vă *învrednicesc* de zarea, de darurile și roadele eternității, care *fulgeră întruna*, care *este* și *nu este* în noi?!

O, voi sfinte coroane de duhuri, limpezi și purtătoare de armonii neînchipuite și neauzite, ce vă dăruiți dansul Creatorului, neîntreruptei creații!

Din Pomul vieții ați crescut, de el și din el v-ați rupt și sămânța dusă de ninsoarea de flori în vântul Sfântului Duh a rodit în milenii și pe întinderi fără margini.

O, creșteți și cuceriți veșnic margini în nemărginirea slavei Lui! Și rostiți un cântec fără de apus în îmbătătoare răsărituri, în beteala razelor luminii Sale care sclipesc.

O, cât mă atrage sfârșitul acesta nesfârșit, încetarea clipei și neîncetata veșnicie!

O, moarte, tu ești *frontiera necesară* pentru a intra în veșnicie! De ce să ne înspăimânți? Tu nu mă mai înspăimânți pentru că te privesc din această perspectivă....

[5 ianuarie 1978]

Un vis

Să tot fie 15 ani de atunci...Eram în închisoare la Aiud, în sectorul *Zarca*, unde se aflau cei rânduiți *vremelnic* sau *permanent* pentru *exterminare*.

Nu prezint aici *sistemul de exterminre*, nici *metodele* pe care le aplica conducerea închisorii pentru a ne face *să cedăm*. Iar când vorbesc despre *cedare*, asta însemna că doreau *să renunțăm la credință*, să ne *comunizăm*, dar și mai mult decât atât: să devenim *cozi de topor*, adică *turnători*, după cum se spunea.

Suferisem de TBC pulmonar și peritonial. Recrudescența bolii putea să se întâmple oricând și să-mi fie fatală. Nu aveam parte de tratament și de consult medical. Beneficiam de tratament și consult doar atunci când exista *o dispoziție generală* pentru așa ceva.

Dacă se întâmpla *să te îmbolnăvești* într-o perioadă când nu se acorda consult și nici medicamente, adică *luni de zile*, atunci puteai *să mori liniștit* sau *în chinuri*, după cum era starea ta de sănătate.

Într-o astfel de perioadă am căzut grav bolnav și simțeam cum mă pierd zi de zi, cu toate eforturile mele de voință, de credință și rugăciune. Vedeam cum mă prăbușesc. Mă prăbușeam de slăbiciune și transpiram continuu.

Așa am trăit două luni, cu boala care mă asalta continuu. Și atunci am rugat pe încă unul, după principiul creștin *al ajutorului în rugăciune* (cheamă încă unul sau doi în numele Domnului ca să se roage cu tine).

Era cu noi un tânăr ofițer, fost marinar de pe bricul *Mircea*[319], Macarie, care se ruga cu evlavie deosebită. În seara aceea ne-am rugat împreună. Spre ziuă am visat un vis.

Se făcea că mai mulți bărbați ne găseam pe un drum cu hârtoape și mocirlă până la genunchi. Mergeam din greu. Eram obosiți și frânți.

Undeva, la un moment dat, a apărut în peisajul acesta întunecat, ploios și mocirlos, *o siluetă luminoasă*, alb aurie și străvezie, care iradia multă blândețe.

---

[319] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Bricul_Mircea.

Cineva dintre drumeți a spus: „E Mântuitorul! E Iisus! E bolnav, să-L ajutăm!”.

Atunci eu am zis: „Lăsați-mă pe mine cu El, sunt prea bolnav ca să pot merge cu voi mai departe. Tot sunt eu bolnav, lăsați-mă să-L îngrijesc eu!”. Și am spus acestea în vis, pentru că Iisus era *și mai bolnav* și mai *prăbușit* decât mine.

Și așa am făcut: am vrut să-L ajut. M-am apropiat de Iisus ca să-I dau ajutor.

Și în clipa aceea, când am vrut să-L ajut, Iisus Și-a întins mâna Lui și mi-a introdus-o în piept și mi-a cuprins inima, și umbla cu preasfânta Sa mână prin pieptul meu.

Am fost cuprins de o veselie dumnezeiască, și șopteam plângând: „E mâna lui Iisus, mâna Mântuitorului meu este în pieptul meu”.

Și fiind în această stare m-am trezit. Când m-am trezit am simțit *o căldură plăcută*, mângâietoare în lăuntrul meu și în adâncimile mele trupești și sufletești, dimpreună cu *o bucurie aurie* și *cotropitoare*, care *se răsfrângea din mine* și *în jurul meu*.

Aș fi vrut să spun cuiva toate acestea, să împărtășesc și altora vedenia și bucuria mea. Însă toți dormeau. Am așteptat în această bucurie o oră, două, trei, până spre ora 5 dimineața, având teama de *a nu pierde* această mare bucurie mai înainte de *a o dărui și altora*.

Nu mai simțeam nimic altceva. Tot răul dispăruse. Eram ușor, limpede, voios, sănătos ca un copil aflat pe un câmp cu flori. Când s-au trezit cu toții, cei din celulă, le-am spus că *m-am făcut bine* și că *nu mai sunt bolnav*.

S-au uitat la mine *mirați* și nu le venea *să-și creadă ochilor*. Și asta pentru că știau *în ce fel eram* mai înainte. Pentru că eram *atât de bolnav* încât ei nu știau *cu ce să mă ajute*.

Le-am povestit *visul* sau, mai bine zis, *întâlnirea mea cu Iisus*. Au crezut cu toții și s-au bucurat. Unul dintre cei închiși cu mine chiar a zis: „Cred că într-adevăr te-ai făcut bine. Nu înceta *să crezi* aceasta”.

Și cum aș fi putut *să încetez să cred această minune*, când zile în șir *bucuria*, *căldura* și *binele dumnezeiesc* îmi răscoleau și-mi stăpâneau inima, trupul și sufletul?

Și de atunci am fost într-adevăr *sănătos*. După vreo două săptămâni ni s-a oferit medicamente, nouă, celor bolnavi. Mi s-a dat și mie ceva pentru *întărire*.

[6 ianuarie 1978]

Pentru mine e *de mirare* cum omul care este *om* nu își dă seama că natura, așa cum este și se manifestă în totalitatea și diversitatea ei, care se confundă cu infinitul și în ordinea care guvernează micro și macrocosmosul, ar putea fi și exista *fără să aibă la bază* un Spirit suprem, Care orânduiește totul, un Dumnezeu.

Poate fi numit *om*, om *inteligent* și condus de o adevărată rațiune și *logică*, cel care nu poate *să conchidă* existența unui *Spirit divin* atoateconducător, dacă încearcă *să pătrundă* cât de cât și *cu adevărat* tainele vieții și ale substanței?!...

[6 ianuarie 1978]

O părere

Eram închiși prin *vrerea oamenilor* și *din voia lui Dumnezeu*. Dar în închisorile românești s-a creat o situație *de concentrare de forțe spirituale*, care îi urcau pe cei închiși treptat-treptat spre Dumnezeu.

Oamenii se purificau prin suferință, prin tăria credinței, prin jertfă. Unii *au murit în credință*. Alții *nu au cedat ispitei* și s-au înălțat la ceruri ca *Sfinți* și numai Dumnezeu știe *câți sunt Sfinții aceștia*.

Cu unii dintre noi se întâmplau lucruri minunate, *minuni*, și pe acestea *le comunicam* între noi. Însă multe dintre minunile lui Dumnezeu cu noi *au rămas necunoscute*.

Alții, printre care am fost și eu (și mărturisesc aceasta *din necesitate* și *fără pic de mândrie* ci, dimpotrivă, cu oarecare teamă de *a nu necinsti* harul dumnezeiesc), am avut *vedenii*, iar eu, pentru o vreme, am fost *adumbrit de slava Lui*, pentru că în mine *a sălășluit*, în mod *neîntrerupt*, harul lui Dumnezeu.

Și *în lăuntrul luminii Lui* am văzut atâtea *măreții dumnezeiești*, cât nu am putut să văd și nu voi putea să văd vreodată pe pământ, chiar dacă aş trăi zeci de vieți.

Și acum mă întreb, dacă noi am fost *eliberați*?! Este cert că a fost *voia lui Dumnezeu*.

Pentru că, după cum ni s-a spus, conducerea statului avea *alte intenții* cu noi. Nu doreau *să ne ucidă*, să ne desființeze *fizic*, ci să ne desființeze ca *ființe spirituale*, să facă din noi *orice*, să ne transforme în *animale*, în *trădători*, în *sperjuri* și să nu ne mai lase să fim *oameni* și în niciun caz nu doreau *să ne facă Sfinți*.

Însă au ajuns la concluzia că prin *tortură* și *chinuri* unii au devenit *Martiri*, alții *s-au întărit în Duh dumnezeiesc* și aceste lucruri nu au mai convenit *stăpânilor* noștri cu gânduri diabolice.

Și ni s-a spus nu odată: „Noi nu vrem *să vă ucidem*, să vă luăm viața, ci noi vrem *să vă prăbușim sufletește*, să vă distrugem credința, să deveniți niște *cârpe*, niște *zdrențe sociale*, niște *murdari* trupește și sufletește. Și atunci *veți putea muri*, când veți deveni *gunoaie* și *scârbe*”.

Sau ne strigau: „Aceasta vă e *soarta*! Societatea *nu are nevoie* de voi. Sunteți niște *lepre*, niște *nebuni*”.

Și aveau puterea aceasta de *a ne dezumaniza*. Au dovedit-o într-un rând la Pitești, cu tineretul anilor 1948-1950, când datorită metodelor diabolice cu care i-au schingiuit aproape toți au căzut.

Dar harul lui Dumnezeu *a lucrat* și iadul *a fost întrerupt*. Și cei care fuseseră în acest *iad* de la Pitești, rupți, jupuiți, jefuiți trupește și sufletește de toate podoabele frumuseții lor trupești și duhovnicești au început *să-și revină*.

Însă *acțiunea diabolică* a continuat. Și cei care *căzuseră odată* au devenit *mai tari*, mai experimentați și nu mai *cedau* preferând *moartea*.

Marelui spirit negativ, Satanei, de bună seamă că *nu-i convenea* această *citadelă* deopotrivă *a căderii* și *a înălțării oamenilor*.

Pentru că duhurile celor morți *se îndreptau* spre ceruri purificate iar cerurile *începeau să coboare* la ei și *să îi îmbărbăteze* pe cei care rămăseseră în temnițe.

Conștientizau tot mai bine *drumul* lor. Se simțeau *fumul de jertfă* care se înălța spre cer.

Și atunci Satanei nu i-a mai convenit *răbdarea lor* și a risipit această *citadelă spirituală*, pentru ca să destrame *unitatea spirituală*, forța care-și crea drum spre cele mai înalte ceruri.

El știa că *turma risipită* poate fi mai ușor *hăituită* prin ispitele de toate zilele. Și tot la fel, știa că cei care nu fuseseră învinși de *bici* și *trudă* pot fi învinși de *plăceri* și de *starea de bine*.

Trebuia *să încerce totul* pentru ca Spiritul lui Dumnezeu *să Se retragă* din oameni. Vroia *să Îl învingă* pe Dumnezeu *în ei*.

Și acesta e motivul pentru care *am fost eliberați* din închisoare [în 1964]. Acesta a fost *temeiul Satanei* dar și *opinia conducerii de stat*.

Cerbicia luptei a încetat.

Ce va urma?

O lungă perioadă de *lâncezeală spirituală*, de stagnare. Suntem *căldicei* acum. Și pentru acest motiv Domnul *ne va vărsa* din gura Lui dacă nu vom deveni *fierbinți*.

Dar pe care *temei* să ne *înfierbântăm* [duhovnicește]?!

Pe temeiul *credinței în Dumnezeu*, pe temeiul *iertării tuturor acelora care ne-au făcut răni* dar care ne-au creat, împotriva voinței lor, *condițiile afirmării* și *ale întăririi credinței noastre*, adică condițiile prin care să devenim *Martiri* și *Sfinți*.

Mă întreb însă dacă *iertarea ne înfierbântă credința*. Nu, ci ea ne creează însă *un mediu favorabil* propășirii, *creșterii spirituale*.

Ceea ce trebuie să facem acum e *să ne înfierbântăm* pentru *creșterea în Duh*, să ne înflăcăreze *desăvârșirea spirituală*, să ardem de dorul de *a ne urca spre ceruri*, pentru a ne învrednici până într-acolo încât *cerul să coboare la noi* iar Iisus să-Și găsească *locaș* și *altar* în sufletele și trupurile noastre.

Pentru aceasta *să ne înflăcărăm* și *să ardem*, să fim *făclii*, pentru ca *nor nimbus* și *fulger divin* să ne străbată!

Să ne înflăcărăm de *lupta cu noi înșine*, cu *răul din noi* și *răul din lume* să rămână *pe planul al doilea* în lupta noastră.

[1 februarie 1978]

Mi-a rămas ca *un semn de întrebare* până astăzi faptul că la începutul *eforturilor mele mistice* mi-a apărut *arborele*, care se profila la orizontul *vederii în spirit*.

Ulterior m-au bântuit [320] nenumărate și felurite semne și simboluri mistice, dintre care unele îmi erau cunoscute, ca *steaua ebraică*[321], *svastica sanscrită*[322] sau *pagoda budistă*[323].

Și am înțeles că pe drumul *creșterii* și *descoperirii* lumilor spirituale e nevoie ca omul să treacă prin toate *stadiile* pe care omenirea le-a parcurs.

Însă toate aceste *semne* și *simboluri* le vedeam în duh fără voia mea, fără participarea gândirii mele sau fără dirijarea gândirii și a concentrării mele în această direcție.

Abia azi, citind studiul *Coloana cerului* al lui R. Vulcănescu, unde se referă și la *sensul arborelui* și a *mitului cosmic* legat de acest simbol, am conștientizat faptul că apariția arborelui inițial[324], prin care *am pătruns* în *Împărăția cerească*, se datorează „mătcii noastre spirituale", după expresia lui [Lucian] Blaga[325].

Pentru că nenumărate sunt *căile* pe care se poate ajunge la Dumnezeu și în Împărăția Lui.

---

[320] Aici *a bântui* e folosit cu sensul de *m-au străbătut* și *uimit* diverse *semne* și *simboluri* în vederea duhovnicească.

[321] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Steaua_lui_David.

[322] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Svastic%C4%83.

[323] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Pagoda.

[324] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Pomul_vie%C8%9Bii.

[325] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Lucian_Blaga.

Coloana fără sfârșit este un simbol, un simulacru al *coloanei infinite a cerului*, pe care adeseori am văzut-o spiritual.

Și ea este alcătuită din *sfere*, *unghiuri* și *arcade*, în care e sălășluită slava Prea Sfintei Treimi și Împărăția Sa, care fiind în afară de timp și spațiu există în fiecare *punct* al ei și *în totalitate,* și *se deschide* și *se închide* multiplicându-se la infinit.

Și undeva, la începutul unuia dintre *caietele mele*, am înfățișat această vedenie a *coloanei infinite a cerului*, așa după cum am văzut-o, într-un desen.

[10 decembrie 1978]

Mi-au trebuit *ani de zile* ca să-mi *limpezesc* oglinda sufletului meu. Ani *de eforturi*. Și *eforturile acestea* înseamnă *înlăturarea* gândurilor, a pasiunilor, a imaginilor produse de fantezia mea debordantă.

Și când *oglinda sufletului* meu a rămas *pură*, atunci *în* și *din* adâncul ei mi s-a revelat cerul, creația dumnezeiască, bogăția dumnezeiască a Împărăției Sale.

Și lumina Sa mi-a izvorât lumi *palpabile* duhovnicește, *vizibile* cu ochii inimii, *audibile* cu duhul meu, mai vibrante, mai vii, mai *consistente* decât realitatea materiei noastre terestre.

Astfel am ajuns la *certitudinea lumii spirituale* a Dumnezeirii creatoare din veci și până în veci.

[La această filă am găsit *prețul unui fular*, sub formă pătrată.

Pe *prima parte* scrie:

C.A.P.D.M. – AREFU
Produsul: *Fular*
Dimensiuni: *130 x 30*
Articol: *JNA*
Model: Brașov
N.I.C.I.C : 2269986
Preț:
C.M.C.I : 49
Data fabricației: 1988
Viza CTC:

Pe *verso* apar doar urme de pix de culoare albastră.]

[11 octombrie 1978]

Izvor de farmec ești, ucizi[326]
tot *calmul* care bubuie-n furtună,
când *ochi* și *guri de forme* le deschizi
și gândurile-n suflet se detună.

3 De fraged și subtil, aproape nevăzut
4 se leagănă, te-nvăluie și moare;
1 tu plângi de dragul trupului născut
2 din alb senin de lună și de soare.

Și nu *visezi*, nici nu vorbești *în neștire*[327],
că toate sunt *mai veșnice* în minte,
acum, în ceasul *mai presus de fire*,
când farmecul *se-mbracă* în cuvinte.

Cele ce sunt *esențe* și *rodesc în veac*
te fulgeră-a *iubire rar* și-*avan*[328],
c-o fericire și tristețe *fără leac*
că lumea ce-ai trăit-o e *în van*.

---

[326] Prima variantă a versului, care a fost eliminată de autor, era: *Că ești izvor de farmec*.
[327] V: *Și nu visezi, nici n-o spui în neștire*.
[328] A se vedea: http://dexonline.ro/definitie/avan. Aici cu sensul de *durere*. Astfel am avea următorul înțeles al versului: Te fulgeră iubirea de Dumnezeu, care e o iubire *rară* dar *dureroasă*.

Și troienit *în necuprins*
străpuns de-al farmecelor *nins*[329].

[329] Versuri *scrise cu creionul*, în timp ce poezia de dinainte și rândurile de după acestea sunt *scrise cu pixul*.

[22 octombrie 1978]

Am căutat să descopăr *esența iubirii*. Și am privit *chipul iubit* până când trupul *a dispărut* rămânând doar formele *schimbătoare*, *pure*, *spirituale*, care se limpezesc în contururi de vis, de culoare fremătătoare. Și aceste forme duhovnicești *îmi mângâiau* vederea.

Dar au început *să se dilueze* și *să se piardă* în spațiu, căci ochii mei ținteau *ochii* făpturii spirituale, în care esențele *se mângâiau* în culori și valuri evanescente.

Și când și acestea s-au pierdut a rămas *lumina scânteietoare*, pură și candoarea *înaintării* în extazul inimii, care *pătrundea* în mine și îmi făcea să-mi pierd *formele*, *luminile* și, în cele din urmă, *conștiința individualității*.

Pieream în infinitul *spațial* al luminii dumnezeiești și *în atemporalitate*. Eram *în veșnicie*.

Fiindcă iubirea e *mugurele* și *floarea dragostei* și a *existenței spirituale* în temporalitate și spațialitate.

Și așa am ajuns să văd și să știu că *dragostea e un drum* și, în primul rând, că ea este *numai drum spre Divinitate.*

[24 octombrie 1978]

Erai *ce înfloreai*, frumusețe,
în chip, în veac, în veci,
inima, mintea *dezgheți*,
de cum *stai*, de cum *naști*, de cum *treci*.

Că trăim doar când frenezia
durerii adânci, ce vibrează
meleaguri ce-ating nebunia,
cu aur, extatic, ne-ncununează.

Privindu-mă *în extaz*
simt cum devin *cântare*,
corabie, *talaz*
pe nesfârșita *mare*[330].

Privește-mă în extaz
pe nesfârșita mare!
Simt că devin *talaz*,
melodică-ncântare.

Că *ruptă* sunt din tine
ca razele din soare,
simt umbra ta din tine,
frumoasa ta *ninsoare*.

---

[330] A luminii dumnezeiești.

Rev. *Magazin*, nr. 1098. Prof. Univ. Ghe[orghe]. Chiş[331].

„*Metagalaxia noastră* (totalitatea materiei observabile în prezent) este *în expansiune*, dovada fiind *deplasarea spre roșu*[332] observată în spectrul galaxiilor[333].

Dinamica marilor sisteme ne dă și soluții care corespund *contracției* [metagalaxiei].

E probabil ca alte *sisteme analoage* celui al nostru să se găsească *în contracție*?

O pulsație a materiei lor le poartă alternativ de la *expansiune* la *contracție*[334] iar așa zisa *mare explozie*[335] este doar *faza inițială* a expansiunii lor".

Ego. Eu însumi în viziunile, în vederile extatice ale Divinității, am *văzut*, *simțit* și *cuprins spiritual* (îmi lipsesc cuvintele pentru ca să mă exprim *pe măsura* fenomenelor infinite pe care le-am trăit) și mărturisesc: *universul respiră*, pulsează.

O respirație sau *o bătaie de puls* a universului (*a metagalaxiei* în termenii actuali) este o clipă *în* și *din* Divinitate dar ea se întinde pe miliarde sau mii de miliarde poate de ani.

Este *o ieșire din nimic pentru o perioadă aproape incomensurabilă*. E *o ieșire în timp*, o apariție căreia îi urmează *o dispariție în veșnicie*, egală cu veșnicia sau o *ieșire din timp* spre *în afară de timp*.

Și *respirația* sau *pulsul* alternează.

Nevăzuții *nori vii* ai *Duhului divin* pulsează, respiră, între *neant* și *existență*.

Timpul *se naște* și *piere* precum *se nasc* și *pier* și spațiile.

O, Lumină, Duh *stătător* și *dătător de viață* din lăuntrul lor! Te-am văzut cum ești *receptat*, perceput...Și cum ar fi fost cu putință *să vadă* duhul meu toate aceste lucruri, dacă n-ar fi și el *infinit* și *nemuritor*?!

---

331 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Gheorghe_Chi%C8%99.
332 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Deplasare_spre_ro%C8%99u.
333 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Galaxie.
334 Subliniere a autorului.
335 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Big_Bang.

[22 decembrie 1978]

Nu există om, oricât de *înalt* ar fi la nivel spiritual sau cât *de josnic*, de căzut, care să nu fie *atras* de *puritate*, de *feciorie*.

Natura forțelor pe care *le deținem* și care ne *guvernează*, ne *determină* atitudinile.

Începând de jos, pe unii *atracția purității* îi irită, le *întărâtă pofta* posesiunii și atunci *zdrobesc*, distrug, batjocoresc *ceea ce îi atrage*.

Majoritatea oamenilor *critică*, bârfesc, *justifică* diferite atitudini de *răceală* și *indiferență* vizavi de *curăție* sau *ademenesc* persoanele feciorelnice, curate pentru ca *să le prăbușească* în necurăție.

Puțini însă sunt cei care *se simt înălțați* la contactul cu *puritatea*. Pentru că ea este *ambianța* în care *se zămislesc* ideile creatoare, viața eternă. Ea este *plămada avântului*, *a înălțării* și *a apropierii de Dumnezeu*.

În mine s-adună
sub vrajă de lună
câmpia și *dealul*
și muntele-n transă,
și *râul* și *valul*
se simte *acasă*.

Căci sunt *de pe-aici*,
voinici pe colnici[336].

[336] Idem: http://dexonline.ro/definitie/colnic.

Getica

Neîncetat săgeţile *mai cântă*
Şi aripile *se aprind* de zbor,
Când suliţele-n inimă se-mplântă
Iar fulgerele *luminează*-n nor.

Doar *umbre* cad pe linii care *mor*.
Străine forţe formele încântă!
Se pierde-n noapte *un adânc izvor*
Sporind în zare flacără mai sfântă.

Nu ştii, şi *bine ştii* tăcere,
Când *omul viu* se prăbuşeşte-n tine
A *mângâiere* în nemângâiere.

Cum *mă clădesc* sub *stele de suspine*,
Mai sus *de vis*, o fiinţă care *cere*,
Din veci de veci *pe Dumnezeu în sine*.

[29 decembrie 1978]

Chip al frumuseții, oglindire,
fermecat din tot ce înconjoară,
Ne adulmeci *setea grea de mântuire...*
Tu-mpătimitul suflet mi-l *doboară*![337]

[337] Variantă eliminată: *patimile sufletul doboară*.

[25 decembrie 1978]

Din nou spre Tine, Doamne,
mă cheamă *glasuri*,
mă atrag *căutări*
pline *de roadă* și *de toamne*...

Mă-ncrâncen în popasuri,
pe dealuri și pe mări...
Absoarbe-mi, o, Doamne,
din roade și din toamne!

Voi, *limpezimi din sânge*
cutreierând prin trup,
cu florile îmi rup
vibrații care-mi frâng
plecările spre lume,
în lunecări de nai,
cu-alunecări spre rai
din valurile-n spume.

Colaps al vrajbei în neant,
Lumina spuzelor de stele,
Aprinsă-i *prăbușirea*-n ele.

Când vrei *să strălucești*, întreabă-te *ce ai de dat* pentru *strălucirea* pe care o râvnești.

Dacă nu ai *nimic de valoare* de *dăruit* lumii, atunci zadarnică e *strălucirea* pe care o râvnești. Pentru că nu e *strălucirea aurului* ci *a mărgelei de sticlă*.

Are neamul românesc ceva *de dăruit* omenirii?

El vrea *să strălucească* între neamurile pământului.

Pentru aceasta însă trebuie să muncim ca *să dezgropăm* și *să înmulțim comoara darurilor* din sufletul și spiritul nostru.

Și asta pentru ca să nu ne găsim *săraci* atunci când ni se va cere *darul strălucirii* noastre în lume.

Omenia, curajul, vitejia, eroismul, intuiția creatoare, istețimea, abilitatea armonizării contrariilor [sunt cele pe care trebuie *să le dăruim* umanității].

[10 ianuarie 1979]

Nu-i vreme *mai frumoasă* decât noaptea
când cerul e *brăzdat* și *spintecat*
de fulgere sub biciuirea ploii.

Nu-s timpuri *mai înalte* și *mai sfinte*
decât atunci când sufletu-ți *șoptește*
tot ce e *drept*, *adevărat* și *pur*...

Nimic nu-i *mai frumos* în existență
decât să stai *mai treaz* și tot *mai treaz*
între primejdii care te pândesc.

Nu e nimic *mai drag*, fermecător,
decât să fii *amenințat* de umbre,
când porți *seninul cerului* în piept.

Cine-i în stare *să înfrângă* cerul,
lumina ce răsare din adânc
pe chipul tău, când știi că adevărul
e *soare viu* și ochii tăi *nu plâng*?!

Ci *bucuria fără de hotare*
se adâncește-n inimă să plângi
că ești de-a pururi *neînfrânt* sub zare
în viață sau în moarte de te frângi.

[23 ianuarie 1979]

De moarte nu m-am temut,
Pentru viață m-am bătut.
Dacă nu te temi de viață,
Nici de moartea ce te-ngheață,
Pentru ce *să plângi*? Să râzi!...

Dintr-un adânc de ape
unde se scaldă luna,
ce *val de frumusețe*
se risipește-ntruna!

De viață și de moarte
o lin’ cutremurare,
ce veșnic mă desparte
de *mine* și de *zare*.

Și pentru că-n vecie
nu pot să mă privesc,
mă pierd în armonie
de cântec și-nverzesc.

În codrii numai zvon
și murmur de izvoare,
și *sunt* și nu sunt *om*,
mi-e inima *de soare*.

Aprins, străpuns de ger,
sunt *însetat* mereu
de umbra mea din cer,
prin veacuri să fiu *eu*.

Cel ce etern *se cată*[338]
și-n veci nu se *găsește*[339],
deși *noi lumi* s-arată
și-n curgere-nflorește.

Grădini și zori în floare
pe valuri de miresme
și raze și ninsoare
ce se-mpânzesc în bezne[340].

---

[338] Cel ce veșnic se caută ca să se înțeleagă pe sine sau se înțelege pe sine și mai mult în Împărăția lui Dumnezeu.
[339] În veci nu termină înțelegerea *totală* de sine.
[340] Variantă neeliminată: *ce se-mpânzesc pe bezne*.

[4 aprilie 1979][341]

P.

Purtai în zori
coroana purității,
mai *fără gânduri*
decât unda mării...

Virginitate-n alb
purtai în zori
coroana frumuseții
mai dezinvolt
ca-n florile-nflorinde...

Și te simțeam
prin simțuri vălurind
albastru cer
de melodii și dans[342]...

...O, *veșnic ritm*, balans,
în care tot mai sper!
Să pier călătorind
în ne-ntrerupt mister.

Mi-e sufletul *avid*
de *flori ce se deshid*,
în flori, în ape, -n gând
în spirit, ploi și vânt,
plutind în *nimbi de nori*[343]
havuzuri de fiori.

---

[341] Sub datarea poemului sunt scrise două cuvinte ininteligibil.
[342] V: *de melodii și joc...*
[343] Idem: *țâșnind în nimbi de nori*.

Poetic oare tu
simți apele *ce cresc*,
visele *ce-ncolțesc*[344],
din tot ce străbătu
prin inimă,
când ochii
de *blând surâs* rodesc
miresme ce plutesc
prin aer și tot cresc?!...

Nu, nu te vreau pe tine,
umbră și *pas*, făptură...
Ci doar *eterna gură*
de dincolo de timp.

Care-ți șoptește-n văz,
în gest și în auz
tot *veșnicul havuz*
din care te *străvăz*[345].

---

[344] Idem: *visele ce-nfloresc*.
[345] Idem: *prin care te străvăz*.

O, pământeană, a cui
ești?! Te născui!...

Caracteristici

Neamurile germanice: agresivitate, moartea *ideală* în plinătatea forțelor, luptând și pierind. Mitologie. Tradiție. Totul trebuie *să se sfârșească* când este *în toi*.

Indienii: rezistență pasivă, moartea în nirvana, anihilarea *eului personal* în *eul universal*, panteism, etc.

Tracii: rezistență activă prin anihilare și luptă pentru păstrarea ființei proprii ideale, nemurirea păstrând eul, ființa personală.

Nemuritori încă din viața pământeană. Au transformat *raiul terestru* în *rai ceresc*.

Tendință spre *învingerea* morții, devenind *nemuritori* și *înveșnicind* umanitatea, creația.

[19 aprilie 1979]

Din *bezna vie* se ridică
din veci de veci *lumină verde*[346]
și *violetă* în stropi *ce pică*
lumi noi, și zare *se străvede*.

din duh în concentrare pură
în susuri valurile cură
și suflet, *potolită faclă*[347]...
luciri încep să se desfacă.

Al beznei miez îmi place
când vioriu trosnind
cărările-și *desface*
văzduhul argintind.

[346] Poemul a fost scris cu pix de culoare verde, cu acest pix scriind câteva pagini de aici încolo.
[347] O formă contrasă a cuvântului *făclie*.

[3 mai 1979]

Treceau *fecioare blonde*
în auriu veșmânt,
Cu părul jar* de flăcări
și sărutat de vânt.

Veneau în *pas de iarbă*
în andrelat veșmânt[348],
Fecioarele ca neaua
cu plete, bezne-n cânt.

[348] Veșmânt lucrat cu andrele.

[30 mai 1979]

Gânduri. Ivire

De profunzimea gesturilor, stele
și pasiuni ce se reflectă-n ele,
mi-e sufletul *un cer acum iscat*
cu *zori* ce negura străbat.

Și cântec se înalță fără noimă,
se naște și se-ncântă de el însuși;
narcisică putere-a frumuseții,
parfum al mișcării și al vieții.

Să amuțesc în veac nu-i cu putință,
deși-n zadar mi-e glasul și mișcarea,
strălucitor m-arunc în *neființă*[349]
farmecul[350] arc îmi *vlăguie*-ncântarea.

Cum nu te poți *desprinde* orice-ai face,
de tine însuți, nici *de înălțimi*,
nu poți *uita*, deși în tine *tace*
delirul lor trăznind în adâncimi.

De *scânteierea*, fulgerul, *lumina*
au poposit în *lunca verde*-a vieții...
Tu nu uita de-a pururea *senina*
îngenunchere în floarea tinereții[351]!

---

[349] În *păcat*.
[350] V: *voința*.
[351] Idem: *Să mori bătrân în floarea tinereții*.

Peste pustiu și vid, din noapte,
din *viul beznei* voi *țâșni*
în *trăznete* și *nori de viață*
și nu mi-e *sete* de *a fi*.

Mi-e sete de *a izbucni*,
de *a roti*, de *a pluti*,
de-a *curge*, de-a *sufla cu vântul*,
de-a *bubui-n furtuni* și *flăcări*,
tălăzuindu-mă cu marea,
cu verzile păduri ce *le mănâncă* zarea[352].

[352] Poemul a fost scris *în trei culori*. Primele trei versuri cu pix de culoare verde, apoi versuri cu stilou cu cerneală albastră și ultimul vers a fost scris cu pix de culoare roșie și *îngroșat* cu creionul.

[1964]

Dintr-un cântec uitat

Soare-n oglinzi lucea palatul
Răsfrânt de *norii argintii*,
În *flăcări spelbe*[353] cerul,‘naltul,
Vorbea-n *ferestre viorii*...

Numai *iviri*[354], numai *smarald*,
Palatul viu[355] îl vezi, nu-l vezi,
Dacă surprinzi *un joc în fald*
E-al Cosânzenei[356] cu ochi verzi.

Printre luciri de nestemate
S-arată soarele în zori,
Când Făt-Frumos[357] inima-și cată
El strălucește-n mii de flori.

Și de parfumuri, și culoare
Multiplicându-se în *soare*[358],
Ușor plutește[359], ca *o boare*
Nemuritoare către Soare[360].

Inima lui e *Cosânzeană*
Ce *pământeană* a rămas,
S-ajungă *cer*, nepământeană,
Lumea întreagă cu-al ei ceas[361].

---

[353] Albe.
[354] Vedenii dumnezeiești.
[355] Împărăția lui Dumnezeu.
[356] Tot despre *Împărăția lui Dumnezeu* e vorba.
[357] Dumnezeu.
[358] Lumina dumnezeiască.
[359] Împărăția lui Dumnezeu sau Cosânzeana.
[360] Către *Dumnezeu*.
[361] V: *Întreaga lume cu-al ei ceas*.

[28 iulie 1979]

I

De ce și *până când*?!

Mi-ești *Tată*
și mă dai *la câini*!...

Legat de mâini și de picioare
mă ții, cu ochii-n soare,
să-Ți văd *mărirea*-n răsărituri
și în amiezi.

Iar mie-mi dai *apusuri*
ca să-mi stingă
lumina și *credința*,
că-atât mi-a mai rămas...

În *bine* și în *rău*
mi-ai dat *ce n-am cerut*
și *n-am râvnit*.

Ce poate doar în gânduri
și simțiri *mi-a mijit*...

II

Din tot ce Te-am rugat,
din tot ce-am *implorat*
cu trudă și cu sânge –
deși urăsc *cerșitul* –
Ți-am fost și *cerșetor*
dar nu Te-ai *îndurat*
de lacrimile mele.

Tu *ai disprețuit*
tot ce Ți-am dăruit
fierbinte și *voios*,
sfios sau *umilit*,

înfrânt și *biruit*...

Nu-Ți trebuie *credința*,
nici *înălțarea* mea,
ci-n toate *mă respingi*.

Dar *nu Te părăsesc*!

Vreau să-Ți arăt că *om*,
– nicicum *un Dumnezeu* –
sunt cel puțin acum
când Tu *mă izgonești*.

III

Și *mă lovești*, mă *negi*
[și sunt] mai *bun*, mai *atașat* de Tine
decât ești Tu *de mine*.

Adâncă mi-e *durerea*...

E mai adâncă, cu mult,
ca *dragostea de viață*[362].

E *ceasul greu*...încât
nu-Ți pot *cânta* mărire.

Tu, Cel ce Ți-am cântat
pe când *zdrobit* eram
în trup și chinuit.

Dar azi Tu *m-ai lovit*
mai *crunt* decât crezui,
mi-ai dat cu barda-n spirit.

Încrederea-n *cuvântul*
sfințit al rugăciunii,
al făgăduinței Tale
mi-ai zdrobit-o în adâncu-mi.

---

[362] Urmează în M un vers neterminat, care a fost tăiat: *Nu te mai pot*.

IV

Nu eu *Te judec*, Tată,
ci Tu *ai judecat*
pe cei ce făuriră
cuvânt de rugăciune,
nădejdea și *îndemnul*.

Pe ei îi judeci, Tată!

Tu însuți *sfarmi speranța*
și *rostul* rugăciunii
și *arderea* credinței
din sufletele noastre,
lumina care arde-n
altar și lumânare,
pe când genunchi *se pleacă*
jertfindu-Ți grai, gândire,
simțire de argint.

O, dacă ne ești *Tată*
și *Dumnezeu în ceruri*,
de ce ne părăsești?

De ce ne lași ca *să ne pierdem*,
când *Te-am slăvit*
și *Te iubim de-o viață*?!...

Dar asta *merităm*[363]...

[363] Ultimul vers e scris *cu creionul*, mult mai târziu, pe când tot textul poemului a fost scris cu *pix de culoare verde*.

Sfinții care au trăit *viziuni* și care au avut *o putere spirituală deosebită* au parcurs *purificarea* și au ajuns la *lumină*.

Lor le-a apărut *întunericul* în care *se ascunde lumina*. În *miezul* omului și *dincolo* de acest întuneric este Dumnezeu, Care *nu Se confundă* cu întunericul, pentru că din El izvorăște lumina necreată.

Iar *lumina Lui* este *existență* și *nu este* în același timp, pentru că este *mai presus de este* și *nu este*, pentru că e *mai presus* de lumină și întuneric.

În timpul vederilor extatice, lumina dumnezeiască parcă *întinde* spiritul pe plan material.

Există și *dovezile științei* care arată că energia vine din noapte/din întuneric. Însă în *găurile negre* se află *izvorul* materiei. Ele reprezintă și *moartea* dar și *viața* materiei și a energiei.

Și ele arată că materia și energia pot fi *mai presus* de materie și energie, adică *un izvor* al lor.

Aici vedem asemănarea dintre ce se petrece în *spirit* și ce se petrece în *materie* în ceea ce privește *izvorârea luminii de dincolo de întuneric*.

Pentru că Dumnezeu Tatăl, în mod necontenit și mai presus de viață și moarte și mai presus de întuneric și lumină *strălucește* în Fiul.

Iar lumina lui Dumnezeu *străpunge* întunericul pentru ca *să țâșnească* în sufletele noastre.

Concluzii

I

Coincidentia oppositorum[364].

Eternul cu *caracteristici contradictorii.*

Dur și *subtil* și *elastic*.

În secolul nostru avem cunoștință despre *materie* și *antimaterie*[365].

Galaxia ca *o coroană* și care are în interiorul ei energie.

Și dincolo de energie, *găurile negre*, ce sunt?! E materie și nu e materie și nici energie. E o formă *necunoscută* a materiei.

În concluzie, deși putem merge pe *mai multe căi* ajungem la *aceleași rezultate*.

Este și nu este.

În Biblie găsim că pe mai multe *căi spirituale* ajungem la *Același Este* și *Nu Este*. Pentru că Dumnezeu este o esență *mai presus* de orice dihotomie sau ambiguitate.

El *este* și *nu este* în același timp pentru că *depășește* întreaga existență.

Și e interesant că pe *căi diferite* ajungem să înțelegem că există *similitudini* între *realitatea materiei* și *viața spirituală*.

II

Am văzut filmul *accelerării* particulelor de materie și de energie.

E interesant însă că în experiențele mistice, spirituale, avute cu circa 15-20 de ani în urmă, când nu știam nimic despre această *accelerare*, am trăit-o *în spirit*.

Și parcurgeam cu viteza fulgerului distanțele...

---

[364] În latină: *coincidența contrariilor*.
A se vedea:http://de.wikipedia.org/wiki/Coincidentia_oppositorum.
[365] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Antimaterie.

Perioade mai lungi sau mai scurte...până mi se revela *un cer nou*, *o nouă viziune* sau *o culoare nouă* a luminii dumnezeiești.

Deci iată o altă *similitudine* între materie și spirit.

Materia e *umbra* spiritului sau *concretizarea* activității spiritului în nesfârșite stadii.

Materia se află și într-un *atom* dar și într-o *galaxie*.

În spirit[366] sunt două dimensiuni ale timpului și spațiului, și anume *mărimea* și *durata*, care *nu contează*.

Însă ambele demonstrează aceeași *unitate* a materiei și *similitudinile* cu ceea ce *se petrece în spirit*.

[366] În vederile extatice.

Eckhart[367]: Numai sufletul e capabil *să participe* la viața divină și să primească *nașterea* lui Dumnezeu în om. Dacă omul e *desăvârșit* nașterea în Dumnezeu este *o revărsare de lumină divină* în om. Căci *lumina* și *întunericul* nu merg împreună ci *se exclud reciproc*.

Fericitul Augustin [368] : „Memoria, inteligența și voința sunt *chipul* Sfintei Treimi *răsfrânt* în sufletul omenesc”.

Acestea sunt *funcții* ale sufletului. Esențial însă pentru suflet este *contactul* cu lumea și cu Dumnezeu.

Permanenta *atracție* dintre suflet și Dumnezeu. Ea e *principiul* vieții mistice și e *un dar*.

Eckhart: pentru această *apropiere* de Dumnezeu sufletul trebuie să rămână *simplu*, neconținând nicio *imagine* și nicio *reprezentare*, ceva *pur* și *primordial*, ca Divinitatea însăși, Bild[369], Grund[370], scânteia.

Sufletul, în adâncul său inefabil, e *izvorul* a tot ce e mișcare, ființă. E ca Divinitatea: *indiferentă* și *nemișcată*. El nu se cunoaște pe sine (ca și Divinitatea).

E *izvorul* cunoașterii și al iubirii și în adâncul său nu e nici *imagine* și nici *reprezentare*.

După Eckhart, *unirea mistică* (unio mistica[371]) e *nașterea lui Dumnezeu în suflet*. Nașterea *în suflet* se petrece la fel ca *în veșnicie*.

„Nașterea Fiului *în eternitate* și nașterea Lui *în suflet* sunt unul și același *act continuu*. Fiul care Se naște *în Dumnezeu* e același Fiu care *Se naște în suflet*”, spune el.

E vorba de *o naștere reală* și nu de *o imagine conceptuală*. Însă în doctrina creștină, oamenii, ca *fii adoptivi* ai lui Dumnezeu, nu sunt *identici* cu Fiul lui Dumnezeu Cel Unul-născut.

---

[367] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Meister_Eckhart.
[368] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Augustin_de_Hipona.
[369] În limba germană: *imagine*.
[370] Idem: *fundament*.
[371] În limba latină.

Cu *imagini* și *reprezentări* lucrează cele trei *puteri* ale sufletului: memoria, inteligența, voința.

După Eckhart, *condiția nașterii* (care la el e tot una cu *cunoașterea lui Dumnezeu în sine*, în suflet) este ca sufletul să fie *golit* de orice *imagine*, *reprezentare* și *ideal*. De aici *omul interior* se deosebește la el de *cel exterior*.

Numai că omul, în afară de timp și spațiu, e *altfel*. El *respiră* oceanul infinit al Divinității. Dumnezeu intră *în adâncul* sufletului nostru pentru că *Se unește* cu el, Se face *una* cu el, pentru că doar Dumnezeu poate pune *în mișcare* acest *adânc* al sufletului omenesc. Și asta *prin extaz*.

În comparație cu ce spune Eckhart, Dumnezeu *Se cunoaște pe Sine Însuși* și *ne cunoaște și pe noi*.

„Nașterea Cuvântului din Tatăl *se petrece continuu* în veșnicie", spune Fericitul Augustin. „Ea se petrece veșnic *și în suflet*", adaugă Eckhart.

Și se pune întrebarea: Cum pot eu să știu dacă *Dumnezeu S-a născut în mine*?

Eckhart se referă la *efectele* nașterii spirituale.

Dacă sufletul este *golit* de tot conținutul său *creatural*, atunci Dumnezeu trebuie *să intre* în el și să umple tot acest *gol pur*. Și asta pentru că *nimic nu rămâne gol în lume*.

Ego[372]: Acesta, momentul *golului interior*, care este creat prin *alungarea* imaginilor de către *rugăciunea neîncetată* e *un moment critic* în experiența mistică.

Căci dacă *nu veghezi*, în această stare golul interior poate fi *năpădit* de demoni și de viziuni demonice, care te pot *rătăci*. Și aceste influențe *nefaste* sunt formate din imagini, reprezentări, viziuni, idei.

Eckhart spune că Dumnezeu *nu îngăduie* golul. El *îl umple în locul tău* fără ca tu *să știi*. Nașterea divină

---

[372] În latină: *eu*. Părerea mea. Deși Fericitul Ilie *a polemizat* și până acum, după cum se vede, cu teologia lui Eckhart.

vine ca *un adaos* de har, de lumină și de fericire, care *năvălește din lăuntru* în puterile sufletului.

În această stare lucrurile acestei lumi nu te mai *atrag*. Omul, devenit *fiu al lui Dumnezeu*, nu va vedea de acum încolo decât pe Dumnezeu în toate. Omul se *spiritualizează*. El nu se mai *împrăștie* în lucruri pentru că el vede de acum *sensul divin* al acestor lucruri.

De acum încolo „Dumnezeu este *tot ceea ce este* și *nimic din ceea ce este*", cum zice [Sfântul] Dionisie [Areopagitul][373].

În ceea ce privește *spiritualizarea* și *vederea sensurilor lucrurilor*, Eckhart e aproape *identic* cu misticii *valabili* ai Bisericii.

Eckhart mai vorbește și despre *flux* și *reflux*.

India vorbește despre *respirația lui Brahma*[374].

Termenul de *neant* nu se referă la *conținutul în sine* al Divinității ci la *imposibilitatea* minții noastre de a O *determina*.

„*Din nimic* ești și *în nimic* te vei întoarce"

Eckhart afirmă: „Creaturile toate sunt *neant*". Și vrea să spună prin aceasta că n-au ființă *autonomă*, pentru că ființa lor *atârnă*/ține de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu Își întoarce fața de la ele *o clipă*, ele devin *neant*.

E o învățătură *condamnată* de Biserică faptul că *materia se va întoarce în neființă*.

Pentru a fi *un om duhovnicesc* trebuie să te *purifici*, să ajungi la *iluminare* și apoi la *unirea mistică* cu Dumnezeu, la *extaz*. Cele trei trepte *clasice* ale *vieții mistice*.

---

[373] A se audia comentariile noastre la *Despre ierarhia cerească*: http://www.archive.org/details/SfantulDionisieAreopagitulDespreIerarhiaCereasca2010 și la *Despre ierarhia bisericească*: http://www.archive.org/details/SfantulDionisieAreopagitulDespreIerarhiaBisericeasca2010.

[374] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Brahma.

Eckhart însă vorbește de *egalitatea* cu Dumnezeu și la ea se ajunge *prin har*.

Omul *înfrânge* timpul și spațiul în vederea mistică.

Eckhart spune: a fi gol de ceea ce e *creatural* înseamnă *a fi plin de Dumnezeu* și a fi plin de ceea ce e creatural înseamnă *a fi gol de Dumnezeu*.

Eckhart face distincție între *cei care cred în Dumnezeu* și *cei care Îl cunosc pe Dumnezeu*. După el, cel care *Îl cunoaște* pe Dumnezeu e *una* cu Dumnezeu prin *actul cunoașterii*. Dar cei care Îl cunosc prin *unirea mistică* sau prin *nașterea lui Dumnezeu în suflet*, spune el, trebuie să ajungă la *suprema cunoaștere a sărăciei divine*.

Și în gândirea lui acesta pornește de la versetul: „Fericiți cei săraci cu duhul”...

Există o sărăcie *exterioară* și alta *interioară*.

Despre cea *interioară* acesta spune, că omul ajunge, prin intermediul ei, *o ființă goală* ca *înainte de creație*. Căci omul înainte de *a fi creatură* în timp și spațiu este *idee* în eternitatea lui Dumnezeu.

Și de aceea, pentru Eckhart a deveni *sărac* înseamnă a deveni *pur* și *esențial* ca *ideea propriu-zisă de om* din sânul Divinității.

Din acest motiv, *puritatea* este pentru el *în afara* oricărui element creatural, care este cuprins în timp și spațiu.

Și astfel, el spune că *săracul* trebuie să fie *gol* de Dumnezeu pentru ca *să cunoască* adevărul.

Ego: Oare ceea ce face *noul păgânism* (comunismul) nu este doar *golire*, care *ne sărăcește* sufletul? Însă din acest *gol spiritual* are să se nască Dumnezeu în sufletele oamenilor mult *mai înalt* ca oricând.

Întrebări: În ce *constă* fericirea? În *cunoaștere* sau *iubire*?

Eckhart spune că ea *există* în acel ceva, *în suflet*, de unde *izvorăște* cunoaștere și iubire. Și ea nu este nici *cunoaștere*, nici *iubire*.

Ego: Însă sufletul omenesc fără *Iisus* și fără *har* nu este *nimic*. Dumnezeu *dinamizează* sufletul prin harul Lui.

Eckhart afirmă că în acest mod trebuie să fie omul *liber* de Dumnezeu încât *să nici nu știe* ce *lucrează* Dumnezeu în el. El vede *sărăcia interioară* a omului în acest mod.

Și de aceea afirmă, că omul trebuie să fie *sărac* în așa grad încât să nu aibă în el nici măcar *un loc* în care Dumnezeu *să lucreze*.

Eu însă spun că aici, în gândirea lui Eckhart, e vorba de *căderea luciferică*. El vrea ca omul să fie *identic* cu Dumnezeu și nu *asemănător cu El prin har*, prin sfințenie.

Pentru că el spune: „Nos transformemur totaliter in Deum et convertitur in Eum” [375] . Aceasta e fraza *condamnabilă*, de neacceptat!

E o idee eronată, *demonică*, pentru că numai *simpla cugetare* a ei îmi ia *bucuria îndumnezeirii ortodoxe*, căci e cu totul *vătămătoare*.

Eckhart însă e de acord cu faptul, că asceza nu are scop *utilitarist*, fie el chiar de *natură spirituală*. Asceza se practică cu titlul de *gratuitate*, pentru *a onora* adevărul.

În timp ce tu te rogi, spune el, nu Dumnezeu *Se modifică*, pentru că El este *imobil*, ci *atitudinea ta față de El*. Rugăciunea nu-L apropie pe El de tine ci pe tine de El. Și concluzionează că *rugăciunea are putere efectivă*.

Însă Eckhart a pus *mai presus* de iubire *izolarea absolută*, lepădarea deși *iubirea*, după el, este *o legătură* sigură între Dumnezeu și om, după care urmează *cunoașterea*.

Spune el: „Cine hulește pe Dumnezeu, slăvește pe Dumnezeu”. Prin aceasta însă Eckhart nu face altceva

---

[375] În latină: „Noi ne-am *transformat* în mod deplin *în Dumnezeu* și ne-am schimbat *în El*”.

decât *să se condamne* iarăși pe sine însuși și *să se îndepărteze de El*.

Și cred că *în acest fel* trebuie să se răspundă la *toate afirmațiile* lui Eckhart, care sunt *profunde*, unele, dar care au și *probleme*, pentru că multe sunt *jumătăți de adevăr* sau *premize ale adevărului*.

Și astfel Eckhart, pe de o parte, *cinstește* adevărul dar, pe de altă parte *îl întunecă* sau *deviază atenția* de la *principal* la *secundar* datorită mândriei luciferice care îl poartă dar și a judecății limitate, care îl face *să cadă* dintr-o prăpastie în alta.

După Eckhart noi trebuie *să aruncăm* toată lumea peste bord pentru ca să rămânem *goi* în fața lui Dumnezeu. Iar El, în această *golătate* a noastră, ne umple de El și de creația Sa serafică.

Dar eu am constatat că cu cât *saltul* este *mai înalt* sau *mai adânc* în Dumnezeu și Dumnezeu Își deschide sânurile Sale de har mai dăruitor, pe cât ești *smuls* de către El din lumea creată, pe atât revii din vederea ta extatică cu *o mai bogată experiență dumnezeiască* și ești *dispus* la sacrificii și *mai mari* pentru *slăvirea* Sa și pentru ca El *să înflorească* în lume și în univers.

Deci omul după *înfierea* și *nașterea lui în Duh*, prin *unirea mistică* [376] cu Dumnezeu, trebuie să împlinească voia Lui *la infinit*, până în clipa morții.

Adică să mergem pe calea Golgotei și să trăim Crucea lui Hristos, a Celui ce a murit pentru mântuirea întregii lumi.

Pentru că Dumnezeu ne va *primi* tocmai prin *moartea pentru Hristos*, care ne face tot *mai curățiți* și *mai vrednici* de El.

Năvală fii pe calea veșniciei
prin răstignire *să-nflorești* puhoaie
de ape vii pe crestele stihiei,
al lumii *fiu* te mântuie-n văpaie.

(*Tu lumii fiu*)

Dacă suntem *îndumnezeiți* și vrem să rămânem veșnic *ai Dumnezeirii* trebuie *să iubim moartea pentru El*. Și dacă vrem *să-L cunoaștem* pe Dumnezeu trebuie să începem cunoașterea Lui prin *cunoașterea lumii create de El*.

Căci ceea ce cunoaștem în stadiul uman [377] va constitui *averea noastră personală* pe care o va îmbogăți *cunoașterea viitoare* [378] *în Dumnezeu* despre universul Său creat.

Căci universul creat *jinduie*, cum zice Pavel, după Domnul [Rom. 8, 19]. Și prin cine *se va întoarce* la

---

[376] Vederea extatică.
[377] Al vieții de acum, de dinainte de moarte.
[378] În veșnicie.

Dumnezeu întreaga creație dacă nu tot prin omul prin care *a căzut*?

Spre Tine, Doamne, *mă întorc* cu cerul,
Când[379] din adâncuri mă ridic *icnind*,
Târându-mă *să pipăi* adevărul,
Fulgerul Tău în beznă luminând[380].

Beat și *orbit* de *nunțile luminii*
Am dat de *bezne*, însă *tot Te caut*,
Și vorba *mi-o ascund* și dau *doar crinii*[381],
Iar fulgerele-mi *susură* pe flaut[382].

Părinții noștri bisericești au știut *să evite* erorile, pentru că au raportat necontenit *neoplatonismul*[383], *aristotelismul*[384] sau orice *alt curent filosofic* la propria lor *cugetare* adâncită în *doctrina revelată* a creștinismului.

Orgoliul este *izvorul greșelilor* lui Eckhart. El nu a avut această *umilință* de a a-și *conforma* propria lui cugetare la *conținutul revelat* al credinței creștine.

De aceea a considerat intelectul uman de aceeași *esență* cu intelectul divin conferindu-i intelectului uman *atributul infailibilității*.

N. [ichifor] Crainic[385]: Păcatul a distrus *unitatea metafizică* a gândirii umane. La unitate se poate ajunge *numai* prin Iisus Hristos. Păcatul e cauza *diversității* în gândirea umană.

Eckhart : „Dacă n-aș fi *eu*, nici Dumnezeu *n-ar fi*”.

---

379 V eliminată: *Și*.

380 Idem: *Așteaptă-mă, că iată vin curând!*

381 Îmi ascund durerile, nevoințele pentru curățirea de patimi și vorbesc doar despre crinii vederilor extatice. Nu vreau să vorbesc despre suferința mea ci doar despre darurile lui Dumnezeu din viața mea.

382 În toată poezia și proza mea *susură* numai descoperiri dumnezeiești, experiențe extatice, care trebuie înțelese profund, *cu evlavie* și nu considerate *artificii literare*.

383 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Neoplatonism.

384 Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Aristotelianism.

385 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nichifor_Crainic.

Sau tot el: „Omul desăvârșit devine, împreună cu Dumnezeu, *un creator* al lumii”.

Ego: „Dacă n-ar fi *Dumnezeu*, nici eu *n-aș fi*”.
Și: „Omul desăvârșit devine, prin Dumnezeu, *un lucrător în via/creația Sa*”.

N. [ichifor] Crainic: Când afirm că „Dumnezeu e tot ceea ce este” înseamnă că *afară de*[386] *Dumnezeu nu este nimic* și că, prin urmare, creatura nu are niciun fel de *realitate în sine*.
„Dumnezeu nu e nimic din ceea ce este”.
Dumnezeu este *prezent* în lumea pe care a creat-o dar El este *altceva* decât ea. Adică Dumnezeu nu e *identic* cu lumea. Mintea fiind *creată* nu poate depăși *puterile creaturii*.

Să suferi *de bunăvoie* răul ce-ți vine de la altul.
Să dorești *umilirile* pentru ca *să mori față de toate relele tale porniri.*

Cartea* deschisă a trupului crucificat.

„Seuse”

Înainte de a fi *o filosofie* sau *alta*, creștinismul e viața *concretă* și *istorică* a Mântuitorului.

[Heinrich] Seuse[387]:
Potrivește-ți toate suferințele tale cu ale Mele.
Bea paharul [suferinței] până la fund.
Tânjește după Tatăl Meu chiar dacă ești *lipsit de dulceață* și *părăsit*.
Cu cât suferința ta va fi *mai amară* cu atât vei rămâne *mai senin* înăuntrul tău.
Sufletele *cele mai desăvârșite* sunt *cele încercate mai tare*.
Ca să ajungi la *contemplarea Împărăției Lui* trebuie să pornești de la *contemplarea suferințelor Lui*.

---

[386] *Afară de* e folosit cu sensul: „*fără* Dumnezeu nu există nicio existență creată”.
[387] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Henry_Suso.

Reproducerea în trupul și în sufletul tău a Patimilor Domnului.

Prin *suferință hristoformă* ajungem la *fericire deiformă*.

Eu nu consider *contemplația sensibilă* mai prejos de *contemplația imaginativă* și față de *cea intelectuală*. Iisus e Dumnezeu și în spirit și în trup. Întruparea Fiului lui Dumnezeu este *sfântă* și *sublimă* și nu e *improprie* Treimii.

Iar eu, mai întâi, am ajuns la *contemplația intelectuală*. Și numai când am fost sigur de faptul că *văd lumina dumnezeiască*, care mi se revela, am coborât (deși nu e *o coborâre* ci *o pătrundere în adâncuri* prin forța spirituală dată de lumina Sa) spre *contemplația imaginativă*[388].

Însă ceea ce *vedeam* în lumina Sa nu *făurea* mintea mea ci ele *mi se dezvăluiau* în ea.

Și așa am văzut, am auzit, am mirosit duhovnicește, am simțit, am gustat, am pipăit *realitățile sfinte* pe care le vedeam în lumina dumnezeiască, care mi se revela cu tot ce vedeam în ea.

Și slava Dumnezeirii mi *s-a împărtășit* în acest fel.

Ego: *Dorește* și *acceptă* umilirea dar *păstrează-ți* demnitatea. Umilința *te înnobilează*, te înalță. Demnitatea e *credința* ta și *forța* care te face *să nu cedezi ușurătății*.

Ego: Dacă e adevărat că soarele *s-a întunecat* și pământul *s-a cutremurat* când Fiul lui Dumnezeu a murit pe cruce, aceasta înseamnă că și natura creată *a participat* și *participă la durere* și va participa și la *mântuire*, la *înviere*.

Artistul urmărește realizarea viziunii sale într-o *operă de artă* prin care ea *se exteriorizează*.

---

[388] Dumnezeiescul Ilie numește aici *contemplație intelectuală* golirea minții prin rugăciunea continuă isihastă, pentru a fi *propriu* vederilor extatice și *contemplație imaginativă* numește vederea extatică, *conținutul vederii extatice*, adică realitățile dumnezeiești pe care *le vedea* în lumina dumnezeiască.

Ego: În tinerețe doream *să îmi transform* persoana și viața într-o *operă de artă*.

Opera pe care urmărește să o creeze misticul este *el însuși*. Pentru că el se raportează la viața mistică, la viața pe care caută *să o modeleze* după *chipul lui Iisus*.

Pentru *poetul mistic*, Dumnezeu e în același timp *Frumosul absolut* cât și *Adevărul absolut*. Pentru că o operă de artă e *mistică* dacă ea este *eminamente morală*.

Seuse. „Veșnica Înțelepciune”. Eu mă dau fiecărei făpturi după *capacitatea ei* de *a Mă primi*.

Johannes Tauler[389]

Numim *conlucrarea divino-umană* din actul mistic *cunoaștere iubitoare* sau *iubire cunoscătoare*.

„Scânteia divină” a sufletului meu este *o undă de lumină* îngropată în învelișul trupului omenesc asemenea *flăcării solare* închise în inima pământului.

Și totuși *soarele* nu e *pământ*.

Există *o necontenită atracție negrăită*.

Nu tagma învățaților* a creat *religia* ci *lava divină* îngropată în adâncul ființei omenești.

Atenția Lui *se strânge* în jurul *legăturii vii* dintre suflet și Dumnezeu. Ridicarea în *văzduhurile de abis* ale extazului.

„Inima* *se recunoaște* Dumnezeu în Dumnezeu fiind totuși *creată*” (*Predica 66* a lui Tauler).

Unirea omului cu Dumnezeu e o *unire harică* și nu una *substanțială* ca la Eckhart.

Ego: Omul are *prin har* ceea ce Dumnezeu are *prin natură*.

Iar expresia „*oamenii desăvârșiți* devin *dumnezei prin har*” trebuie înțeleasă ca fiind sinonimă cu *realitatea îndumnezeirii*.

Pentru că oamenii devin *dumnezei* în urma *contactului haric* cu Obârșia divină. Și astfel trăiesc fulgerător *bucuria negrăită* în sânul lui Dumnezeu.

Însă sufletul creat își păstrează *entitatea* și nu *dispare* în Dumnezeu, ci *se scufundă* în lumina lui Dumnezeu fără *să se confunde* cu El.

---

[389] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Johannes_Tauler.

[Jan van] Ruysbroeck[390]

Cartea Împărăției îndrăgostiților de Dumnezeu sau *Cartea înțelepciunii*, cap. al X-lea.

„Domnul a dus pe *cel drept* pe *căile drepte* și i-a arătat *Împărăția lui Dumnezeu*”.

Cele 4 ispitiri:

I. Trăirea *după trup* și nu *după duh*. Viața senzuală.

II. Ipocrizia, fariseismul, simularea *aparențelor* sfințeniei. Apare chiar și la cei *retrași* din lume.

III. Orgolioșii rațiunii. Cei ce iubesc numai *ce se poate înțelege rațional*.

IV. Cea mai primejdioasă. Meditația fără participare.

Sfinții, cu toții, trăiesc *în încordare* și *activitate continuă*.

Dumnezeu n-ar fi *Dumnezeu* dacă n-ar avea *activitate continuă*.

Ruysbroeck condamnă *quietismul pasiv*[391].

Podoaba nunții spirituale. Capodopera lui Ruysbroeck. Tema fundamentală e *Parabola celor 10 fecioare*.

„Noi venim din Dumnezeu și ne întoarcem în Dumnezeu” este axa mistică a lui Ruysbroeck.

Căderea [în păcat] ne împiedică *întoarcerea*.

Fiul e calea. El e *Mirele*. Iar *firea omenească* e *Mireasa*. Și *Mireasa* numai prin *nuntirea cu El în Duh* se poate *mântui*.

La viața *activă* participă *omul*, *faptele lui* și *Dumnezeu*.

La viața *lăuntrică spirituală*: *omul* și *Dumnezeu*.

La viața *contemplativă*: *Dumnezeu singur*.

---

390 Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/John_of_Ruysbroeck.

391 *Quietism* sau *cvietism* sau *chietism*. A se vedea: http://dexonline.ro/definitie/chietism.

I. *Întâmpinarea* Mirelui se face în dragoste, virtuți și în har.

Venirea Mirelui este *întreită*.

II. La a doua venire, sufletul, absorbind în el toate puterile, face *să crească* evenimentele vieții mistice: extaze, viziuni, răpiri, visuri, glasuri.

Rugăciunea *previne* asupra iluziilor primejdioase.

Vine apoi *un asfințit al soarelui* când sufletul *se simte părăsit de Dumnezeu*.

III. A treia venire: *întipărirea* prezenței lui Dumnezeu în *intimitatea extremă* a sufletului nostru. E descoperirea *existenței ideale* și *eterne* a omului în Dumnezeu. Totul *se transformă* în lumină dumnezeiască.

„Se contemplă Dumnezeu *prin* Dumnezeu": *o nuntă* sub *adumbrirea* Duhului Sfânt.

Sfânta Euharistie: „Noi mâncăm Trupul Domnului pentru ca, la rândul ei, firea noastră să fie *absorbită* și *consumată* în Divinitatea Lui".

Sfânta Treime e *oglindită* în spiritul omenesc.

Despre „viața vie" în Dumnezeu.

Cartea celor 7 trepte ale iubirii spirituale

Și *ultima treaptă* e cea de pe care Duhul Sfânt strigă: „Iubiți *iubirea* care *vă iubește veșnic*".

Strigătul acesta *al iubirii* e *continuu* în univers.

„Iubirea *sublimă* e ca *o respirație* și *aspirație* a lui Dumnezeu. Suntem *respirați afară* (expirați) din sânul Divinității pentru *a ne înfrumuseța* cu virtuți și fapte. Și suntem *aspirați în sânul ei* pentru *a ne bucura în eternitate de iubirea divină*.

Acolo nu mai e *Tatăl*, *Fiul* și *Duhul* ci *esența pură* a Divinității, unde *necreați* și *nenăscuți* suntem *una cu Dumnezeu*".

Și pentru Ruysbroeck există 3 *uniri*: una în *natură*, a doua *în har*, a treia *în ființa divină*.

„Noi venim *din Dumnezeu* și *ne reîntoarcem* în El".

A demonstra *cu raționamente* și *dovezi* existența lui Dumnezeu e *ridicol* și *impios*.

Argumentele sunt *periferice* pentru cine Îl vede cu *ochii spirituali*, direct, pentru cine trăiește în *taina infinitului care se descoperă direct*.

Când Dumnezeu *Se descoperă* prezența Lui *se trăiește* și nu *se demonstrează*. Vederea Lui e *o sfântă evidență*. Însă, în același timp, El este *inaccesibil* inteligenței create, fiind *imobil* și *nedeterminat*.

El e *un abis*, un ocean de întuneric, un pustiu, un vârtej abisal.

Obscuritatea de abis a Divinității *izbucnește* în lumina Sfintei Treimi.

Ego: Soarele din abis.

Ruysbroeck are aceeași *teorie* despre Sfânta Treime ca și Fericitul Augustin și pe care a reluat-o și Eckhart.

Și el spune că Tatăl *Se cugetă pe Sine* obiectivându-Se *în Fiul*, în care *Se contemplă*, contemplând totodată *toate lucrurile* în El. Față de Tatăl și Fiul, Sfântul Duh este *legătura iubirii* dintre ei.

Și *procesul* Treimii e un proces de iubire cunoscătoare sau de *cunoaștere iubitoare*.

Bernard de Clairvaux[392]: „Tatăl e Cel ce dă sărutul, Fiul e Cel ce primește sărutul iar Duhul Sfânt e sărutul însuși” (*Comentariul* la *Cântarea Cântărilor*).

Înțelegerea noastră creată nu poate *înțelege* eul nostru. El trăiește în noi ca *un dor irezistibil* care ne ridică *din nou* spre Dumnezeu. Soarele care *îl fructifică* e Hristos, prin harul Duhului Sfânt.

În Fiul sau în Logos *eul nostru* e dat *din eternitate*. Prin Hristos, noi, creaturile, ajungem din nou *la conștiință* acestui *eu nemuritor*.

În partea *cea mai nobilă* a sufletului nostru, în domeniul puterilor noastre *superioare* suntem constituiți pentru a fi *oglindă vie și veșnică a lui Dumnezeu*.

Aici purtăm noi *imaginea Lui veșnică* și ea *rămâne* sub *ochii lui Dumnezeu*. Această *oglindă*, deși o purtăm

---

[392] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Bernard_of_Clairvaux.

toți laolaltă, nu o avem mai mult decât o are *unul singur*, pentru că fiecare o are *întreagă* și *nedespărțită*.

Ego:
Și iată și *cântecul* meu:

„Oglinzi, oglinzi, oglinzi
De-a pururea *oglinzi*,
În care viu *te-aprinzi*,
Te *prinzi* și te *desprinzi*,
În care tu *te vezi*
Plângând, și te *dezmierzi*,
De-a pururi în amiezi[393]".

Ruysbroeck face *distincție* între *esența noastră creată*, care se desfăşoară în *condițiile timpului* și *ale spațiului* și *chipul lui Dumnezeu în noi*, care e *întipărit* ca *o pecete*. El este *eul nostru ideal din eternitate*.

Acesta este *elementul spiritual* care face *legătura* între noi și Divinitate.

În doctrina romano-catolică, *puterile de cunoaștere* ale omului sunt *limitate*. Și oricât s-ar *purifica* ele tot nu pot ajunge până la *cunoașterea divină*.

Însă Ruysbroeck admite, ca și ortodocșii, că harul *purifică* sufletul și facultățile lui spirituale, ridicându-le astfel la *strălucirea* și *putința de a înțelege* lucrurile divine, la fel ca odinioară, când omul (anterior păcatului) *se găsea* în starea de *virginitate paradisiacă*.

Omul e apt să ajungă la *viața vie* a supremei *contemplații prin har*.

Ruysbroeck accentuează și faptul că în cadrul *unirii mistice* sufletul rămâne *distinct* de Dumnezeu și nu ajunge *identic* cu El.

Cartea adevărului suprem

„Fierul *pătruns de foc* arde și strălucește ca *focul* dar fierul nu devine *foc* și focul nu devine *fier*".

---

[393] În vederi mistice.

Unirea se face *direct*, fără *intermediari*. Și sufletul rămâne *distinct* de Dumnezeu.

În această stare (ridicare), omul poate *să cunoască* toate creaturile în cer și pe pământ. Dar nu poate *cuprinde* Dumnezeirea. Nici chiar sufletul Domnului nostru Iisus Hristos nu o poate *cuprinde*, cu toate că a primit cea mai înaltă *mărire*, mai presus de toate creaturile.

Ego: Dar Iisus are și *natură umană* dar și *divină*.

Unitatea fără diferență e înainte de toate *unirea în slavă* a Sfinților cu Dumnezeu, fericire pe care muritorii numai și-o *imaginează* și *o speră*.

Ruysbroeck vorbește de *moartea mistică* a celor care se pot bucura de *unitatea fără diferență* încă din această viață, în *durată de fulger*, trăind fericirea eternă de dincolo.

Fiii ascunși sunt cei care *trăiesc pe pământ* și *mor mistic* și au *viziunea directă* a Verbului divin.

Locul acestei *viziuni supreme* este acel *fond simplu* și *obscur* al Divinității, unde persoanele Sfintei Treimi devin, fără distincție, *esență simplă* și *fără formă*.

Citat de la el: „Abisul fără mod* al fericirii fără fund unde Treimea persoanelor divine Își posedă natura în unitate esențială”.

Ego: Și totuși nicio *esență creată* nu poate deveni *una* cu *esența lui Dumnezeu*.

Am simțit și văzut că *Dumnezeirea e ca focul*. Iar strălucirea care *mă pătrundea* era venită din *Ochiul solar*, prin care vedeam *în abisuri* și *infinit*. Iar pe acestea *le vedeam în mine* dar *din cauza* luminii Lui. Pentru că fără El sunt iarăși *în beznă* și *vremelnicie*.

De imitatione Christi[394]

Tot ceea ce nu-l face pe om *mai bun* îi pricinuiește *pagubă*.

„Știința științelor e *să știi* că *nu știi nimic*”.

În Răsărit, ca și în Apus, se predică *ignoranța* unei populații* saturate de *filosofia* și *știința vremii*. E vorba de *simplitatea* și *vibrația inimii*.

Un adevărat savant e cel care știe *să facă voia lui Dumnezeu* și *să renunțe la voia sa*.

Disciplina mănăstirească constă în *a păstra tăcerea*, a îndeplini *cu evlavie* slujba dumnezeiască și a te da, *fără lenevie*, lucrului mâinilor[395].

Fără disciplină intră *neorânduiala* [în mănăstire și în persoana noastră], patimile *cresc* și *mor* virtuțile.

Disciplina *crește* harul.

Și Thomas à Kempis *recomandă* sărăcia, umilința, răbdarea.

Întrebare: <u>Ce trebuie *să-mi propun* în fiecare zi?</u>

Și el ne spune: *să mor* pentru Hristos. Să *înfrâng* păcatul. Să mă *birui* și să-mi *reformez* viața. Trebuie *să mă părăsesc* cu totul lui Hristos și *să nimicesc* iubirea de mine însumi în iubirea Lui.

Adesea, ceea ce tu dorești în mod *viu* e o piedică pentru mântuirea ta. Dumnezeu cunoaște ceea ce îți este de folos.

Pacea nu e din lumea aceasta.

Așadar nu este *pace* în inima omului trupesc. Nu este în cel ce caută lucrurile *din afară*. Ea locuiește în bărbatul *evlavios* și *duhovnicesc*. Sau în *bărbatul viteaz* îmbrăcat în *zalele de cavaler al lui Hristos* după cum i se poruncise în „vedenie” lui Heinrich Seuse.

---

[394] În latină: *Despre imitarea/urmarea lui Hristos*.

Și vom avea de-a face, ca și în cazul lui Eckhart, Tauler și Ruysbroeck, cu însemnări dintr-un al 4-lea teolog romano-catolic, *Thomas à Kempis*, aceasta fiind *cea mai cunoscută scriere a sa* în spațiul ortodox.

A se vedea:
http://en.wikipedia.org/wiki/Thomas_%C3%A0_Kempis.

[395] Rucodeliei personale.

Pacea se obține prin *război* împotriva patimilor.

La rădăcină să punem *securea*, ca odată [inima] curățită de patimi se câștigăm netulburata pace a sufletului.

Cele mai *periculoase* patimi, după Thomas à Kempis, sunt *trufia* și *slava deșartă*. Și numește *trufie* dorința savantă de *a ști mai mult* decât *îi este îngăduit să cunoască* creaturii.

În același timp, afirmă el, nu zice nimeni *să defăimăm* știința sau cunoașterea pentru că ea este *bună în sine* și *de la Dumnezeu* lăsată.

Adevărul este că în ziua judecății nu ne va întreba nimeni despre *cât am citit* ci despre *câte am făcut*. La fel nu ne va întreba, spune el, despre *cât de frumos* am vorbit ci despre *cum am viețuit de evlavios*.

Dacă nu avem *ignoranță doctă* e preferabilă și *ignoranța simplă* a țăranului, care Îi slujește lui Dumnezeu, în comparație cu *știința trufașă*.

Temerea de Dumnezeu e *începutul* înțelepciunii.

Recunoașterea *limitelor* minții tale e începutul umilinței.

Cunoștința [teologică] și *smerenia de sine* sunt învățătura cea mai folositoare și știința cea mai înaltă.

Pe tine trebuie să te socotești *un nimic*, pe când pe alții trebuie să îi socotești întotdeauna *mai buni*.

„Când inima omului e *zdrobită cu desăvârșire* atunci lumea toată pentru dânsul este *o sarcină amară*”.

„Nu împrejurările îl fac pe om *slab*, ci ele îl arată numai *cât e de slab*”.

Atașarea față de Iisus îl face să vadă cât e *de tare* față de ele.

Ego: Omul nu e *rezultatul* mediului ci o *personalitate independentă* care se poate *transforma pe sine* cât și *mediul*.

Ștefan[396], Domnul Moldovei, s-a ridicat *mai presus de sine* și *de împrejurările năvalnice*.

Precum altădată excesele filosofiei sau ale scientizării au dus la *fărâmițarea* și *anihilarea de la sine*

---

[396] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/%C8%98tefan_cel_Mare.

a unor *vechi curente de gândire*, e clar faptul că și în epoca modernă, prin poezia, cultura, știința și toate curentele sale filosofice au dus la fărâmițarea și anihilarea unor *perspective* asupra lumii.

Ce *va urma* însă?

Mie îmi este sigur că va urma *o epocă de spiritualizare*, o religiozitate *mistică*, care va atinge *cele mai înalte stadii*, încât *știința actuală* va fi înlocuită cu *o știință spirituală*.

Însă nu aceasta va fi *sfârșitul*, pentru că oamenii vor crește, se vor înduhovnici *neîncetat* în Dumnezeu.

Căci amintita *epocă de spiritualizare* ce va veni va avea *un caracter general* și *pronunțat omenesc* și numai în urma acesteia va veni *îndumnezeirea personală*, adică *spiritualizarea în Dumnezeu*, spiritualizarea *creștină*.

Căci omul și universul vor fi *absorbiți* în slava lui Dumnezeu în momentul *transfigurării creației*.

Ego: Întreb: Ce *adaugă* știința de azi *desăvârșirii morale*? Nimic. Sau cel mult *trufia*. Pentru că știința se ocupă de cele *contingente*, de cele *umile*.

Thomas à Kempis spune: Când vei fi mai *grămădit* de dureri și necazuri atunci să zici: Iată vremea să mă fac *vrednic* de cununa cea neveștejită.

Iar eu spun: Acum e *vremea vitejilor*, care ni s-a dat *din veac*, pentru ca creștinii să arate *cine sunt*.

Și din adâncul vostru *slăviți-L pe Dumnezeu*. Și cu atât mai înaltă va fi *slava voastră* cu cât veți fi mai *înfrânți* și *zdrobiți*.

În închisoare eu așa am procedat. Și lauda mea către Dumnezeu *mi-a deschis calea* spre *vederea în duh* a slavei dumnezeiești și a Împărăției Cerurilor.

Iar în vederile dumnezeiești tot ce vedeam se *desfășura* și *dezvolta* cu viteză de fulger, dându-mi *certitudinea* că numai *harul dumnezeiesc* poate să dăruie unui om *atâta măreție*.

Pentru că duhul meu era *un infim atom* în care *se reflecta* universul Lui, Împărăția lui Dumnezeu.

Și deși eu mă simțeam *o boabă de rouă* în cadrul acestor *vederi sfinte*, totuși Dumnezeu *înmulțea continuu* în lumina Sa acest *orizont* al zorilor dumnezeiești,

măreția fără de sfârșit a cerurilor dumnezeiești, care erau *nesfârșite* în adâncimi, culori și senzații din ce în ce mai *fragile* și *ascuțit tăioase* pentru trupul meu.

Și acum e vremea în care Dumnezeu *a orânduit* ca să învățăm *să purtăm sarcinile* unii altora (Gal. 6, 2).

Căci nimeni nu e fără greșeală, nimeni fără sarcină, nimeni *deajuns sieși*, nimeni nu e destul de înțelept pentru sine ci se cade *să ne purtăm unul pe altul*, să ne mângâiem, să ne îndemnăm, să ne *zidim reciproc*, cum ne spune Pavel[397].

Extazul e *un dar al lui Dumnezeu*. El nu intră în categoria *drepturilor*, nici în categoria *datoriilor* față de noi.

Cine *a intrat în har* a intrat în *viața mistică*. Cine *progresează* în har, progresează în *viața mistică*.

Extazul e *un moment culminant* al vieții mistice.

Însă viața mistică nu se *limitează* la *evenimentul extazului*.

Cartea lui Thomas à Kempis din care am citat se dorește „o carte mistică” a celor care *progresează în har* și nu a celor *desăvârșiți în har*.

Extra Ecclesiam nulla salus[398].
Non itur ad Deum nisi per Jesum[399].

Unirea cu Dumnezeu se poate realiza *prin extaz* și *liturgic* prin *Taina Sfintei Împărtășanii*.

Thomas à Kempis: Dumnezeu adevărat și om adevărat. Și Te cuprinzi *întreg* sub chipul pâinii și al vinului.

Spiritele Sfinților sunt *foc* care arde în asistența Îngerilor.

---

[397] *Mormântul* Sfântului Apostol Pavel: http://www.crestinortodox.ro/biserica-lume/mormantul-sfantului-apostol-pavel-119938.html.

[398] În latină: *În afara Bisericii nu există mântuire*. A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Extra_Ecclesiam_nulla_salus.

[399] În latină: *Nu poți să mergi la Dumnezeu decât numai prin Hristos*.

Acest foc care *arde* și *nu se stinge* Tu ești, Dumnezeul meu!

Împărtășania e *o teofagie reală*.

Și autorul ne sfătuiește ca să nu *cercăm cu mintea* această Taină pentru ca *să nu ne zdrobim* și *să cădem în erezie*.

Dacă lucrurile lui Dumnezeu ar fi *pe măsura* minții omenești, încât ea ar putea *să le cuprindă*, atunci ar înceta a mai fi *minunate* și *necuprinse*.

Meditația Scripturii și *a Patimilor Domnului* sunt pentru el „împărtășire în Duh”.

În pâine și în vin Iisus e *real* și *substanțial* dar ascuns sub acest *văl al Tainei*.

Fericirea întreagă o dă *liturghia eternă* care se săvârșește *dincolo* de condiția umană, de la un capăt la altul al cerului și din veac în veac.

Până nu-L voi vedea pe Dumnezeul meu *descoperit*, în slava Lui, *ca o nimica toată* e tot ce *văd* și *aud* în lume.

Ego: După ce am văzut slava Ta, atât cât mi-a fost *dat* și *îngăduit*, toate cele din lume îmi par *searbede*. Căci *uimire* și *laudă* am numai pentru frăgezimile și *lumea spirituală*, pe care *o mai descoperă* unii dintre oameni.

[Urmează o pagină goală]

Cuvântul. Sfântul Simeon Noul Teolog[400]

Miluiește-mă, Fiul lui Dumnezeu și deschide ochii sufletului meu ca să văd *Lumina lumii*, adică pe Tine, Dumnezeule, și să ajung și eu *fiul zilei dumnezeiești*.

Nu mă lăsa *nevrednic* și fără de dumnezeirea Ta, Bunule Doamne! *Arată-Te mie*, ca să cunosc că *Tu mă iubești*, Doamne.

Fiindcă am păzit dumnezeieștile Tale pășuni, trimite și asupra mea, Mult Milostive, pe Duhul Tău, ca să mă învețe *cunoașterea Ta* și *să îmi vestească tainele* Tale, Dumnezeule al tuturor lucrurilor.

Dogorește în mine adevărata lumină, o, Doamne bogat întru milă, ca să văd slava Ta, slava pe care ai avut-o, mai înainte de a fi lumea, la Părintele Tău.

Sălășluiește și în mine, precum ai zis, ca și eu să ajung *vrednic* să mă sălășluiesc întru Tine și *să petrec fără încetare* întru Tine și să cunosc că *Te am în mine*.

Ca astfel să iei *formă* în mine, pentru ca să pot privi *nepriceputa-Ți frumusețe*, să port în mine *chipul* Tău, care este *mai presus* de ceruri, și *să uit* toate lucrurile cele văzute.

Dă-mi mie slava Ta, pe care Ți-a dat-o Părintele Tău, Milostive, ca să ajung *asemenea* Ție, ca toți *slujitorii* Tăi, *dumnezeu după har*, și să fiu ca Tine *fără încetare*, acum și totdeauna și în veacurile fără de sfârșit. Amin!

---

[400] Teza noastră doctorală: *Vederea lui Dumnezeu în teologia Sfântului Simeon Noul Teolog* poate fi downloadată de aici: http://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/18/vederea-lui-dumnezeu-in-teologia-sfantului-simeon-noul-teolog/.

Pag. 19.

N.[ichifor] Crainic spune că prin *cunoaștere experimentală* trebuie înțeles *experimentul în sens spiritual*. Iar *trăirea în esență* suspendă *funcțiunile* simțurilor.

Eu însă zic, că *spiritualizarea simțurilor* ne face să trăim *experiențe esențiale în alt plan* decât cel de aici.

„*Purificarea creștină* înseamnă *a muri* în Hristos pentru *a învia* întru El”.

E vorba însă de *o moarte a personalității* sau de *moartea minții*, în sensul că faci *să tacă* gândurile și imaginația prin rugăciune, pe care eu *am experimentat-o*? E vorba de *a doua*.

Origen [401] afirma că prin *simțul general dumnezeiesc* cei fericiți [402] contemplă (văd) *obiecte superioare* corpului (ex: Serafimi și Heruvimi), aud *glasuri* ce n-au realitate în aer, savurează *pâine vie*, miros *miresme* cum e aceea a lui Hristos înaintea lui Dumnezeu, *pipăie* ca Ioan cu mâinile pe *Cuvântul vieții*.

Simțurile Sfinților și ale Profeților *au perceput* lumea spirituală printr-o senzație nesensibilă, adică printr-o senzație al cărui obiect *nu face parte* din lumea *concretă*, la care accedem printr-o *sensibilitate obișnuită*.

Pascal [403]: *Ignoranța* care vine *după știință* e o *saturație de știință*.

Docta ignorantia[404] = umilință.

Știința e *nelimitată* în privința *acumulării de cunoștințe* (în sens orizontal) dar *limitată în sens vertical* sau *al înălțimii* sau *adâncimii*.

Profunzimea tainelor vieții și ale lumii ne rămâne *necunoscută*.

---

[401] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Origene.
[402] Sfinții din cer.
[403] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Blaise_Pascal.
[404] În latină: *înțeleapta neștiință*.

În *De imitatione Christi*: „Vrei *să te întărești* și *să sporești* mereu *în bine*? Se cade atunci să te socotești *izgonit* și *străin* pe pământ”.

N.[ichifor] Crainic zice că această *stare* în care te simți *singur* și *străin pe lume* se obține *prin lupte*.

Eu am trăit-o în copilărie ca pe *o stare normală*, obișnuită. Și, dimpotrivă, am luptat *să o înving* și *să mă atașez de lume* printr-un lucru sau altul.

Și nu am învins *total* în mine sentimentul profund al *înstrăinării mele în lume* și *al vremelniciei mele terestre*.

Numai prin *rugăciunea lui Iisus* am învins-o. Pentru că rugăciunea *mi-a deschis* cerurile bucuriei și ale cunoașterii divine.

Cursul de teologie mistică al lui N.[ichifor] Crainic

1. Mistică

Elementul extazului mistic

Unirea mistică se petrece *din inițiativa* Duhului Sfânt și cere din partea omului *o continuă purificare*.

Harul care o lucrează e *un har special* și în afară de el intervin *darurile Duhului Sfânt* care *îl îndrumă* și *îi iluminează* omului facultățile sufletești făcându-le capabile *să-L sesizeze* în mod *nemijlocit* pe Dumnezeu[405].

Unirea mistică e însoțită de *fapte extraordinare* și *miraculoase* ce nu-i sunt totuși *necesare*.

Această *trăire supranaturală* e totodată și *cunoaștere* și *iubire* [a lui Dumnezeu].

Efectele ulterioare constau între altele într-o considerabile *intensificare* a energiilor spirituale din om.

Iar *momentul mistic culminant* e *o anticipare pământească* a *fericirii cerești*.

Jacques Maritain[406]

...Mistica duce sufletul printr-o serie de *stări* și *transformări*. Căci *misticul* încearcă, în adâncul său, *să atingă îndumnezeirea* și *să simtă astfel viața lui Dumnezeu*.

Mistica e *cunoașterea experimentală* a lui Dumnezeu în viața Sa intimă.

„Teologia mistică e știința îndumnezeirii omului”.

Teologia mistică este *știința Sfinților*.

Iar *obiectul* ei este un lucru cu totul *împlinitor*: *prezența lui Dumnezeu în noi*.

Purificarea

Sfântul Grigorie de Nazianz[407]

„Dumnezeu a devenit *om* și a venit ca să locuiască *cu dumnezeii* și S-a lăsat *cunoscut* de către ei”.

Ego: *Viziunea piramidelor* și a culorilor *străvezii* de cristal.

---

[405] *Sublinierile din text* îi aparțin autorului.

[406] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Jacques_Maritain.

[407] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Grigorie_Teologul.

Apoi *viziunea soarelui*, care vine și se scufundă în mintea concentrată în Dumnezeu și prin care *soare*, ca printr-un *ochi deschis în veșnicie*, văd în toate direcțiile.

Circumferința lui este *vârful* conului. Și am văzut prin acest *con* în spațiile veșnice, care *se apropiau* și *se depărtau* de spiritul meu.

La indieni există așa-zisul *ochi al lui Șiva*[408].

[408] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Shiva.

2

Prin Hristos a venit *harul*, adică acel *simț general dumnezeiesc* prin care cei fericiți vin *în contact imediat* cu lumea spirituală.

Origen: „Hristos a venit pentru ca fiecare om care *crede* în El să devină *un hristos*”.

Filiația *adoptivă*. Hristos e *Fiul Tatălui*, pe când noi suntem *adoptați* de Tatăl prin Hristos.

Pavel: „să vă faceți părtași firii dumnezeiești”. Participarea la Dumnezeire.

Trăim *dumnezeiește* nu prin *noi înșine* ci prin *participarea* la slava lui Dumnezeu.

Ajungem *dumnezei prin participare* [la slava lui Dumnezeu] și nu prin identitate [cu Dumnezeu].

Și *merităm* cât *trăim*...

Origen:

Dumnezeu este *dătător de îndumnezeire* (teofori).

Hristos este *lucrător de hristoși* (hristofori).

Duhul Sfânt este Cel care *răspândește* în suflete harul dumnezeiesc, Care *sfințește* sufletele (pnevmatofori).

Toți putem fi *teofori*, *hristofori* și *pnevmatofori*.

„Umanitatea *se îndumnezeiește* fără *să dispară* în Divinitate” spun Sfinții Părinți.

Irineu [409] : Omul, prin mijlocirea Cuvântului, progresează înălțându-se spre Tatăl și în această *înălțare* îi „depășește pe Îngeri”, pentru a trăi chipul și asemănarea lui Dumnezeu, adică pentru *a deveni dumnezei*.

---

[409] A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Irineu_de_Lyon.
Puteți downloada, în traducerea noastră:
Contra ereziilor (vol. 1):
http://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/03/sfantul-sfin%c8%9bit-mucenic-irineu-al-lyonului-contra-ereziilor-vol-1/ și
Contra ereziilor (vol. 2):
http://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/23/sfantul-sfin%c8%9bit-mucenic-irineu-al-lyonului-contra-ereziilor-vol-2/.

Dionisie Areopagitul [410] e *părintele* misticii creştine.

Ioan Damaschin [411] : „Omul e *îndumnezeit* prin *participare la lumina divină* iar nu prin *transformare în natura/esența divină*”.

„În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi” [In. 14, 20].

Simeon Noul Teolog[412] este *cel mai mare mistic experimental* al Bisericii de Răsărit.

Sfântul Simeon Noul Teolog vorbește de faptul că în vederea extatică lumina lui Dumnezeu *pătrunde* în corpul său și îl umple de *iradiere* și de *dulceață dumnezeiască*.

„Eu sunt *om* prin natură și *dumnezeu* prin har”.

Lucrarea harului *se manifestă* prin *persistența luminii cerești* şi *a viziunilor* pe care le ai.

Iar după aceea nu mai făceam rugăciunea, pentru că rugăciunea *se rostea de la sine* în mine, adică *fără efort* de voință și al conștiinței.

---

[410] A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Dionisie_Areopagitul.
[411] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Ioan_Damaschin.
[412] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Simeon_Noul_Teolog.

3

Centru* teandric. *Teos* și *andros*.

Masele cer *un minimum* de obligații *necesare* mântuirii.

Mistica oferă *un maximum* de posibilități *convenabile* îndumnezeirii.

Limita *de sus* a puterilor omenești nu înseamnă *limita* vieții mistice.

Viața în Dumnezeu începe dincolo de *limita* puterilor omenești.

Harul intervine *proporțional* cu nevoința noastră.

Voința umană capătă *întipărirea* voinței divine.

Ascetica se atașează *părții active* a vieții spirituale, părții de cooperare, *silințelor* ce se cer din partea noastră.

Mistica se atașează aspectului *pasiv*, lucrării harului în noi, *inițiativelor lui Dumnezeu*, pe care trebuie *să le urmăm*.

În sens autentic ortodox, *ascetica* e *chipul lui Hristos cel îngropat* iar *mistica* e *viața lui Hristos cel înviat în slava dumnezeiască*.

Ființa dumnezeiască e *necreată*.

Spiritele îngerești și omenești sunt *create*.

Această *distanță* dintre *Dumnezeu* și *creatură* nu se poate *suprima*.

Sfântul Ioan Damaschin: Sufletul omului nu e *deoființă* cu *Divinitatea* dar nici cu *materia*.

Spiritul nu e ceva *aparte/separat* de suflet. Spiritul e *partea cea mai pură* a sufletului omenesc. Cum e *ochiul* în trup așa e și *spiritul* în suflet.

Au *suflet* și celelalte animale. *Spirit* are numai *omul*. Prin spiritul/duhul nostru Dumnezeu *comunică* cu ființa omenească.

Cu ochii trupești vedem *lumina materială*.

Cu spiritul/ochiul sufletului vedem *lumina divină* și în ea ni se revelează *lucrurile* și *lucrările* ei.

Pavel: om duhovnicesc/spiritual.

Omul pământesc psihic = cel îndreptat *spre lucrurile creaturale*.

Omul spiritual/pnevmatic = cel care *trăiește în har*, după *modul dumnezeiesc*.

Asceții primelor veacuri [creștine] trăiau în lume.

Filocalia – o vastă *antologie* de scrieri patristice și haghiografice, cu conținut dogmatic, moral și spiritual.

Patericul – o antologie asemănătoare.

Lumina harică e văzută în *viziuni* sau în *extaze*.

Extazul este *cununia sufletească* cu Dumnezeu, e *revelația* luminii cerești (Macarie cel Mare[413], în *Omiliile* sale).

[Urmează o pagină goală.]

---

[413] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Macarie_cel_Mare.

4

Ioan Scărarul[414]. Veacul al VI-lea.

Mistică experimentală.

Cartea *Scara Paradisului*.

Își petrece viața în Sinai, unde se dezvoltă mișcarea mistică *a isihasmului*.

Sistematizează experiența ascetică și mistică.

Dă *o metodă* ascetico-mistică.

Are 30 de *trepte* conform celor 30 de ani de viață ascunsă/tainică a Mântuitorului.

Fiecare *treaptă* reprezintă *un grad de perfecțiune*.

Primele 7 sunt pentru începători. Noviciat.

Lepădarea de lume. Călător și străin în lume.

Demonul *intervine* prin *amintirea lucrurilor părăsite* și datorită *aridității* vieții monahale.

Leacul pentru acestea: *ascultarea* (abdicarea totală de la voința proprie).

Mărturisirea păcatului *în public* sau *în secret*.

Căința. Penitența.

Baia lacrimilor care are *funcția* Botezului.

Meditarea la *gândul morții*.

Progresații: 18-26, adică *19 grade*.

Partea întâia e *lepădarea*.

Partea a doua: *negația* și *afirmația pozitivă*.

Viciile *alternează* cu virtuțile.

Tratează despre *mândrie* și *blândețe*,
uitarea ocărilor,
clevetire și *polilogie* (vorbărie),
tăcere,
minciună,
dezgust,
descurajare,
lăcomie, temperanță, castitate,
avariție, sărăcie, împietrirea inimii,
somn, veghere, lenevie, slavă deșartă,
mândrie, bunătatea inimii, blândețe, simplitate.

Umilința e virtutea care *distruge* toate viciile.

Deosebira gândurilor: distinge viciile și virtuțile.

---

[414] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Ioan_Sc%C4%83rarul.

Gradele 27-30, 4 grade, tratează despre *viața desăvârșită*.

Pustnicia. Odihna și liniștea. Singurătatea.

Anahoretul *tinde* să devină înger pe pământ.

Rugăciunea, evlavia, căința.

Pavel se socotea *cel dintâi dintre păcătoși* (I Tim. 1, 15).

Minim de cuvinte și *concentrare integrală* asupra cuvintelor rostite și *înlăturarea* gândurilor *tulburătoare*.

Oglinzile

Oglindă *vie* și *nemuritoare*
Oglinzi, oglinzi, oglinzi,
De-a pururea oglinzi,
În care *te aprinzi*,
În care ceruri *ard*.

Ce este scris pe *contrapagină* îmi aparține mie. I[lie] M.[ocanu][415].

[415] Cuvinte scrise *cu creionul* de către Fericitul Ilie și în care el anunța *comentarii personale* la *însemnările sale* din *diverse cărți teologice*.
Tocmai de aceea a lăsat câte *o pagină liberă*, și pe a doua și-a *însemnat* unele lucruri din cele citite de el, în ideea că *o să revină*, la fiecare pagină, cu *părerea lui*.
Însă nu a completat peste tot cu *o contrapagină* la însemnări, fapt pentru care există multe *contrapagini goale*.

5

În *rugăciunea extraordinară* sufletul este în *permanentă unire* cu Dumnezeu.

În această stare se atinge treapta a 29-a: *apatia creștină*. Starea de *apatie* este vecină cu *nemurirea*. Sufletul devine *impasibil* la ce este *pământesc* și *omenesc*.

Nu mai ești *tu* ci Hristos *trăiește* întru tine. Prezență *continuă* și *înflăcărată*.

Sufletul vede acum *lumina* Paradisului ca într-o *oglindă clară*. (E vorba de *oglinzile* pe care eu le-am văzut extatic).

Condiția acestei vederi este *liniștea absolută*. Adică ἡσυχία. De aici: *isihasmsul*.

În starea de apatie devii *incoruptibil*, așa după cum vei fi după *înviere*[*a din morți*].

Pe ultima treaptă strălucesc *3 virtuți teologice*: *credința*, *nădejdea* și *iubirea divină*, care dau sufletului perfecțiunea și-l asimilează lui Dumnezeu.

Hrana este *flacăra* iubirii divine.

Maxim Mărturisitorul[416]

Îndumnezeirea e *cunoaștere prin contemplație mistică*. Ea nu e posibilă decât în *iubire* și constă în *asimilarea voinței omului* în *voința lui Dumnezeu*, fără *nimicirea* celei dintâi ci numai prin *subordonarea* ei lui Dumnezeu.

Dionisie Areopagitul este *întemeietorul* doctrinei mistice. În concepția dionisiană, viața întregului univers creatural constă din *participarea* la Dumnezeire, fiecare însă după *capacitatea proprie*.

Mineralele participă prin *existență*.

Vegetalele prin faptul că *au viață*.

Animalele participă prin aceea că au mai mult decât *existență*: au *viață cu suflet*.

Omul are în plus *suflet cugetător*, suflet *spiritual*.

---

[416] A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Maxim_M%C4%83rturisitorul.

Îngerii, mai mult decât oamenii, sunt *spirite* sau *esențe pure*.

Omul e așezat în lume la *intersecția* lumii materiale (sensibile) cu lumea inteligibilă sau spirituală.

Dumnezeu, *imobil în Sine*, e față de lume *mișcare* și *lucrare continuă*, adică *Iubire atractivă*.

Omul poate ajunge ierarhic până sus, la Serafimi.

Ex: Pavel a fost răpit până la *al treilea cer*.

Îndumnezeirea prin *iubire* și *supracunoaștere*.

Jacques Maritain: *Mistica* este *cunoaștere experimentală* (supranatural dinamică).

[Urmează *o contrapagină nescrisă*.]

6

Pentru *a cunoaște lucrurile* Dumnezeu nu are nevoie *să iasă din Sine*.

Toate lucrurile din lumea creaturală *preexistă* în Dumnezeu ca *exemplare*, *arhetipuri*, *tipuri*, *idei*. El le posedă *înainte* de apariția lor în lume. El *le cunoaște*. În acest sens avem predestinație.

Știința vine *de la Dumnezeu* și *se întoarce* la El, El fiind *principiul* oricărei științe și înțelepciuni.

Îngerii, fiind *puri*, contemplă *ideile divine* în mod simplu, spiritual, unitiv.

Rațiunea omului *izvorăște* din rațiunea divină. Însă e *naturală*, adică *mijlocită* de *multiplicitatea* și *varietatea* lucrurilor materiale. Pentru a cunoaște pe Dumnezeu (prin *rațiune*), din *creație*, dar ca prin *oglindă* (prin *enigmă*).

Ființa lui Dumnezeu e *mai presus de ființă* și nu-L putem *cunoaște*.

Prin revelație noi nu posedăm *însăși ființa* lui Dumnezeu, ci *pe cele care duc către ea*.

În creștinism nu avem *o cunoaștere pur omenească* ci una care *vine de la Dumnezeu* și care *ne duce către Dumnezeu*. Ea e mai mult *omenească* sau *dumnezeiască*, după *puterile omenești*.

Pe lângă aceasta există *o cunoaștere supranaturală* extraordinară. Ea e *simplă*, *imediată*, *pur spirituală*, *unitivă*, fiindcă e după modelul divin.

Această *cunoaștere* e *contemplația mistică*.

Ea are caracterul unei *răpiri* a omului din lume, a unei *smulgeri* a lui din sine, a unei *ridicări* dincolo.

[Sfântul] Dionisie [Areopagitul]

Contemplația mistică e *o facultate superioară* oricărei *operații intelectuale*.

Orice element omenesc *angajat* în cunoașterea omenească *încetează să funcționeze* când trăim *contemplația/vederea mistică*.

Contemplația mistică nu se poate obține nici cu *vederea ochilor* și nici cu *ochiul minții*.

Contemplația mistică *ne scoate din noi* și ne pune *în contact* cu ceea ce *ne depășește*.

Și pentru că *ne dăruim* lui Dumnezeu, de aceea și *sufletul îndumnezeit* se unește cu *strălucirile luminii inaccesibile*. Pag. 97.

[Contrapagină goală.]

7

[Sfântul] Dionisie [Areopagitul]

„Lumina *revelată* în *contemplația mistică* nu e însăși *ființa supraesențială a lui Dumnezeu* ci *o lumină harică*”.

Dionisie nu încearcă niciodată să înțeleagă *lucrurile divine* fără *să se roage* mai întâi.

Ego: Înțeleg în stare de *rugăciune permanentă harică*, atunci când rugăciunea *se rostește de la sine* ca *pulsul*.

Dionisie [Areopagitul]: Iubirea e *puterea cunoscătoare* în mistică.

Ego: Când L-am iubit pe Dumnezeu *cu pasiune*, încât *numai gândindu-mă* la El *lăcrimam*...

[Sfântul] Dionisie [Areopagitul]

Dumnezeu cunoaște lumea *din Sine Însuși* ca *arhetip*, pentru că este *cauza ei proprie*.

Noi *Îl cunoaștem* pe Dumnezeu prin *înomenirea Mântuitorului* nostru.

Revelația [dumnezeiască] nu are *caracter absolut* fiindcă ea s-a dat *pe măsura omului*, în vederea *mântuirii* lui.

În cunoașterea pământească Îl cunoaștem pe Dumnezeu *în raport* față de lume, în mod *mijlocit*, *parțial*, *enigmatic*.

În lumea cealaltă Îl vom cunoaște pe Dumnezeu prin *intuiție*, „față în față” după cum spune Pavel, *direct*, printr-o *cunoaștere cerească*, aflându-ne în lumea spirituală.

Cunoașterea unitivă este o *cunoaște anticipată* a *cunoașterii cerești, nemijlocită, directă*[417].

---

[417] Textul e *scris cu stiloul* iar sublinierile sunt făcute cu *pix de culoare roșie* în M.

Iar când Fericitul Ilie sublinia ceva *cu culoare roșie* însemna că erau *amănunte teologice și experențiale foarte importante* pentru el, care *îi confirmau* trăirile sale mistice.

[Sfântul] Dionisie [Areopagitul]: Dumnezeu e *tot ceea ce este* și nu e *nimic din ceea ce este*. Pag. 111.

Ego: Dumneze *e* și *nu e pentru noi*. Pentru că Dumnezeu este *deasupra afirmației* și *a negației*.

D.[ionisie] A.[reopagitul]: Dumnezeu, Cel cu multe nume, e *o ființă simplă*. Lui Dumnezeu Îi dăm *multe nume* fiindcă, în realitate, nu-I putem da niciunul.

Dumnezeu e *fără nume*. Anonim. De unde [Lucian] Blaga a spus: *Marele Anonim*.

Di.[onisie] Ar.[eopagitul]: Dumnezeu este în extaz *lumină*, strălucire *misterioasă* a Dumnezeieștii întunecimi[418].

Răul e *pervertirea binelui* lui Dumnezeu. Și pervertindu-se îngerul devenit *demon* acesta *refuză* să se *întoarcă* la Dumnezeu.

[Contrapagină goală.]

[418] Subliniere făcută cu roșu.

8

Fondul lucrurilor e *bunătatea* iar *forma* lor armonioasă e *reflexul* frumuseții divine.

Dumnezeu coboară în lume prin *iubire* și *lumină*, care apoi *se întorc spre obârșie* după puterea Sa.

Participare. Acțiunea de *coborâre* și *înălțare*.

Esențele pure cu cât participă la mai multe *moduri de înțelegere* cu atât sunt mai *aproape* de Dumnezeu.

Omul *participă* la existență, viață, suflet, spirit.

Ierarhia este *o instituție sacră*, mijlocitoare între Dumnezeu și creaturi.

Binele și *frumosul* sunt două *aspecte* ale *aceleiași realități*.

Ierarhia cerească

E o învățătură pe care Dionisie Areopagitul *o deține* de la Apostolul Pavel.

I

Serafimi (*lumină* și *căldură*, cuvânt ebraic)

Heruvimi (*prisos* de înțelepciune)

Tronuri (*statornicie* în rang, independență față de orice lucru *necurat*, facultatea de a purta *nemijlocit* pe Dumnezeu)

Aceasta se constitutie *în prima triadă*. Ranguri, coruri.

Imnul acestei ierarhii: *Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul oștirilor...*

II

Stăpânirile (*siguranță* în neprihănire, *modelându-se* și *modelând*)

Virtuțile (energie *în imitarea* lui Dumnezeu)

Puterile (ordinea desăvârșită în care *se oferă înrâuririi* lui Dumnezeu)

Îngerii din această *categorie* primesc *splendorile divine* prin *mijlocirea* celei dintâi categorii/ierarhii.

III

Principatele (autoritate *de comandă*)

Arhanghelii (trimișii, solii, *organele de comunicație*)

Îngerii

Daniel X : *Cel veșnic* a pus limitele națiunilor după *numărul* Îngerilor Săi.

Fiecare națiune e *călăuzită* de câte un Înger, care o conduce spre *unitatea* divină*[419].

Ex: egiptenii, babilonienii etc.

Poporul evreu a fost *popor ales* fiindcă prin *voință proprie* s-a *menținut în credință*.

---

[419] Tot subliniată cu roșu.

Ierarhia cerească e alcătuită din *trei triade de Îngeri* nenumărați ca număr.

Constituția *intimă* a ierarhiei cerești numai Dumnezeu *o cunoaște*.

Aceste 3 triade înconjoară *concentric* Divinitatea, ca niște *cercuri care se lărgesc*[420] unul după altul depărtându-se. Lucru pe care eu *l-am văzut extatic*.

[Contrapagină nescrisă.]

[420] Ibidem.

9

Cele trei *triade îngerești* sunt asemenea a trei *ghirlănzi uriașe* și *inegale*, dintre care fiecare e împletită în *trei feluri deosebite* de flori spirituale.

Ierarhii sunt *îngeri în trup*, cu condiția să realizeze în persoana lor *perfecțiunile* primite de la *ordinul îngeresc*.

Forma cea mai *obișnuită* de apariție a Îngerilor este cea *antropomorfă* dar apar și în formă de *simboluri* și *zoomorf*. Îngerii se mai *sensibilizează*[421] și ca *apă*, *vânt*, *foc* și *lumină*[422].

Liturghia noastră e *o imitație* a *Liturghiei cerești*.

Lucirea făcliilor[423] e semnul[424] *iluminării mistice*.

Între *lumea Îngerilor* și *lumea oamenilor* există *o cumunicare continuă*.

[Sfântul] Dionisie [Areopagitul] are despre *har* o concepție *energetică*, dinamică, care *mistuie* răul. E un foc *curățitor*, regenerator.

Mistică liturgică.
Principiul general al vieții creștine este *omul capabil de progres* [*duhovnicesc*].
Cununa vieții duhovnicești este *îndumnezeirea*.
Asemănarea cu Tatăl ceresc este *o poruncă* [*evanghelică*].

Pag. 153. „*Singurătatea contemplativă* a unui anahoret, departe de a fi *o cușcă* a egoismului, e *un orizont nemărginit* (sic) [acolo] unde apare *lumina dumnezeiască*, [pentru că] se simte *înfrățit prin iubire* cu *întreaga lume creaturală*”.

---

[421] Apar sub formă sensibilă.
[422] Sublinierile sunt cu roșu.
[423] Lumina lumânărilor.
[424] Simbolul.

Asceza e *partea de colaborare* a omului [cu Dumnezeu].

Mistica e modul în care *Se manifestă* Dumnezeu în noi.

[Sfântul] Dionisie Areopagitul vorbește despre *purificare*, *iluminare*, *desăvârșire*.

Toma de Aquino vorbește despre *calea negativă*, *calea iluminativă* și *calea unitivă*.

În practică se pot *suprapune* ca trei lucruri *concomitente* sau *simultane*.

Pentru că *tot ce se cucerește* [în viața ascetică] se *menține* prin *strădanii necontenite*.

Asceză înseamnă *exercițiu*. Ea e *un mijloc* în vederea *unui scop*.

[Contrapagină goală.]

N.[ichifor] Crainic: *Bizantinismul* înseamnă *modelarea* cu neîndurată cruzime și *adaptarea violentă* la *un ideal de viață lăuntric* sub imperiul spiritului.

Transfigurarea stă la baza *bizantinismului*.

În Ortodoxie, *mistica individuală* se încadrează în *mistica liturgică*. Pentru că extra Ecclesiam nulla salus[425].

Fondul permanent* [al *misticii liturgice* e format] din Sfintele Taine.

Botezul e *Taina purificării*.

Mirungerea – Taina iluminării.

Euharistia e *Taina sfințirii*, a desăvârșirii.

Viața viitoare are ca *început creștinismul pământesc*. Și nu avem de-a face cu *o simplă refacere* a *Paradisului biblic* ci cu *un Paradis nou*, etern.

Botezul este *poarta Raiului*.

Raiul este *legătura perfectă* și *nemijlocită* a omului cu Dumnezeu.

Creștinii desăvârșiți sunt numiți terminologic: *Sfinți*, *Părinți*, *Hristoși*, *Dumnezei*.

Când *moartea mistică* încetează se reactivează iarăși *mortificarea ascetică*.

Asceza nu e *o luptă împotriva naturii* ci *o luptă pentru purificare* și de *readucere* a ei la *starea primordială*.

Mortificarea [*ascetică*] nu e *moartea naturii* (pentru că astfel ar fi fost *o sinucidere lentă*) ci e *moartea păcatului din natura umană* pentru *a o readuce în starea paradisiacă*.

Purificarea are caracter *negativ*: *lepădarea de lume* și *lepădarea de noi înșine*.

Prin asceză, simțurile (văz, auz etc.) trebuie *să se dezlipească* de lucrurile din afară și să se transforme

---

425 În latină: *în afară de Biserică nu există mântuire*.

treptat din *exterioare* în *funcții interioare*. Să-și caute *un obiectiv interior*. Potrivit expresiei: „*ochiul trupului* trebuie să devină *ochiul minții*".

Senzația *fizică* a psihologiei devine senzație *suprasensibilă*.

Percepția *lucrurilor consacrate* devine *percepția lui Dumnezeu*.

Trebuie să nu mai raportăm totul la *noi* ci la „voia Tatălui", ca și Hristos.

Apatie = când Dumnezeu devine *pentru tine* și *în locul tău* „măsura lucrurilor".

Ofensele ne devin *indiferente*.

Indiferență *fizică* și *psihologică*.

Înfrângerea voinței personale sub imperiul *voinței divine* = *ascultarea*[*de Dumnezeu*].

[*Contrapagină a autorului* la însemnările pe care *le va face*.]

Ego: În perioada de *golire de creatural* mie mi-a apărut [mai] întâi *întunericul* pe zonele respective în care făceam efortul *să impun* prezența luminii necreate.

Și, prin *rugăciunea inimii*, mai întâi *am curățit inima*, într-o perioadă foarte îndelungată, aproximativ 2-3 ani de rugăciune. Însă după *întuneric* au apărut, în locul de *concentrare a luminii*, demoni și scene demonice.

Numai prin *rugăciune*, *post* și *pace lăuntrică* am putut să izgonesc *prezențele demonice*.

Îmi aduc aminte că lobul drept al creierului mi s-a eliberat mai ușor de demoni. Însă curățirea de demoni la lobul stâng a durat mai mult.

Acolo[426] vedeam cum *se instalase un demon* care mă teroriza cu *obsesia apariției lui* și *cu cuvinte blasfemice*, în momentul când concentram prezența luminii dumnezeiești pe zona respectivă, unde se afla el.

Datorită lui aveam impresia uneori că *voi înnebuni*. Și atunci *întrerupeam* eforturile de rugăciune.

Cu timpul a pierit demonul care îmi ședea pe minte și s-a impus în inima mea *crucea strălucitoare de lumină dumnezeiască* și alte *imagini îngerești*.

După *purificarea trupului* a urmat *purificarea simțurilor*. Adică a văzului, a mirosul, a auzului etc. Și aici fac o paranteză, pentru ca să spun că am auzit luni în șir *răcnetul* marelui balaur[427] al sângelui omenesc, pe care *îl și vedeam*. Și în stadiul acesta *am întrerupt* trăirile mele mistice.

Purificarea intelectului s-a făcut prin eliminarea demonilor care îmi ședea pe minte prin *inundarea minții* de către lumina necreată.

Am asistat la *lupta Duhului* cu *fiara cenușie*, luptă în care multe *duhuri pure* piereau. Lupta însă *continuă*, pentru că *Biserica e neînvinsă*.

Dar după ce *lumina albă* mi-a umplut ființa, am văzut *lumina verde* în care se afla toate Bisericile și în care duhurile impure absorbite de ea ieșeau *purificate*.

Apariția *elementelor simbolice* în extaz. Ele *dispar*, devin *amintiri* și se combină cu alte elemente alcătuind

---

[426] Pe lobul stâng al creierului.
[427] Răcnetul Satanei.

treptat *configurații* noi, *o lume cerească nouă* dar conformă/identică cu viziunile celor care au trăit cu sute sau mii de ani în urmă.

11

Realizarea neprihănirii

Eliberarea de lumea sensibilă și *de lumea intelectuală*, precum și *renunțarea la orice știință* sunt după [Sfântul] Dionisie [Areopagitul] *stadiile lucrării de purificare*, golirea.

A fi gol de tot ce e creatural înseamnă *a fi plin de Dumnezeu*.

A fi plin de tot ceea ce creatural înseamnă *a fi gol de Dumnezeu* (Magister Eckart).

Ego: În ordinea creștină, *inteligenței* îi corespunde *credința*, *memoriei* îi corespunde *nădejdea* și *voinței dragostea*.

Cele trei facultăți ale sufletului sunt *imaginea* Sfintei Treimi în spiritul omenesc.

Evacuând conținutul lumesc din cele trei organe/funcții și înlocuindu-le cu cele trei virtuți (credința, nădejdea și dragostea), acestea devin pline de hrană* supranaturală.

Moartea inteligenței nu înseamnă *distrugerea* ei, căci golul se umple cu elementul supranatural al credinței.

Moartea memoriei, a amintirilor, aduce *puritate* în noi, iar *golul* rezultat ca urmare a rugăciunii neîncetate se umple cu *elementul divin al nădejdii*.

Ego: Am avut *experiența golului*. El este altceva decât *înnoptarea* lui Ioan de la Cruz[428].

---

[428] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ioan_al_Crucii.

Iluminarea

Purificarea *pasivă*, întărirea *progresivă* a virtuții, iluminarea sub *puterea* darurilor Duhului Sfânt, primirea unor haruri/harisme extraordinare: viziuni, profeții, glosolalii, taumaturgii, contemplații.

Faza mixtă: contemplații *active* și *pasive*.

Împărtășirea Duhului Sfânt și a darurilor Sale se face prin *Mirungere*.

Viața mistică e anotimpul *înfloririi* și *al rodirii*.

Punctele *fazei iluminative*:
1. Cele șapte *patimi* sau *vicii*;
2. Cele șapte *virtuți*;
3. Cele șapte *daruri* ale Duhului Sfânt;
4. Contemplația;
5. Harismele.

Patimile: 1. lăcomia, 2. desfrâul, 3. avariția, 4. mânia, 5. tristețea, 6. dezgustul (*urâtul* sau *trândăvia*), 7. slava deșartă și 8. trufia.

Trufia e izvorul tuturor patimilor, pe când opusul ei este *umilința*, care e izvorul tuturor virtuților.

În stadiul *activ*, purificarea patimilor produce *mângâierea biruinței*.

În stadiul *pasiv*, mângâierile dispar și omul trăiește sentimentul de *panică*, de *gol*, ariditatea, pustiul.

[Contrapagină a autorului, la textul ce va urma acesteia.]

Ego: Când sufletul atinge o anumită *limită* în extaz, luminozitate și iradiere, atunci se vede *dispărând cu totul în lumină* sau își pierde *conștiința individualității* sale, fără însă să își piardă *conștiința de sine*[429].

Și astfel urmează datorită rugăciunii inimii *ritmul inimii divine* care îl conduce în vederea dumnezeiască.

Numai când revine la conștiința temporală și își dă seama că este *în spațiu*, atunci își dă seama că a fost *în lumina lui Dumnezeu*.

Iar *lumina* este un izvor în care sufletul *se bucură în mod curat* în această viață paradiziacă, el *trăind* și *exprimându-se* prin lumina lui Dumnezeu.

Pe o perioadă de câteva luni *am umblat cu duhul* pe *tărâmurile morții*, pentru că am trăit acele grozave, teribile stări, care nu au *termen de comparație* pe lumea aceasta și pe care nu le întâlnisem în viața de până atunci și nici după aceea.

După *perioada de iad* a urmat o perioadă de *aurore spirituale*, când vedeam că *se iluminau*, ca de o lumină roșie, deschisă, *orizonturile* pe care le vedeam *crescând* în duhul meu.

Ioan al Crucii spunea că în acele stări „cobori *de viu* în iad”, adică în faza *iluminării pasive*.

Însă eu știu că în mod real *nu cobori* în tărâmul morții și în iad. Dar *golul absolut* care *te sleiește*, pe care-l trăiești din plin, te face *incapabil* și de rugăciune.

Însă, într-adevăr, după ce am trăit această fază, au început *să dispară* demonii care mă chinuiau.

Trăisem și *retragerea* congestiei cerebrale, în urma sorbirii lacrimii lui Hristos.

Și după ce *au plecat* demonii au început *să apară* vedeniile pure ale cerului, pentru întâia oară *în locul crucii* apărute în inimă.

---

[429] Când omul înduhovnicit se vede *cu totul intrat* în lumina dumnezeiască nu mai are *conștiința individualității* pentru că nu se mai vede pe sine *în formă umană* dar nu își pierde *conștiința de sine* pentru că el e *conștient că vede ceea ce vede*.

Inițial eu am îndurat *fecioria* de *dragul fecioriei*.

Apoi am vrut să fiu *drept* de *dragul dreptății*.

Doar mai târziu am împlinit *fecioria* și *dreptatea* de dragul *împlinirii* voii lui Dumnezeu, după cum am făcut și multe altele ca *să împlinesc* voia lui Dumnezeu.

[Însemnările pentru care a creat contrapagina anterioară.]

Sufletul coboară *de viu* în iad și se curățește (anticipativ) de păcatele pe care le-ar fi ispășit după moarte (it is exactly).

Virtuțile *teologale*: credința, nădejdea și dragostea.
Virtuțile *cardinale* (morale): prudența, dreptatea, forța/tăria și cumpătarea.

Creştinul nu trăieşte *fecioria* de *dragul fecioriei* și nici ca pe *un sfat medical*, ci din râvna de a se realiza drept *un înger în trup*.

Darurile Duhului Sfânt:
1. Darul sfatului;
2. Darul evlaviei desăvârșite (virtutea religiei);
3. Darul puterii, al eroismului în *a suporta* și *lucra*;
4. Darul temerii, care *întărește* nădejdea;
5. Darul științei, care ne ajută să privim lucrurile create *în legătură* cu Dumnezeu;
6. Darul înțelegerii, pentru *a pătrunde* în adevărurile credinței;
7. Darul înțelepciunii, care ne face *să gustăm* lucrurile divine și care *ne intensifică* dragostea de Dumnezeu.

Transfigurarea

Nu trupul *cel înălțat* la cer *se coboară* în Euharistie, ci pâinea și vinul *se prefac* în Trupul și Sângele Fiului lui Dumnezeu, întocmai cu trupul cel născut din Fecioara Maria.

Deci natura creată *se îndumnezeiește*.

Ortodoxia e *un organism mistic* în care creștinii sunt *membrele* lui Hristos, care e *hrana* lor. Prin Cuminecătură, El, Hristos, ne face *asemenea* Lui, ceea ce înseamnă *transfigurarea* sau *îndumnezeirea* noastră.

Însă, prin aceasta, nu-L facem pe Dumnezeu *asemenea nouă*, pentru că ar însemna *o profanare* a credinței în El.

Față de creație, *transfigurarea* e *a doua creație*, spiritualizarea creației. Noi *ne înduhovnicim* prin Trupul și Sângele lui Hristos și nu prin *materie*.

Pentru că El ne-a insuflat *suflare de viață* la prima creație, acum tot El este *lumina* din sufletele noastre.

[Contrapagină a autorului.]

Când eram închis și lucram în mină, fără o perspectivă *a eliberării* mele, eram ud, dezbrăcat, epuizat de foame și slăbiciune, asudând tot timpul și urcând din greu, fiind rănit la picioare de pietrele tăioase.

Și ziceam atunci, cu toate că mă rugam cu rugăciunea lui Iisus: „Ce *rost* au toate acestea și până când *acest calvar*? Oare nu e *de ajuns*?”.

Preotul catolic Vameșiu* spunea și el același lucru.

Cine bănuia însă atunci că trupul meu va deveni *templu al Duhului Sfânt* și că inima mea va fi *cămara lui Hristos* și că voi vedea *în ceruri* mai multe decât *am văzut pe pământ*?

Căci cu repeziciune de fulger, succedându-se priveliștile cerești sau pulsând în ritmul inimii lui Hristos, inima mea a văzut Împărăția lui Dumnezeu *respirând* în acest ritm, *extinzându-se spre infinit* și *retrăgându-se iarăși în sine*.

Ego: *Ieșirea* și *intrarea* în mine a aerului am făcut-o *în ritmul rugăciunii* și *al semnului crucii* pe care îl făceam pe *inimă* sau *plex*.

Și *adâncirea* luminii lui Dumnezeu o vedeam cum se face *în mod circular* sau *sferic*.

<u>Creştinismul</u> e *a doua creare* a omului. Omul *nou*.

Noul Adam e *Fiul lui Dumnezeu* şi creştinul se naşte *din Dumnezeu* prin har.

Prin *comuniunea euharistică* devenim *fiii adoptivi ai lui Dumnezeu*.

„Celor care *L-au primit*, Cuvântul le-a dat *puterea* de a deveni *fiii lui Dumnezeu*" [In. 1, 12].

Tatăl *a predestinat* ca fiii să fie *asemenea* chipului Fiului Său (Rom. 8, 29).

Trăsăturile Fiului, care ni se transmit prin *unirea mistică*, sunt *trăsăturile transfigurate* în slava veşnică.

Însă pentru a ne bucura de *lumina Taborului* trebuie să urcăm *drumul Calvarului* şi *să ne răstignim* pe *crucea* sau *asceza* Golgotei personale.

Esența Ortodoxiei noastre e *mistică* în integralitatea ei.

Scopul vieții religioase e *îndumnezeirea*, transfigurarea noastră.

Măsura îndumnezeirii e *Dumnezeu Însuşi*.

<u>Meditația</u>. Rugăciunea mintală.

Rugăciunea e *o convorbire* cu Dumnezeu. Ea e *un dar* al lui Dumnezeu.

Contemplația *simplă* sau *unitivă* (vederea *simplă* şi *directă* a lui Dumnezeu, *dăruită* de El). E forma *cea mai înaltă* de trăire duhovnicească la care se ajunge *prin rugăciune*.

Meditația e *pregătirea psihologică* a contemplației.

E lucrarea ce se petrece *în domeniul spiritului* şi care *se reflectă* asupra lui pentru *a-l introduce* în *starea de rugăciune*.

[Sfântul] D.[ionisie] Areopagitul: În *contemplația mistică* spiritul nostru descrie *o întreită mişcare*:

1. *ieşirea din sine* către Dumnezeu;

2. *întoarcerea în sine*;

3. *adâncirea circulară în harul lui Dumnezeu* trăit în interiorul său.

Dumnezeu fiind *cauza lumii* e *prezent*, în mod egal, *pretutindeni* și în orice *loc* și *timp*, fiind *simplu* și *indivizibil*.

Ego: Există *motive de cădere* în *contemplația mintală*?

În mod real, când ai obținut *contemplația mistică*, lucrurile sensibile le percepi la un nivel atât de *scăzut* ca frumusețe încât nu te mai *impresionează* și nu le mai *dorești* și nu mai vrei *să le contempli*.

Chipul lui Dumnezeu în om este înclinarea inteligenței către *adevăr*, a voinței către *bine*, a dorinței către *frumos*.

Glasul conștiinței e *vocea lui Dumnezeu* în om. Ea e semnul *prezenței lui Dumnezeu în om*, arătând că El e *cauza* lumii și a omului.

Dumnezeu e prezent prin *chipul Său* în om și prin *har*. *Asemănarea* cu Dumnezeu se face prin *îndumnezeire*, adică prin intermediul *inspirației* și *a vedeniilor/extazelor*.

În „nunta spirituală”, contemplația extraordinară, adică *cea prelungită*, face ca prezența harului în noi să devină *una continuă*. O bucurie de *continua prezență* a lui Dumnezeu în noi.

[Sfântul] Augustin [al Hipponei] mărturisește (despre perioada de *început* a vieții lui): „eram *departe* de Dumnezeu, trăiam în regiunea *neasemănării*”.

Sfântul exclamă: „Mie nu mi-e *frică* de Dumnezeu!”.

[Sfântul] Simeon Teologul [Noul Teolog]: „Eu sunt *om* prin natură și *dumnezeu* prin har”.

Obiectul meditației [teologice] poate fi *spectacolul măreț* al lumii creaturale, *o învățătură* a Mântuitorului, *un episod* din viața Sa, *un lucru tainic* din viața și ființa omului.

Frumusețea *necreată* a creat *frumusețea lumii* și *îi dă strălucirea*.

Misticii *austeri* nu recomandă *contemplația sensibilă*.
Ego: Fiindcă *activitatea* simțurilor *împrăștie* atenția spiritului în loc *să o concentreze*.

Contemplația imaginativă se face cu ajutorul unui episod din viața Mântuitorului.

Începem cu *rugăciunea* (ieşire a noastră spre *prezenţa* lui Dumnezeu, Căruia *Îi cerem ajutorul*), apoi refacem mental *compoziţia* locului, a împrejurărilor istorice. Apoi o nouă rugăciune pentru *implorarea* harului şi care să aibă *legătură* cu episodul.

Urmează *lectura* episodului din Evanghelie. Urmărim *ideea centrală*, *motivele*, *urmările*...

[Contrapagină a autorului]

Ego: Mirosul de *tămâie** l-am simțit mai frecvent.

Am auzit *pocnete* și *bubuituri demonice*.

Am pipăit *spiritual*...și în momentul acela materia creată își pierdea *aproape total* consistența ei.

Prin rugăciunea lui Iisus am simțit *bucuria minții* în Hristos și *a fecioriei* Mariei, a Mamei Sale, cărora e imposibil să le găsești *termeni de comparație*.

Am auzit *cântarea de slăvire* a Tatălui făcută de Prea Curata Fecioară Maria.

Am auzit muzica divină care venea din *frăgezimea* culorilor luminii dumnezeiești.

Și în slava Sa am văzut, ca niște *aburi* și *văluri* de nori străvezii, luminoși și roz-aurii.

Urmează *despre rugăciune* și *o revizuire critică*.

Un alt mod de *a medita*.

Cele cinci simțuri trebuie *să se concentreze* asupra *ochiului minții* și să vadă, să simtă, să audă, să pipăie *ceea ce meditează*.

Funcțiile celor cinci simțuri sunt răsturnate *din afară* în *adâncul spiritului*.

Origen numea această metodă „spiritualizarea simțurilor”.

Ego: În vederea extatică, urechea duhului meu auzea *glasuri* care nu aveau *realitate în aer* și percepeam *balsamuri* prin *mirosul duhovnicesc* care nu aveau nicio *existență fizică*.

Metode pentru *rugăciune*

1. Recitarea rugăciunii *cu oprire asupra fiecărui cuvânt* în parte până când găsești *gustul* și *folosul special* în spunerea rugăciunii.

2. Rostirea cuvintelor *în sincronizare* cu respirația. *Un singur cuvânt* în *intervalul unei respirații* cugetând în același timp la *sensul* cuvântului rostit.

Ambele metode sunt *comune* cu *metoda isihastă a rugăciunii minții*.

Metoda isihastă

Sau metoda *Sfintei rugăciuni și a atenției*.

Irénée Hausherr[430]

Pentru înălțarea către lumina spirituală sunt necesare asceza și rugăciunea. Acestea *se completează reciproc* ca trupul cu sufletul.

Asceza *se opune* păcatului.

Rugăciunea *extermină* păcatul prin contribuția *chemării numelui* lui Iisus Hristos, Care este *împreună-lucrător* cu noi.

Atenția e *contribuția* voinței omenești.

Atenția și rugăciunea se constituie în „*poarta* vieții și a morții”.

Cele trei feluri de rugăciune și atenție distinse de metodă:

1. Contemplația imaginativă. Fantezia lucrează.

[Însemnările *se continuă* după *contrapagina autorului*]

[430] A se vedea: http://openlibrary.org/works/OL11269310W/La_m%C3%A9thode_d%27oraison_h%C3%A9sychaste.

[*Contrapagina autorului* pentru însemnările *ce vor urma* ei.]

Ego: *Contemplația imaginativă* cred că a fost faza care *a precedat* vederile mele mistice. Pentru că atunci, în mod permanent, am avut probleme cu diavolul, care *cânta* pentru ca *să mă deruteze*[431]. Problema cea mai grea a fost până *am reușit să disting* ceea ce venea *de la el* de ceea ce *venea de la Dumnezeu*.

1) În privința *luminii de la Dumnezeu* aceasta e *cristalină*, produce *bucurie* și *lasă bucurie* în urma ei, *o bucurie binefăcătoare*, liniștitoare ca un balsam.

2) Ceea ce vine *de la demoni* e sub forma *gândurilor necurate*. Și pe care *le distingeam* de celelalte prin aceea că produceau *vibrații neplăcute* și *neliniște*.

Demonii îmi *infuzau obsesii* care urmăreau *să mă înnebunească*.

Le-am învins prin *rugăciunea permanentă*, care cu timpul a început *să se rostească de la sine* în inima mea, strigând la *Iisus* sau la *Sfânta Treime*.

Deopotrivă însă am avut și *vederi sfinte* care îmi dăruiau *tărie* și *liniște*.

Și toată această *luptă* am dus-o pe când eram *bolnav fizic* și sufletește *bântuit* de toată fenomenologia satanică.

Dar cu cât eram mai *izbit* și *prăbușit* de boală și de demoni cuvintele mele erau: „Slavă Ție, Doamne, pentru această *beznă* și *suferință*!”.

Pentru că credeam în faptul că *slava adusă lui Dumnezeu în cea mai crâncenă stare* e *cea mai de preț în fața Lui*.

Am fost *treaz* și *am vegheat permanent* [în închisoare]. Și Dumnezeu mi-a ajutat *mai ales* când forțele mele *se opreau*.

Iar după un timp se cobora *și mai puternic harul* în mine, lucru care *se petrecea întotdeauna*.

Și așa *am aflat* și *constatat* cu timpul că orice *încercare* și *prăbușire a noastră* e condiția *coborârii în noi a unui har și mai mare*.

---

[431] Să mă *scoată* de la concentrarea la rugăciunea minții.

[*Însemnările* pentru care autorul a făcut contrapagina *abia încheiată*.]

Fantezia e instrumentul/funcția prin care diavolul lucrează *mai ușor*.

Ego: Spiritul ridicat către cer *vede* frumuseți nevăzute, *aude* glasuri, *simte* miresme...Însă acestea sunt *imitate uneori* și de către diavol.

2) Al doilea fel de rugăciune și atenție e *o luptă lăuntrică cu gândurile* care *renasc* în suflet după ce el s-a *retras* din lumea sensibilă.

Ego: Gândurile sunt unele *curate*, de la Dumnezeu și altele *necurate*.

Ego: Diavolul lucrează *mai ușor* și *mai direct* împotriva sufletului când acesta *se avântă* în regiunile *superioare* ale trăirii duhovnicești.

Pentru ce cele două feluri de rugăciuni și atenții nu pot *desăvârși*? Pentru că nu procedează *în ordine*. *Ordinea* e fixată în *Scara* Sfântului Ioan Climax/Scărarul, în cele *30 de trepte*.

Pentru că nu trebuie să se procedeze de *sus* în *jos* ci de *jos* în *sus*. Trebuie *să se parcurgă* toate treptele!

a) Reducerea *necontenită* a patimilor (*paza minții*).
b) Cântarea, psalmodia din inimă curată.
c) Rugăciunea mintală, *invocare*a numelui lui Iisus.
d) Privirea *fixă* și *fără abatere* a contemplației.

Ordinea e dată de *Duhul*. „Căci dacă *rădăcina* e sfântă, sfinte sunt și *ramurile*” (Rom. 11, 16).

3) Al treilea fel de rugăciune începe prin *purificarea radicală a inimii*.

Condiția purificării e *ascultarea* de Dumnezeu, de duhovnic, de oameni și de lucrurile materiale.

Să nu faci nimic din ceea ce e *împotriva slujbei* lui Dumnezeu. Sau *să nu te iubești* pe tine însuți.

[O altă contrapagină a autorului la însemnările *de după ea*.]

Ego: Din *proprie experiență* știu că *orice gând lumesc* sau *necurat* sau *de mânie* sau *imixtiune din afară* îmi *tulbura* curgerea efluviilor de viziuni cerești.

Și această *tulburare* era de *clipe*, *ore* sau *zile*.

Pentru ca apoi să reușesc *să obțin*, prin asceză, *o nouă purificare*.

Rugăciunea inimii am început să o rostesc cu de 300 de ori într-o zi. Timp de un an sau doi am rostit-o astfel. În timp însă am ajuns să o rostesc de mii de ori.

Maxima într-o zi a fost de 14.000-15.000 de ori. Și în această perioadă au început să îmi apară în inimă *crucea albă* și *lumina strălucitoare*.

Apoi lumina dumnezeiască a devenit *tot mai stabilă* în ființa mea, fapt pentru care uneori mă trezeam din somn și vedeam că lumina necreată *strălucea* în mine, că inima mea rostea rugăciunea *neîncetat*, chiar și *în somn* și că mă făcea *să nu mai am vise urâte*.

Am exersat *rugăciunea inimii* inițial *pe inimă* și, cu timpul, pentru că inima *îmi obosise foarte mult* iar eu eram *bolnav*, am schimbat *locul de concentrare* la rugăciune de pe *inimă* pe *plex*.

Și asta am făcut-o când începuse *ivirea luminii* și *a cerurilor în mine*.

Pe plex, cu timpul, am obținut *aceleași efecte duhovnicești*, fapt pentru care *am alternat* inima cu plexul.

Și am rămas fixat *pe plex*, pentru că acest lucru era *mai odihnitor* pentru inima mea.

Și am început să am *viziuni cerești*, care *au sporit tot mai mult* și *liniște lăuntrică*, care și ea *a crescut în mine*.

Să te ferești de *abuzuri* de orice fel. La băutură, mâncare, îmbrăcăminte.

Tot ce trăiești este *în fața* lui Dumnezeu și trebuie *să nu te mustre conștiința* pentru ceea ce faci.

Pentru *metoda isihastă* nu există alt loc *al contemplației divine* sau *al unirii cu Dumnezeu* în afară de inimă.

Atenția și rugăciunea adevărată.

Spiritul tău *păzește* inima. El se aprofundează *circular* și *fără încetare* în inimă și din acest *abis* face *să se ridice* cerurile lui Dumnezeu.

Dumnezeu *locuiește* în inimă.

Textul care descrie *tehnica* metodei isihaste:

– într-o cameră izolată *ridică* spiritul mai presus de tot ce este *lucru vremelnic*;

– reazimă bărbia *în piept*;

– îndreaptă ochiul trupesc, cu tot spiritul, spre *mijlocul* pieptului (plex), adică *spre buric*;

– *comprimă* respirația aerului ce trece prin nas în așa fel încât *să nu respiri cu ușurință* și *cercetează cu mintea* lăuntrul măruntaielor ca să găsești *locul inimii*, acolo unde obișnuiesc *să se adune* toate puterile sufletului;

– la început dai peste *întuneric* și *rezistență*;

– stăruie ziua și noaptea și *vei descoperi* o fericire fără margini;

– vei găsi *aerul* (ego: *luminos*) care există *în mijlocul inimii* și pe tine însuți *întreg* și *luminos*, plin *de discernământ*;

– spiritul, [începând] de acum, *alungă* orice gând care *mijește* prin *invocarea numelui* lui Iisus Hristos;

– spiritul lovește de acum, cu *mânie*, în vrăjmașii spirituali[432];

– de acum încolo, practicând *paza spiritului* și *invocând pe Iisus Dumnezeu*, voi învăța de unul singur *rostul* [rugăciunii neîncetate].

---

[432] În *demoni*. Îi lovește pe demoni cu *rugăciunea inimii*, adică cu invocarea continuă *a prezenței* și *a puterii* lui Hristos Dumnezeu.

Ego: În acest *război nevăzut* eu am ajuns la concluzia că omul, în această fază, *participă spiritual* la acest *război*.

Rugăciunea lui Iisus sau *a minții* este *respirația religioasă a inimii*[433].

Mai multe *versiuni* [ale *metodei* rugăciunii isihaste]:

1. Simeon Noul Teolog, la anul 1000;

2. Călugărul Nichifor [434], veacul al XIV-lea, Dascălul[435] lui [Grigorie] Palama[436].

Metoda sfintei rugăciuni și atenții este un rezumat *târziu* și *deformat* al spiritualității sinaitice.

Grigorie Sinaitul[437] vine de la Sinai la Athos, adică ca *urmaș* al lui Ioan Scărarul.

Viața pustnicească este descrisă la gradul al 27-lea [de Sfântul Ioan Scărarul].

Călugăria vrea să facă din om *un înger în trup*.

Școala sinaită dorea să facă din om *un serafim*. Ea se adresa *elitelor*, adică *eremiților*, *pietrificaților*[438], celor care realizaseră *apatia* [439], care nu e *compatibilă* cu *societatea*[440].

Omul, în acest stadiu, poate trăi chiar *fără hrană trupească*, [lucru] care *anticipează* învierea morților (Măicuța Veronica).

Apatia presupune *dezrădăcinarea din suflet* a oricărei idei sau a oricărui gând.

Treapta a 29-a: a tăcerii, a păcii lăuntrice.

Două primejdii *pândesc* spiritul în această fază: *închipuirile* și *ideile/gândurile*.

De aici *războiul împotriva închipuirilor* și *a ideilor* sau *războiul nevăzut*, înfățișat de sinaitici ca *o luptă împotriva diavolului*.

Se cere *o liniște completă* în spirit.

---

433 Subliniat de autor. Text scris cu stiloul.

434 A se vedea: http://www.ziarullumina.ro/articole;1619;1;38434;0;Isihia-si-rugaciunea-lui-Iisus.html.

435 Părintele duhovnicesc.

436 A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Grigorie_Palama.

437 Idem: http://www.calendar-ortodox.ro/luna/aprilie/aprilie06.htm.

438 A căror viață și sensibilitate se aprofundaseră cu totul în asceză și rugăciune.

439 Nepătimirea.

440 Cu viața socială.

Închipuirile fanteziei și *ideile ce năvălesc* [în minte și inimă] se biruie *simplu*, prin *numele lui Iisus*, pentru că în jurul Lui *se organizează* toată *spiritualitatea ortodoxă*.

Rostit necontenit, „ținut în inimă”, numele Domnului îi distruge pe „vrăjmașii duhovnicești” și face *să iradieze* în inima noastră *lumina dumnezeiască*.

Textul rugăciunii lui Iisus:

„Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă!” sau: „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă!”[441].

441 Textul rugăciunii e scris cu creion de culoare roșu-violet.

Ego:

Am trăit *luni de zile* situația în care *rugăciunea* și *lumina dumnezeiască* curgeau *de la sine* în ființa mea, zi și noapte, atât în stare *de trezie* cât și *în somn*.

Viziunea Treimii sub forma unei *piramide*, formată din *lumini diferite*.

Am văzut și *apele Paradisului ceresc*, izvorul care curgea de la picioarele Mântuitorului.

„Privegheați și vă rugați!” [Mt. 26, 41].

Rugați-vă neîncetat [I Tes. 5, 17], spune Apostolul [Pavel].

Să ne trudim să facem *mai mult decât putem*, pentru ca *să rămânem în Iisus* și *Iisus în noi*.

Repetarea continuă a rugăciunii are drept scop *concentrarea spiritului* și ferirea lui *de distrageri*.

Rugăciunea lui Iisus ajunge cu timpul *a doua natură a noastră* sau *a respirației*[442].

Autorii sinaiți recomandă să fie *inspirată odată cu suflul de aer* tras în plămâni[443].

Astfel ajunge *să se repete singură*, de la sine, și în timpul somnului nostru.

Verset din *Cântarea Cântărilor*: „Eu *dorm* dar inima mea *veghează*” [Cânt. Cânt 5, 2].

Se recomandă *locurile izolate* și *noaptea*[444].

Rugăciunea lui Iisus se face prin *monologare rostită* (seamănă cu *psalmodierea*) sau prin *monologare în gând* (ca *meditație*).

Când rugăciunea *curge de la sine*, atunci Duhul Sfânt e Cel care *Se roagă în noi*[445].

Rugăciunea inimii are un început *activ* și un sfârșit *pasiv*[446].

Începem prin *meditație* și sfârșim în *contemplație* [*dumnezeiască*][447].

Efectele ultime ale *rugăciunii lui Iisus* după I.[oan] Scărarul: „o lumină *infinită*, pe care o vedem *cu ochii minții* în *văzduhul inimii*. Lumină ce vine de la Soarele

---

442 Respirăm rugându-ne. La fiecare respirație *rostim* rugăciunea, dacă aceasta a devenit *cotidiană* pentru noi.

443 Fraza de față e subliniată tot cu creion de culoare roșu-violet.

444 Se recomandă ca rugăciunea inimii să se facă *în locuri singuratice*, izolate și, mai ales, *noaptea*. Ceea ce nu exclude însă rugăciunea *de peste zi* și *din orice clipă*...

445 Subliniere cu creion de culoare roșu-violet. Aluzie la Rom. 8, 26.

446 Rugăciunea inimii e făcută de om, cu multă trudă, pentru ca, mai apoi, când el se curățește de patimi, să fie *inundat* de vederi mistice, dumnezeiești, care nu mai vin *din rugăciunea lui* ci ca *dar al lui Dumnezeu* pentru sufletul și trupul său curățite de păcat. De aceea rugăciunea e activă până când devine *vedere dumnezeiască*, care nu mai e *rugăciune* ci *sfârșitul dumnezeiesc al rugăciunii*.

447 Subliniere făcută cu stiloul.

inteligențelor, *Hristos* și *prin El* de la *Sfânta Treime*, în care noi înşine ne vedem *străvezii* în toate amănuntele alcătuirii noastre prin această lumină și tot prin ea *contemplăm* adâncul cerurilor"[448] (N.[ichifor] Crainic, *Curs de Mistică*, p. 276).

Rugăciunea mintală *îndeplinește* în suflet *slujba Îngerilor*, spune [tot] Io[a]n Scărarul[449].

---

[448] Cele două sublinieri din citat sunt făcute cu pix de culoare roșie.
[449] Subliniere cu creion de culoare roșu-violet.

Ego:

În *practica rugăciunii* făceam două cercuri: unul *pe verticală*, inspirând aerul odată cu rostirea cuvintelor: „Doamne, Iisus Hristoase” și al doilea cerc rezulta din orizontala rostirii „miluiește-mă”, în timp ce expiram aerul din mine.

Cele două cercuri făcute prin facerea semnului crucii pe inimă sau pe plexul meu *se întretăiau*.

Cu timpul, *cercul* a devenit *sferă luminoasă*.

Apoi *sfera de lumină dumnezeiască* a cuprins în ea *sfeșnicele cu făclii* sau *bolțile de lumină străvezie*, pe care le vedeam extatic, cât și *altarele*, *bisericile*, apoi *universurile întregi* în dezvoltarea luminii în ființa mea.

Și lumina *se derula în culori infinite* la modul *fulgerător*.

Așa am văzut *sferele* și *bolțile cerești* atunci când am dorit *să îl văd* pe Apostolul Pavel în Împărăția lui Dumnezeu.

Însă nu l-am văzut *pe el* ci doar acestea *mi s-au arătat*.

Căci eu vedeam în lumina lui Dumnezeu numai *ceea ce mi se dezvăluia*, fără ca eu *să cuget* sau să îmi *imaginez ceva* ce aș fi vrut să văd.

Toate cele pe care *le vedeam* se nășteau și se înălțau în *văzduhul inimii*.

Locul sufletului[450] după sinaiți e în „abisul inimii" sau în „pământul inimii".

Rugăciunea mintală a sinaiților este așezată pe *baze fiziologice* de metoda[451] *sincronizării psihofizicului* cu *ritmicizarea rugăciunii*, adică *a rostirii ei în ritmul respirației plămânilor*.

Acest principiu stă și la baza *metodei athonite* de rugăciune.

Nichifor le amintea călugărilor că „Împărăția Cerurilor e în lăuntrul nostru".

Prin această rugăciune spiritul tău *vine/coboară* în inimă și odată cu asta tot *corul virtuților*: dragostea, bucuria, pacea etc.

Nicodim Aghioritul[452].

Energia spiritului este *în encefal*[453] și prin această rugăciunea ea *se întoarce* în inimă.

Reîntoarcerea spiritului în inimă, după Di.[onisie] Areopagitul, se numește *mișcare circulară*[454].

Mișcarea circulară[455] e *a treia mișcare*, asemănată cu *circumferința unui cerc*, care *se întoarce mereu asupra ei înșiși*, unindu-se cu ea însăși.

Spiritul nostru *mișcându-se circular* în adâncul inimii *se identifică* și *se unește* cu el însuși, fiind ca *o roată*[456] *într-o continuă învârtire*.

Unificarea spiritului (adâncirea în sine) înseamnă *ridicarea*[457] *spre Dumnezeu*, după [Sfântul] Vasile cel Mare, Sfântul Augustin [al Hipponei].

Vederea mintală și *auzul mintal* trebuie concentrate asupra *cuvintelor rugăciunii*[458].

Nil [Sinaitul]: trebuie să fii *imaterial* în prezența *Celui imaterial*.

Alungă [în timpul rugăciunii isihaste] *imagini*, *figuri* sau *reprezentări* [din mintea și inima ta].

---

[450] Subliniere făcută *cu stiloul* cu care *a scris* acest text.
[451] Tot sublinieri făcute cu stiloul.
[452] A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Nicodim_Aghioritul.
[453] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Creier.
[454] Subliniere făcută cu pix de culoare roșie.
[455] Ibidem.
[456] Ibidem.
[457] Ibidem.
[458] Subliniere cu creion de culoare roșu-violet.

Grigor[i]e Palama: „Când *unitatea spiritului* devine *trinitate* rămânând *unitate*, atunci el *se unește* cu *monada întreită a Divinității*”.

Nic.[odim] Aghioritul recomandă:

În timpul rugăciunii respirația trebuie *acordată* cu restul rugăciunii. *Inspiri odată* și *te reții*, până când rostești în minte *întregul text* al rugăciunii, apoi *expiri* [459][aerul din tine].

[459] Ibidem.

Ego: Aceeași *părere* [am], că omul e *un microcosmos* între creație și Dumnezeu, un punct de întretăiere, un focar de energii.

N.[ichifor] Crainic [*accentuează* citatul din] *Apocalipsa*: „Un *cer nou* și un *pământ nou*” [Apoc. 21, 1].

Dacă universul creat nu e *etern*, el s-ar putea modifica luând *o altă înfățișare*, „ca o armonică ce se adună din spațiul unde *și-a dezvoltat* cântecul și *se strânge* pregătindu-se *să intoneze* o altă melodie”.

Noua teorie astronomică. Materia universală a fost inițial ca *un bolid care a explodat*. Rămășițele exploziei, rămase din vechea materie, sunt *pete negre de materie* de altădată socotite acum ca *goluri abisale*.

Galaxiile fiind părți ale *vechii materii*, pornite în spațiu acum 14 miliarde de ani și care își dezvoltă mereu *viteza* în prezent.

Dar odată *se vor opri* și forța cu care *le-a expulzat* le va atrage din nou spre *un centru*.

Repeți mereu, pentru fiecare *inspirare* a aerului, o *rugăciune* [*a lui Iisus*][460].

El recomandă *reținerea respirației* până rostești rugăciunea.

Respirația reținută *constrânge* inima și o face *să-și verse* din ea *otrava plăcerii* și *a păcatului*.

În reținerea respirației toate puterile sufletului *se concentrează* în spirit și, prin el, *în Dumnezeu*.

În rugăciunea minții *participă*, prin om, *întreaga creație*[461].

Omul, prin *încordata sa concentrare*, raportează la Dumnezeu întreaga creație sensibilă și intelectuală. De aceea omul e *un microcosmos* prin care se face *legătura* dintre *creație* și *Dumnezeu*, spune Grigorie al Tesalonicului.

Ego: o idee scumpă rușilor.

Io[a]n Scărarul afirmă că practicantul *rugăciunii lui Iisus* își vede propriul corp *transfigurat* în lumina dumnezeiască[462].

Ea [463] e *rugăciunea transfigurării* [464], care e *caracteristica sublimă* a Ortodoxiei noastre.

Esența ei *demonstrează experimental* adevărul că trupurile noastre *sunt* și *pot să fie temple* ale Duhului Sfânt[465] (Pag. 286, N.[ichifor] C.[rainic]).

A fost *practicată*[466], printre alții, și de Dionisie Areopagitul, Ioan Gură de Aur, Maxim Mărturisitorul, Isihie Sinaitul etc.

Simeon Noul Teolog, la anul 1000, învăța că numai *un cadavru* nu poate fi *conștient* de *prezența harului*.

Nimeni nu poate fi *teolog* sau *creștin* dacă n-a ajuns la *experimentarea personală* a prezenței divine lăuntrice[467].

---

[460] Ibidem.

[461] Ultimele trei fraze sunt subliniate cu pix de culoare roșie.

[462] Subliniere făcută tot cu pix de culoare roșie.

[463] Rugăciunea lui Iisus.

[464] Subliniere cu pix de culoare roșie.

[465] Subliniere cu creion de culoare roșu-violet. Această subliniere era considerată de Fericitul Ilie drept *un adevăr foarte important* pentru el. Din acest motiv de la „trupurile noastre” a subliniat textul și *cu pix de culoare roșie* și *cu trei linii paralele* paragraful de față.

[466] Rugăciunea inimii, a lui Iisus, a minții sau isihastă.

Paisie [Velicikovski] a revenit din *Athos* în *Moldova*. În secolul al XVIII-lea. A fost stareț la Mănăstirea Neamț și rus din Poltava.

[Urmează o pagină goală.]

---

[467] Fraza de față a fost cuprinsă într-o *acoladă* făcută cu creion negru.

Marii practicanți [ai rugăciunii inimii] au *fața strălucitoare* și *o adâncă cunoaștere de sine*, care este [foarte mult] *prețuită* de isihaști.

Ei se văd pe dinăuntru *transfigurați* de lumina dumnezeiască.

[Rugăciunea inimii] produce vindecări extraordinare.

Cine-și *stăpânește* limba *își păzește* sufletul de întristare. De la limbă vine *viața* și *moartea*. Sfântul Isihie [Sinaitul] recomandă *tăcerea*.

Reguli *esențiale*: sărăcia absolută, tăcerea absolută, tăierea voii [personale], interdicția conversației între călugări, lectura patristică, meditarea asupra Scripturii, a morții și a Iadului.

[Practicau] *mărturisirea zilnică* [a păcatelor și a gândurilor]. [Alături de] *rugăciunea lui Iisus*, rostită continuu, smerenie, bunătate și dragoste.

Neamțul[468] devine la sfârșitul secolului al XVIII-lea supremul centru de *iradiere spirituală* pentru întreaga Ortodoxie. Era acum ceea ce fusese Athosul în sec. al XI-lea și al XIV-lea și Sinaiul în sec. al VII-lea.

Nichifor Crainic: Sunt absolut sigur că dacă Mântuitorul nu ne-ar fi *pedepsit* pentru toate nevredniciile noastre nici nu ne-ar fi *acoperit cu slavă* neamul nostru, ridicându-i astfel *toate umilințele istorice*. Căci îndurarea noastră a fost cucerită de *veacul transfigurat al paisianismului.*

Din România [renașterea *isihastă* și *patristică* paisiană] a găsit *ecou epocal* în Rusia.

Frații Karamazov[469] e *romanul misticii paisiene*.

---

468 Mănăstirea Neamț: http://neamt.mmb.ro/.

469 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Fra%C8%9Bii_Karamazov.

Practicantul rugăciunii [inimii] e ca *un rug aprins* al Duhului Sfânt. E *un vals ales* al Duhului Sfânt[470]. E *înflăcărat* de focul serafimic.

Mintea aduce *jertfa rugăciunii* pe *altarul inimii*[471].

Popularizarea rugăciunii lui Iisus. Sensul e *cosmic*.

Dumnezeu *Se descoperă lăuntric*, după *capacitatea* fiecăruia de *a-L primi*.

Capacitatea personală e *puritatea* sufletului.

Ierarhia[472] o stabilește înțelepciunea divină, după gradul [personal] de *puritate*, indiferent de *categoria socială* în care ești încadrat.

Dumnezeu *Se descoperă* [mistic] *când* voiește, *cum* și *cui* voiește.

Simplitate și puritate.

Dostoievski era convins că poporul rus e *teofor*.

[Urmează o pagină nescrisă.]

---

[470] Ambele sublinieri sunt făcute cu creionul.
[471] Subliniere făcută cu stiloul.
[472] Nivelul de experiență mistică, duhovnicească.

Mărturisirile unui pelerin rus către duhovnicul său[473]

Povestirea se dezvoltă pe două planuri: *lăuntric* și *extern*, unde *micile întâmplări* ce-i ies în cale capătă *înțeles* din lumina ce se *răsfrângea* dinăuntru *asupra lumii înconjurătoare*.

Pelerinul este un țăran care și-a pierdut familia. Trece prin Siberia. Ajunge la Ierusalim, unde aude cuvintele din *Epistola către Tesaloniceni*: „Rugați-vă neîncetat!” (I Tes. 5, 17).

El nu înțelege *cum e posibil* să te rogi neîncetat *oriunde* și *oricând*. Nimeni nu știe să-l învețe *cum să se roage*.

Un călugăr bătrân îi arată faptul că pentru a practica *rugăciunea lui Iisus* e nevoie de *o știință tainică*, nu numai de *erudiție*. Și, mai ales, că această rugăciune e *condiționată* de un *un duh sărac* și de *o inimă curată*. L-a sfătuit și faptul că trebuie *să se spovedească zilnic*.

Astfel poate *să repete mereu*: „Doamne, Iisus Hristoase, miluiește-mă!”.

La început rugăciunea nu dă rezultate. Era obositoare, plictisitoare...

Atunci bătrânul îi prescrie pelerinului 3.000 de rugăciuni zilnice, alături de mers, lucru, odihnă și somn.

6.000 de rugăciuni după două zile. Sau când simte nevoia s-o continuie timp de 11 zile.

Față de duhovnic trebuie să te porți *ca față de Dumnezeu*.

Când ajunge în stadiul că *îi face plăcere* să o continue, atunci conversația *îl dezgustă* și izolarea *îi face plăcere*.

Metanier pentru număratul rugăciunilor.

12.000 de ori pe zi, cu examinare de la duhovnic, din 15 în 15 zile.

Rugăciunea lui a fost *orală* în tot acest timp.

Într-o dimineață are impresia că *rugăciunea* e aceea care *l-a trezit*.

---

[473] Titlul a fost subliniat cu creion de culoare roșu-violet.
Urmează însemnări din *Pelerinul rus*, socotit drept *un document experențial foarte prețios* pentru sine.
Pentru download:
http://www.scribd.com/doc/955183/Pelerinul-Rus.

Trebuia *să se culce târziu* și *să se scoale devreme*.

Rugăciunea se face *aproape de la sine* pentru o vreme.

Devine *voios* și *avântat* și termină din ce în ce *mai repede* cele 12.000 de rugăciuni zilnice. Aceasta îi arată că Dumnezeu îi este *binevoitor*.

Când rugăciunea sa va intra *în starea de har*,

[O pagină nescrisă.]

adică atunci când va deveni *independentă* și *activă*, *lăuntrică* și *duhovnicească*, bucuria lui va fi *negrăită*.

Iar pentru aceasta trebuie ca inima să fie *mereu curată*, plină de *dragoste* și *încredere* față de Hristos.

De acum încolo el poate să o repete de oricâte ori va dori.

Simțea *pace desăvârșită*.

Rugăciunea îi era *ca pâinea* și când îi era frig ea *îl încălzea*.

Se află încă la faza orală, *psalmodică*.

N-a intrat încă în *faza duhovnicească* a rugăciunii mistice.

Începe să citească *Filocalia*, care e *cheia înțelesurilor mistice* ale Sfintei Scripturi.

Începe să înțeleagă *realitatea* expresiilor: „om lăuntric", „rugăciune în duh", „Împărăția Cerurilor e în voi", „fiți în Mine", „a se *îmbrăca* în Hristos".

Fază interesantă: simte că rugăciunea lui *trece* de pe *buze* în *inimă*. Și că la fiecare *bătaie a inimii* repetă: Doamne, Iisuse, Hristoase...

Începe să nu o mai repete *cu buzele* și ascultă cum inima lui *o rostește de una singură*.

Și cu toate acestea totuși *nu a ajuns* la *rugăciunea interioară*.

Începe *metoda de rugăciune* a Sfântului Simeon Noul Teolog.

Privește în inimă, cu ochii închiși, concentrând toate puterile imaginației spre ochiul spiritual.

O repetă de mai multe ori, mai multe zile și simte *un sentiment de întunecare*.

Dar, în mod treptat, ajunge *să-și intuiască inima* și să se roage *în ritmul respirației*.

Inspira și spunea: *Doamne, Iisuse Hristoase*, expira și spunea: *miluiește-mă!*

La început un ceas pe zi. Apoi câteva ceasuri. Apoi toată ziua. Citea concomitent din *Filocalie*.

După trei săptămâni a început să simtă *durere în inimă* dar care era întovărășită de *o bucurie extraordinară*. Simțea *o dragoste mare* pentru Iisus Hristos și pentru *toată făptura* lui Dumnezeu. Ego: și milă.

[Urmează o altă pagină goală.]

Era *transfigurat* și *răpit*. Lacrimi *de bucurie* și *de recunoștință*. O înțelegere *cu totul nouă* a lucrurilor.

O trăire *a omniprezenței divine*.

Simpla *invocare* a numelui lui Iisus *îl covârșea* de bucurie și fericire.

Începe să știe ce înseamnă „Împărăția lui Dumnezeu este în lăuntrul vostru”.

După cinci luni de practicare a rugăciunii, rugăciunea inimii ajunge *o funcție organică* a ființei lui. Ea nu se mai întrerupe nici în timpul somnului.

Inima i se scaldă într-o bucurie infinită.

Extaz permanent cu *irezistibilă dorință* de *a preamări* pe Dumnezeu.

Și pelerinul rus vorbește despre *roadele* rugăciunii mistice: mântuitoarea dragoste de Dumnezeu, pacea lăuntrică, răpirea spiritului, curăția gândurilor, sprinteneala și vigoarea membrelor, o bună stare generală, insensibilitate față de boli și mâhniri, o nouă putere de judecată, o nouă înțelegere a Sfintei Scripturi, o pricepere a graiurilor tuturor făpturilor, excluderea din viața sa a oricărei deșertăciuni, o nouă idee despre sfințenia vieții lăuntrice, certitudinea *apropierii imediate* a lui Dumnezeu și a dragostei Sale pentru toți.

Roadele enumerate aici sunt *aceleași* cu *efectele contemplației extatice*, așa după cum *le mărturisesc* marii Mistici ai Bisericii.

Pelerinul are față de tot felul de oameni *o egală bunătate* și *voioșie fermecătoare*, *îngăduință* și *apropiată înțelegere*.

Fiind *prădat* de *Filocalie* nu se mâhnește, căci știe că nu trebuie *să-și adune comori* pe pământ. Însă Filocalia *îi vine înapoi*.

Ego: Simt acum, pe când scriu la masă (e *Boboteaza*), miresmele Sfintei Agheasme. Mireasma ei duhovnicească, cu ușor iz de busuioc.

Am scris în perioada practicării rugăciunii [în închisoare] un poem de aproximativ 30 de strofe, intitulat: *Noua Făptură*. Din el am mai reținut, până la eliberare, decât *4 strofe*...

De atunci, din perioada practicării rugăciunii lui Iisus în închisoare, am început *să mă rog pentru întreaga făptură*.

[Continuare la *Pelerinul rus*]

Un ocean de pace se ridică în mijlocul *fericitei apatii/nepătimiri.*

Marea lumină din suflet *nu se ascunde*.

Simte nevoia *s-o comunice*[474]. Învață pe alții *să o practice*[475].

Rugăciunea ajută la *ritmicizarea* trupului cu sufletul după pulsul inimii, în care simte *harul dumnezeiesc*.

Rugăciunea mistică e *cheia* pentru *abisul de lumină* al Divinității.

Influența rugăciunii lui Iisus se exercită și asupra naturii întregi.

Înrâurire cosmică[476].

Prin om, întreaga natură *participă* la rugăciune. Prin rugăciune se descoperă *sensul înalt* al Scripturii și al făpturii.

Totul în jur, arborii, iarba, păsările, pământul, cerul par *fermecătoare* și *miraculoase* [când *te rogi neîncetat*].

Totul se roagă, laudă și Îl adoră pe Dumnezeu.

Vorbește cu creaturile și *e înțeles*.

Un câine străin *îl conduce* când e *rătăcit*.

Un lup care îl atacă e îmblânzit.

Marele vizionar Isaac Sirul avea *milă răscolitoare* pentru oameni, păsări, dobitoace, pentru întreaga făptură și pentru nefericiții diavoli[477].

[Sfântul Ioan] Damaschin: omul e *un microcosmos*, o chintesență reprezentativă a marelui cosmos.

Omul e *cununa* creaturilor văzute și *legătura* lor cu Dumnezeu.

Omul e *un centru de iradiere* [*duhovnicească*] pentru întreaga făptură.

Sufletul lui *pur* iradiază *puritatea* în toate lucrurile și invers.

---

[474] Simte nevoia să comunice *experiența extatică*.
[475] Îi învață și pe alții *rugăciunea inimii*.
[476] Ambele sublinieri sunt făcute cu creionul.
[477] Ambele sublinieri sunt făcute cu stiloul cu care *a fost scris* textul.

Rom 8, 22: „Știm că până în ziua de azi toată firea *suspină* și *suferă* durerile naștrii”. Însă nu din pricina *ei* ci din pricina *păcatului omului*.

Prin om a intrat *păcatul* în cosmos.

Universul tot *participă* la moartea Domnului de pe Cruce.

Dumnezeu Cuvântul *este rațiunea de a fi* a făpturii universale.

Omul nu e *izolat* de lumea creaturală cum nu e *izolat* nici de Ziditorul ei.

[O pagină goală, pe care există *o singură însemnare* făcut cu creionul: *PA, 6 XI [19]79*, prin intermediul căreia am aflat *data* la care *își nota* aceste lucruri.]

Nicodim Aghioritul: Omul în rugăciunea contemplativă aduce în fața lui Dumnezeu *întreaga lume* sensibilă și inteligibilă pe care o conține în el ca *microcosmos*.

Desăvârșirea contemplației e *realizarea* chipului și a asemănării lui Dumnezeu în noi, pentru că Iisus Hristos trăiește de acum încolo *în noi*.

Filocalia [478] . Cel care a ajuns la *adevărata rugăciune* și *dragoste* nu mai face deosebire între *drept* și *nedrept*, pentru că el iubește totul *deopotrivă* și nu osândește pe nimeni. Pentru că „Dumnezeu trimite ploaie și peste *drepți* și peste *nedrepți*" [Mt. 5, 45].

Starețul Paisie [Velicikovski] numește *rugăciunea lui Iisus* drept *rugăciune paradisiacă*. Despre *învierea anticipativă* a vorbit Ioan Climax/Scărarul.

Fericirea omului paradisiac era *contemplația*, adică *vederea nemijlocită* a lui Dumnezeu, adică *rugăciunea harică*.

Împărăția lui Dumnezeu va fi „un cer nou și pământ nou" [Apoc. 21, 1], pentru că „Împărăția lui Dumnezeu este în sufletele noastre" [Lc. 17, 21].

Rugăciunea lui Iisus poate *să înlocuiască* slujbele și toate celelalte rugăciuni ale Bisericii, pentru că valoarea ei este *universală*.

Serghie Bulgakov afirma că rugăciunea lui Iisus duce la vederea luminii dumnezeiești fără *imagini* și fără *forme*. Dar viziunile Sfântului Simeon Noul Teolog se conturează în *forme*, imagini.

Doctrina isihastă nu confundă *numele lui Iisus* cu *realitatea divină*.

Rugăciunea isihastă *se întemeiază* pe *Fericirile*: „Fericiți cei *săraci cu duhul*, că a lor este Împărăția Cerurilor" [Mt. 5, 3] și „Fericiți cei *curați cu inima*, căci aceia *vor vedea* pe Dumnezeu" [Mt. 5, 8].

Mântuitorul aseamănă *puritatea* cu *pruncia*.

---

[478] Subliniere făcută cu stiloul.

Prin credință, nădejde și dragoste, Iisus *rămâne* în noi și noi în El. Iar prin purificare *ne ridică* la El.

Călugărul Teofan [Zăvorâtul] spune că există trei *faze* ale rugăciunii lui Iisus:

1. *Rugăciunea psalmodică* sau *recitativă*, orală și exterioară, care are drept scop *introducerea* întregii ființe în ritmul ei.

Ego: Odată am sorbit *o lacrimă dumnezeiască* și *congestia cerebrală* de care sufeream s-a vindecat în scurt timp.

Am constatat că această *lumină* care te învăluie poate fi *extinsă*. Iar dacă ea îi cuprinde și pe cei *din jurul tău*, poți vedea *cu ajutorul ei* sufletele celorlalți și îți poți da seama de *starea lor sufletească*.

Unele suflete sunt ca *o lumină lăptoasă*, altele sunt *cafenii*, altele *roșiatice*, altele *întunecate*.

După *nuanțele* acestor culori și după *iradierile* lor îți poți da seama despre *stadiul spiritual* al oamenilor și despre *starea lor sufletească actuală*.

Astfel, după mai multe zile de rugăciune, am reușit *să atrag* lumina dumnezeiască, de culoare albastră și în care *simțeam prezența* Sfintei Fecioare [Maria].

După multă *stăruință în rugăciune* am reușit să fac această lumină concentrată, aidoma unei *stele*, să se *apropie* și *să se fixeze* pe chipul unui penitent ca și mine din celulă.

Acesta, de aproape două săptămâni, nu mai vorbise cu nimeni din celulă și era într-o stare de surescitare nervoasă excepțională, care *îi amenința* sănătatea.

Când lumina dumnezeiască, de culoare albastră, *a atins* respectiva persoană, imediat după ce am încetat *rugăciunea* pentru el, a venit să îmi comunice că *simte nevoia* să stea *de vorbă* cu mine.

[Continuare a textului de dinainte de *contrapagina* autorului.]

2. *Rugăciunea mintală* sau *meditativă*, fără cuvinte, lăuntrică, și scopul acesteia este *unificarea ființei* și *concentrarea* sufletului prin rugăciunea isihastă.

3. *Rugăciunea duhovnicească* sau *harică*, când rugăciunea *se aprinde de la sine* înflăcărând întreaga ființă și absorbind-o.

Cele trei faze ale rugăciunii sunt numite *scara* lui Teofan.

Rugăciunea inimii produce *căldura inimii* [479] și *înflăcărarea* ființei întregi.

Apoi o energie tainică *îl cuprinde* pe contemplativ și *îi provoacă* lacrimi dumnezeiești.

După lacrimi urmează *isihia*, pacea tuturor cugetelor și conștiința *purității minții*.

Datorită purității minții ajungem la *vederea mistică* a lucrurilor dumnezeiești, care apar în *strălucirea inefabilă* a luminii dumnezeiești.

Inima se *iluminează* și toată ființa contemplativului devine *duhovnicească* și *transparentă*. Acesta este *semnul* perfecțiunii depline.

Lumina dumnezeiască vine din *lăuntrul* nostru și nu *din afară*. Această lumină necreată a fost numită drept *lumină*, *foc*, *rază*, *flacără*, *nor luminos*, etc.

Această lumină a lui Dumnezeu este văzută de *ochiul desăvârșit al sufletului* și ea ne iluminează și ne înduhovnicește trupurile. *O vedem* și *trăim* întru ea.

Contemplativul *vede* tainele cele de sus prin lumina dumnezeiască, atunci când el este *inundat* de lumină.

Sfântul Simeon Noul Teolog vorbește despre *vederile sale mistice* din timpul rugăciunii. Și el vorbește despre lumina strălucitoare care *ajungea* deasupra lui, *îl pătrundea*, sălășluia *în el* și îl făcea *să își piardă* simțul timpului.

Aude un glas din lumină și înțelege că astfel trebuie *să se transfigureze* Sfinții.

---

[479] Ibidem.

Cerurile se scurg în cel care *Îl slăvește* pe Dumnezeu și în momentul vederii extatice acesta *își iese din sine*.

Sfântul Simeon își revede apoi trupul și îl simte *fără greutate*, pentru că trăia *prezența slavei* lui Dumnezeu fiind în trup.

Și el a înțeles că *așa vom fi* după înviere, pentru că toți Sfinții vor fi cu *trupuri duhovnicești*, pe *măsura intimității* lor cu Dumnezeu.

Identitatea antinomică[480], pag. 344.

Pe de o parte, trupul nostru are *continuitate* cu starea sa pământească, dar după înviere, trupul nostru va fi *spiritualizat*, preamărit.

[480] Ibidem.

[Continuarea mărturisirii autorului.]

Ego: Era pentru prima dată când acesta vorbea cu mine. Mai apoi mi-a mărturisit că a simțit *o nevoie mai presus de sine* ca *să comunice* cu mine. Peste alte câteva zile a comunicat și cu ceilalți din celulă.

Și mai târziu, mi-a vorbit despre *stările sufletești* în care se zbătea atunci când *m-am rugat* și *am îndreptat spre el lumina dumnezeiască*, pe care o vedeam *în mine* și care *iradia din mine*.

Și din cele pe care el mi le-a mărturisit, am înțeles că *se îndrepta spre nebunie*, dacă nu ieșea din *izolarea* în care se afla. Și comunicarea a survenit ca *un imbold* căruia *nu i-a putut rezista*.

Eu nu i-am spus *ce făcusem* pentru el. Și aceasta pentru că, deși era un om care *credea în Dumnezeu*, era în același timp și *o fire pur raționalistă*, care nu accepta nicio formă *de explicație* sau *aspect mistic*.

Știind acest lucru, de aceea nu i-am mărturisit nimic, pentru că *adevărul* ar fi fost *o piatră de poticnire* pentru el.

Am trăit[481] momentul *vederii* luminii dumnezeiești cu *soarele amiezii* care *s-a oprit*. Acesta venea din adâncul infinitului ca *un ochi* prin care *am văzut* Împărăția lui Dumnezeu.

Acest *soare mistic*, pe care l-am văzut în mod extatic, s-a oprit *pe fruntea* mea, iar trupul meu era *învăluit* în lumină albă și albăstrie.

Apoi trei luceferi de culoarea cerului mi-au stat pe frunte și pe umeri și, deși conform poziției mele trupești priveam înainte, eu vedeam cu ajutorul luminii în care eram *în toate direcțiile*, adică *și în spatele meu*.

Lumina care devenisem și care *mă aflam* în lumina lui Dumnezeu, *privea* și *vedea în toate părțile*. Pentru că nu mai *îmi vedeam* trupul, ci eram numai *un duh care vedea în lumina Sa*.

---

[481] Textul din această pagină a fost introdus într-o acoladă făcută cu pix de culoare roșie, deasupra căreia autorul a scris: *de transcris pentru manuscris*.

Dacă noi suntem *idei eterne* în Dumnezeu și *apariții vremelnice* în spațiul acestei lumi, atunci *traiectoria* și *scopul* nostru este *intrarea* vremelniciei noastre în veșnicie, în care avem *conștiința identității personale*.

În veșnicie omul va deveni *un supraom*, adică *un om duhovnicesc*, spiritualizat, iar cosmosul va fi *un supracosmos*, adică *un cer nou* și *un pământ nou*.

Prin transfigurarea duhovnicească poți deveni „*fluviu* al lui Dumnezeu plin de *apele Duhului*".

Știința tainelor dumnezeiești *nu atârnă* de *știința noastră omenească*[482].

Ridicarea *credinței* până la *vedere extatică*, directă, e *lucrarea harului dumnezeiesc* și nu *a omului*.

Vederea directă = contemplație, vedere mistică.

Contemplația mistică e o privire concentrată, direct prin spirit[483] și nu *cu ajutorul ochiului*.

Contemplația mistică este *vederea lui Dumnezeu*.

Direct prin spirit: as I said by the surrounding light[484].

„Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată, singur Fiul Său, Care este în sânul Tatălui, L-a făcut cunoscut" [In. 1, 18].

Prin noi înșine nu-L putem vedea *niciodată* pe Dumnezeu, dar prin Fiul putem *vedea* și *cunoaște* slava Lui.

Creștinismul nu este *un sistem filosofic*, ci *însăși revelarea lui Dumnezeu* prin *persoana înomenită a Fiului Său*.

„Cine M-a văzut pe Mine *a văzut* pe Tatăl Meu [In. 14, 9]".

„Cine *Mă iubește*, păzește poruncile Mele și Eu *îl voi iubi* și Mă voi *arăta* lui [In. 14, 21]".

Concluzia este că pe Dumnezeu *Îl putem vedea încă din această viață*.

---

482 Subliniere făcută cu stiloul.
483 Ibidem.
484 Ibidem.
În engleză: „după cum am spus, de către lumina care *mă înconjura*".

Sfântul Simeon Noul Teolog zice: „om sunt *prin natură*, dar dumnezeu *prin har*".

Cine știe *să se roage*, n-ar nevoie *să știe multe*[485].

În domeniul spiritual, *aceeași experiență* este exprimată *aproape întotdeauna* cu *aceleași expresii*.

Prin transfigurare, trupurile vor fi îmbrăcate *în nemurire* și cei Sfinți le vor simți ca pe propriile lor *forme de existență*.

---

485 Subliniere făcută cu stiloul.

[8 ianuarie 1975]

Ego: Iată că pot să am din nou *bucuria* de *a repeta la nesfârșit* rugăciunea Ta, Iisuse, Doamne. Și ochii mi se *umplu de lacrimi*.

Iarăși coboară către mine *măreția* Împărăției Tale, pentru că lumina Ta izvorăște *în mine* din marea Ta îndurare. În mine, marele păcătos, care de zece ani n-am mai rostit-o decât *întâmplător*.

Eu Te-am părăsit dar Tu nu m-ai părăsit.

În preajma mea ai fost pururea.

Dar astăzi, datorită necurăției mele, pe toate le zăresc ca printr-o *înserare*, ca prin *sită*.

Și eram odată în strălucitoarea Ta lumină, a Împărăției Tale, și rugăciunea către Tine *se rostea de la sine* în mine. Și atunci lumina *se aprindea cu putere* de la *primele rostiri* ale rugăciunii.

[Sfântul] Simeon [Noul Teolog] și [Sfântul Ioan] Climax [/Scărarul]: Lumina [necreată] e *un dar* al Duhului Sfânt.

[Sfântul] Simeon [Noul Teolog]: Nimeni nu poate vorbi *despre Dumnezeu* dacă *nu L-a văzut*.

Cum poți *să te rogi* lui Hristos fără *să-L vezi*?

Conștiința [*simțirii*] *harului* e *condiția mântuirii*.

Botezul Duhului și primul Botez.

Karl Holl[486]: *Multele haruri* care se manifestă în același timp înseamnă *calități* și nu *cantități*.

Contemplația nu e *totul*[487] ci numai *ușa de intrare* spre *Împărăția slavei viitoare*.

Chestiunea *harului* și *a naturii sale* la [romano] catolici. Aristotelian sophisticated and rational explained by Toma de Aquino. To the orthodox is simple[488].

În Ortodoxie, harul, adică *puterea* prin care suntem *asimilați* Divinității e comparat de preferință cu *lumina soarelui*.

[Sfântul] D.[ionisie] Areopagitul: Harul e lumina care *emană* din Divinitate și nu e *o creație* ci *o putere îndumnezeitoare*.

Prin har suntem *asimilați lui Dumnezeu* și nu *ni-L asimilăm* pe Dumnezeu.

Prin *contemplație* și *extaz* participăm la *oceanul de întuneric al luminii dumnezeiești*, care e *atât de puternică* încât *ne orbește ochii minții*.

[Sfântul Grigorie] Palama[489]: harul e cel care *îl ridică* pe om la contemplație și tot el e cel care *ni se descoperă* ca *lumină*.

Isihaștii desăvârșiți văd *strălucirea necreată*, *lumina dumnezeiască* văzută pe Tabor.

---

[486] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Karl_Holl.

[487] Această subliniere și anterioara sunt făcute cu stiloul.

[488] În engleză: „Toma de Aquino a explicat [harul] *în mod rațional* și *sofisticat aristotelic*. Pentru ortodox e *simplu*”.

[489] Subliniere făcută cu stiloul.

[Sfântul] Simeon [Noul Teolog]: Noi mărturisim că Dumnezeu este *Lumină*, pentru că înaintea Lui merge *lumina slavei Lui* și de aceea e cu neputință ca El *să Se arate* fără *lumină*.

[Sfântul Grigorie] Palama[490]: Dumnezeu este *ființă* sau *natură* în care *conlocuiesc* persoanele Sfintei Treimi și din Acestea se revarsă *energiile necreate* și *puterile intradivine* ale lui Dumnezeu.

[Urmează o pagină goală, pe care Fericitul Ilie a scris, ca titlu: *Rugăciunea lui Simion Teologul*. Probabil a vrut să transcrie *o rugăciune a Sfântului Simeon Noul Teolog* dar *a renunțat*.]

490 Ibidem.

Dumnezeu e *necunoscut*, *inaccesibil*, *incomunicabil* după ființa Sa și, la fel, și persoanele dumnezeiești sunt *inaccesibile* și *incomunicabile*.

Ceea ce Dumnezeu *comunică* lumii nu e nici *natura divină*, nici *persoanele Sfintei Treimi* ci *energiile necreate* și *dumnezeiești*[491].

Prin aceste *energii dumnezeiești* participăm la *viața divină însăși*, Îl *cunoaștem* pe Dumnezeu și *ne îndumnezeim*.

Revelațiile divine în contemplații nu sunt, prin urmare, *însăși natura divină*, care este *supraesențială* și *pentru totdeauna inaccesibilă*, ci *energiile necreate* prin care Dumnezeu *Se manifestă*.

Energiile sunt *atribute operative*.

Pe Tabor nu a fost văzută de către Apostoli *ființa* lui Dumnezeu ci *energia Sa dumnezeiască*.

Prin aceste energii Dumnezeu *Se transmite* făpturilor, devine *comunicabil*, le *asimilează* și *le îndumnezeiește*.

Cu alte cuvinte, sub acțiunea harului făptura creată *se înduhovnicește* pentru că ea capătă *calități necreate*[492].

Și așa avem *rugul lui Moise* și *Trupul Domnului în Euharistie*.

Darurile Duhului Sfânt sunt *energii necreate*.

Doctrina palamită a fost aprobată de două sinoade constantinopolitane (1341 și 1351)[493].

Scriptura ne învață că Sfânta Treime locuiește prin slava Sa în *trupurile Drepților* ca în *templele Sale*.

[Sfântul Grigorie] Palama lămurește faptul că *energia îndumnezeitoare*, deși *distinctă* de *ființa* și de *persoanele divine*, e totuși *indisolubil legată* de ele.

Prezența acestei energii a lui Dumnezeu în sufletele noastre e *prezența persoanelor* Sfintei Treimi.

Unirea mistică a sufletului cu Duhul Sfânt e o unire nu *după ființă* cu El ci *după har*.

De aceea Sfânta Treime e în sufletele oamenilor *o prezență harică*.

---

[491] Aceste prime *două fraze* din această pagină au fost introduse de autor într-o *acoladă făcută cu stiloul*.

[492] Frază introdusă în acoladă *făcută cu creionul* și lângă care a făcut un *X* tot cu creionul.

[493] A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Isihasm.

[Urmează o pagină goală.]

Răspunsurile Sinodului de la 1351 la întrebările lui Ioan Cantacuzino

– Trebuie să se facă *deosebire* între *ființa* și *energia* lui Dumnezeu?

– Da!

– Făcându-se această *deosebire* energia e *creată* sau *necreată*?

– Necreată!

– Dacă energia dumnezeiască e *necreată* cum putem să ne ferim de faptul de *a-L socoti* pe Dumnezeu ca pe ceva compus[494]?

Aici, sinodul *întemeiat* pe citate din Sfinții Părinți a răspuns că, deși energia e *necreată*, Dumnezeu rămâne *unul* și *necompus*, fiindcă *energia* nu e *o altă ființă divină* ci numai *manifestarea*[495] ființei lui Dumnezeu.

– Se poate da numele de θεότης (*dumnezeire*) și *ființei* și *energiei dumnezeiești*?

– Da!

– Spun teologii că *ființa* e *mai presus* de *energie*?

– Da!

– La ce *participă* făpturile: la *ființa dumnezeiască* sau la *energia dumnezeiască*?

– Tot ce este *făptură* participă la *energia Creatorului* iar nu la *ființa* Lui. Sfinții îndumnezeiți prin unirea cu Dumnezeu participă nu la *ființa* lui Dumnezeu ci la *energia dumnezeiască*.

[Sfântul Grigorie] Palama[496]: Prezența *energiei* [*dumnezeiești*] în sufletul omului însemnă și *prezența ființei* și *a persoanelor* Sfintei Treimi.

Ego: Dacă Sfânta Treime e *o prezență harică* în noi, deci *lucrătoare* (pentru că harul necreat are *puterea de a lucra*) atunci el ne ridică la *starea de îndumnezeire* și pe noi.

---

[494] Subliniere făcută cu stiloul.
[495] Ibidem.
[496] Ibidem.

[Urmează o pagină goală, pe care a scris cu creionul doar *LA.* în colțul de sus al paginii, în partea dreaptă.

Pagina în curs și următoarea cuprinde *elemente de spiritualitate romano-catolică*]

Contemplație: *naturală* (care poate fi și *artistică* și *filosofică*, făcută prin puteri firești) și *supranaturală*.

Contemplația naturală este *sensibilă* (contemplăm *în fundal deschis* sau *pe plan artistic*) și *imaginativă* (contemplăm *adevăruri abstracte*).

Contemplația *sensibilă* și *imaginativă* atunci când capătă sens *simbolic*, de *oglinzi* și *enigme*, sunt introduse în *metoda teologiei afirmative*.

Contemplația imaginativă, intelectuală și filosofică, în sensul unei *intuiții superioare a lui Dumnezeu* prin *credință* e proprie marilor alexandrini.

Contemplația *dobândită* și contemplația *infuzată*.

Rugăciunile din sfera mistică sunt cu toate *contemplativ-pasive*, adică modalități de *a Se ruga în noi* ale Duhului Sfânt[497].

Tereza de Avila[498] a definit elementele *psihologiei supranaturale*.

Are *o intuiție analitică* extraordinară.

Rugăciunile contemplației *nedesăvârșite*:

1. rugăciunea;
2. liniștea;
3. somnul puterilor.

Rugăciunile contemplației *desăvârșite*:

1. unirea;
2. extazul;
3. căsătoria duhovnicească.

Rugăciunea *pur activă*, faza ascetică, *desprinderea* simțurilor de lumea din afară.

Rugăciunile contemplației nedesăvârșite.

---

[497] Fraza de față a fost introdusă într-o acoladă făcută cu creion de culoare roșu-violet.

[498] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Tereza_de_%C3%81vila.

Contemplația desăvârșită.

Rugăciunea de liniște, de reculegere, cât și rugăciunea verbală și meditația *îl stingheresc*. El vrea numai *să iubească*.

Rugăciunea numită *somnul puterilor* e atunci când...

[Însemnările despre *spiritualitatea romano-catolică* continuă după *contrapagina autorului* care urmează.]

Ego: Am trăit o vreme, în perioada mea de *înălțare mistică*, când sufletul *mă îndemna* să mă rog *împreună* cu un Sfânt sau altul pe care *îi invocam* și pe ale căror prezențe le vedeam *învăluindu-mă* sau *fiindu-mi în preajmă*.

Și mă rugam pentru mântuirea mea, a neamului și a lumii.

Am renunțat însă la acest lucru. De ce? Pentru că simțeam și vedeam foarte bine și în mod frecvent cum *îi incomodam* pe Sfinți mai mult decât puteam să-i ajut.

Și asta datorită *imperfecțiunii mele*, pentru că nu eram *pe deplin purificat* pentru o asemenea *lucrare dumnezeiască măreață*.

Sfinții nu mă părăseau când încercam *să mă rog împreună cu ei* în slava lui Dumnezeu dar *se osteneau*, se întuneca lumina lor, *se estompa*, pentru că încercau *să mă țină și pe mine* alături *în rugăciunile lor*.

Am simțit *golul* și *pustiul* [*sufletesc*] din fragedă copilărie. Însă nu l-am putut *învinge* decât târziu, când am ajuns la *unirea cu Dumnezeu*.

Când am avut congestia cerebrală a apărut *o lumină scânteietoare* și în ea *am văzut tălpile lui Iisus*. Și de pe picioarele Lui, pe care le vedeam *în inima mea*, am sorbit *o lacrimă a Lui*, pe care *o voi simți* toată viața.

Și această lacrimă dumnezeiască *m-a înviorat*. Mi-a dat *o nouă viață*. Și de aici încolo au început *viziunile solare* pe care le-am descris.

În lacrima Lui pentru noi e *concentrat* darul îndumnezeirii. E darul *veșnicei lumini*. Pentru că acesta e *bobul de muștar* al Împărăției Cerurilor care *a crescut* în mine.

Și îmi amintesc cum *în clipa sorbirii* lacrimii lui Hristos, pe mine, care eram *încremenit* și din copilărie *nu mai aveam lacrimi*, m-au *podidit* lacrimile, care au început să îmi curgă pe obraji.

Și acestea sunt lucruri trăite de mine acum aproximativ *12 ani de zile*.

[Continuarea *însemnărilor* despre *spiritualitatea romano-catolică*.]

...puterile sufletești sunt *absorbite* în prezența divină mai mult decât în *faza liniștii*.

Însă sufletul *despărțit de lume* nu e cu totul *răpit* în Dumnezeu. Nu e încă unit cu El.

Prezența divină e adânc *simțită* dar nu *văzută*.

Negrăite bucurii dar și negrăite dureri.

Contemplație dureroasă (lacrimile dumnezeiești), roua iubirii care *îi sângeră* inima din cauză că sufletul își vede mai bine propria *impuritate* și *nevrednicie* în comparație cu măreția dumnezeiască.

Juan de la Cruz vorbește de un anume gol straniu[499] ce se produce în sufletul *dezlipit de pământ* și care s-a *lepădat de sine însuși* dar care încă *nu s-a unit* cu Dumnezeu.

Rugăciunea unirii[500]

Stare de pasivitate *desăvârșită* din partea omului.

Numai harul dumnezeiesc e *activ*.

„*Unirea* vine *în mod brusc*”, spune Tereza [de Avila].

Ai sentimentul că Dumnezeu e în tine și tu în El. Simțurile și facultățile psihologice *își încetează* orișice activitate. Tu însuți *ai dispărut* pentru tine. Un *alter ego* te înlocuiește și te umple. Durată scurtă. Nu se mai uită toată viața faptul că *ai fost* în Dumnezeu și El *în tine*.

Certitudinea lucrată de iubire.

[Aceste însemnări *vor continua* după *contrapagina* autorului.]

---

[499] Subliniere făcută cu stiloul.
[500] Ibidem.

Ego: Îmi pare rău că atunci când *am trăit* vederile extatice nu le-am putut descrie. Ar fi fost volume întregi.

Am văzut cum *dispare* materia, cum devine ceva *ca de vis*, de fapt *cum se spiritualizează*. Și în lumina lui Dumnezeu simțeam cum *realitățile dumnezeiești* sunt mai *vii*, mai reale decât *materia*.

Mai multe zile în șir am trăit prin *participare* la *nunta mistică*. Numai că frăgezimile luminii erau atât *de înalte* la nivel extatic că nu m-am putut menține pentru mult timp la condiții atât de mari *de curăție* și *de sensibilitate duhovnicească*.

Mă scoteau din *vederea* luminii condițiile din închisoare, *mă tulbura* prezența celor din celulă, alături de *cuvintele* și *stările lor sufletești*.

Pentru că toate acestea le trăiam ca și când aș fi fost *izbit* și *tăiat cu niște curățite*. Ca niște *surpări* ale verii extatice.

Și atunci am încetat *urcarea în lumină* pentru ca să acopăr *lumina* de *urgiile vremii*.

[Continuarea însemnărilor legate de *spiritualitatea romano-catolică*.]

Rugăciunea extatică[501]. Extazul e *o totală ieșire din sine* pentru *a trăi răpit* în Divinitate.

Semnele lui *fiziologice* sunt *ale morții aparente*.

Simțurile toate *dispar cu totul*.

Trupul *încremenește* în starea în care a fost *surprins de extaz*.

Respirația uneori încetează cu totul.

Membrele se răcesc.

Nicio mișcare nu e posibilă.

Greutatea corpului *se pierde* și adesea el însuși e *ridicat în sus* de la pământ.

Sunt fenomene zise *de levitație*.

Psihologic și fiziologic se manifestă ca o transă[502] în care omul are o înfățișare iluminată.

[Sfântul] Grigorie Palama afirma faptul că lumina dumnezeiască se vede numai *cu ochiul spiritual*.

Juan [de la Cruz] credea că o purificare absolută *înlătură* transele.

Transa extatică, după unii mistici, e *o slăbiciune*, fiindcă contemplativul nu e *purificat absolut*[503].

Contemplația culminează în *nunta* sau *căsătoria spirituală*, care se numește și *unire transformatoare* sau *deificatoare*.

Termenul de „nuntă spirituală" vine de la vechii Mistici [ai Bisericii]. Ioan Climax/ Scărarul și Sfântul Simeon Noul Teolog îl folosesc. E *concretizată* în *Cântarea Cântărilor* nunta spirituală, duhovnicească.

În iubire, cei doi soți fac împreună *o singură unitate în distincția persoanelor*[504].

---

501 Ibidem.
502 Ibidem.
503 Subliniere făcută cu pix de culoare roșie.
504 Subliniere făcută cu stiloul.

Astfel expresia *nuntă spirituală* nu identifică în mod panteist *sufletul* cu *Dumnezeu* ci în unire *se păstrează distincția* celor doi.

Dumnezeu e *Mirele* sufletului.

Parabola celor 10 fecioare [Mt. 25, 1-12].

Din această *stare* omul *poate cădea* precum Îngerii au căzut din armonia cerurilor.

Ego: În stările extatice eu am experimentat trecerea de la *o culoare* la *alta a luminii dumnezeiești*. Sau, uneori, *concomitența culorilor* cât și *concomitența efervescențelor*.

Primul om [creat de Dumnezeu] avea *un contact permanent*, mistic cu Dumnezeu, care era *asemenea* cunoașterii îngerești.

Primul om era *nemuritor* și *impasibil* (nu cunoștea suferința).

Cunoașterea nemijlocită desăvârșit[505] este rezervată numai *vieții de dincolo*.

O anticipare a cunoașterii angelice este *extazul*.

Însă în extaz *unirea cu Dumnezeu* este *vremelnică*.

Dar acesta, *extazul*, este „știința Sfinților" sau *cunoașterea paradisiacă*.

Oricât *de sus* s-ar ridica omul cunoașterea lui mistică nu e *perfectă*, pentru că ea este numai *o cunoaștere prin anticipare* a ceea ce va trăi în veșnicie.

Caracteristicile cunoașterii mistice:

1. Ea nu atârnă de *voința noastră* ci e *un dar de la Dumnezeu*. Nu poate fi *prevăzut* momentul extazului și nici sfârșitul lui. Poate dura *o clipă*, *ceasuri*, *zile întregi*.

2. Se exprimă *în termeni paradoxali*. Ex: „strălucită beznă".

3. Vederea extatică e cunoscută de noi doar *în parte*. E abia *intuită*.

4. Se participă *fără ajutorul rațiunii* și *fără imagini sensibile inferioare*.

5. Are un caracter *cu totul nemijlocit* pentru că e primită *prin inspirație divină*.

6. Cunoașterea mistică nu presupune *meditația* și nicio *activitate discursivă* a inteligenței noastre.

7. Extazul e *fluctuația permanentă* a puterii dumnezeiești cu care am intrat în atingere. Are ritmicitatea de *flux* și *reflux* a oceanului de lumină.

În stadiul de *vedere permanentă* avem *flux* + *reflux* + *încetarea mișcării*.

În *extazul propriu-zis* aproape că nu mai există *strădanie* din partea noastră.

8. Extazul este însoțit de *dragostea pentru liniște*, de *bucurie* și uneori de *o suferință a dragostei* dăruită de Dumnezeu.

---

505 Ibidem.

9. În acest stadiu dragostea trece prin treptele *beției spirituale*, a beției duhovnicești, uneori fiind *însuflețită de durere*, de suferință.

[Enumerarea *caracteristicilor cunoașterii mistice* continuă după *contrapagina autorului*.]

Ego: Am compus poezii sub controlul rațiunii după extazele avute. Și am pus în ele imagini, experiențe pe care inițial *nu le-am înțeles* când le-am trăit extatic.

Când greșesc cu ceva față de cineva mă doare *incomparabil mai mult* față de ceea ce am făcut pentru că știu că prin greșeala mea *Îl ofensez* pe Dumnezeu.

Și aceasta e *drama vieții mele*, tortura mea de azi. Și prin ea *îmi măresc* păcatul dacă *mă mânii* și *jignesc*.

Adu-mi aminte, Doamne, *de umilință* și de *pomenirea greșelilor mele*! Trebuie să nu uit de *coborârea de sine*.

[Continuarea enumerării *caracteristicilor cunoașterii mistice*]

Rănile dragostei dumnezeiești. „Râvna casei Tale m-a mâncat pe mine" [Ps. 68, 11].

În stadiul vieții spirituale, când sunt *cuprinși* de puterea dumnezeiască, unii[506] vorbesc...iar 5 sau 6 inși abia *răzbesc* să noteze cărțile, poeziile și ceea ce le dictează aceștia.

10. Una dintre caracteristici este și *impulsul către virtute* și *să nu ofenseze cu ceva pe Dumnezeu*.

11. Unirea mistică are *repercusiuni vizibile* asupra corpului. Funcționarea simțurilor *încetează* în timpul vederilor extatice, se produce *împietrirea*, încremenirea în poziția respectivă, după mărturia celor din preajmă.

Mâinile nu se pot mișca, respirația încetează și apoi dispare. Pulsul la fel.

12. Levitația e *înălțarea* deasupra pământului cu câțiva metri. Uneori până nu se mai vede. Coborârea e foarte lină. Își pierde greutatea în mod complet. Cineva care îi stă în apropiere *îl poate sufla* ca pe un fulg.

Dacă cineva *se prinde* de mâna misticului poate fi *ridicat în aer* în mod dumnezeiesc.

Aceste lucruri *se petrec* și în vremea noastră.

13. Unii Sfinți sunt *văzuți în lumină*, înconjurați de lumina dumnezeiască. Alteori trupul lor exală un miros, *un parfum dumnezeiesc*.

În romano-catolicism se vorbește despre „stigmatele Domnului" care apar pe frunte, mâini, picioare, coastă. Sângerări...

Primul care a avut *stigmatele* a fost Francisc de Assisi[507], în sec. al 13-lea.

Se vorbește de 231 cazuri.

Thereza Neuman[508], după raportul medicului citat de N.[ichifor] C.[rainic], primește stigmatele în mod regulat. Sângerează. În 1936. 8 ani de zile nu mai mănâncă nimic în afară de ostie.

Se consideră că ea *reîmprospătează* jertfa de răscumpărare a Domnului.

---

506 Ibidem.
507 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Francisc_de_Assisi.
508 Idem: http://www.profamilia.ro/sfinti.asp?flori=6.

Sufletul și trupul nostru sunt mediile unde se *manifestă* lumina dumnezeiască.

[Urmează o pagină goală.]

Vedenii, profeții, minuni.

Freudismul[509] e o concepție materialistă.

Dr. Jung [510], de la Zürich, dă o interpretare spiritualistă.

Manual de *Psihologie religioasă* nu exista.

Patericul[511] [*egiptean*] ne dovedește faptul că omul modern cunoaște *mult mai puține lucruri* decât omul clasicismului creștin.

Fântânarii (les sourciers) descoperă ape aflate la adâncimi adânci.

În Elveția, un preot fântânar, pe baza hărții prezentate de cineva, intuiește apele subterane.

Claire voyance (vedere la distanță): cel de al șaselea simț. E foarte frecvent la mistici.

Henry Yale*, „La psichologie de Saints”.

Anton de Padova[512] era din Spania.

Tereza de Avila vede cum 40 de călugări iezuiți sunt uciși. Însemnează data și se constată.

Minunile pot fi *rezultate ale sfințeniei* dar și *lucrări ale diavolului*.

Misticii se feresc *ca de foc* de aceste fapte miraculoase.

Un călugăr tânăr întreabă pe un călugăr bătrân: „Părinte, ce zici de cei care au *vederi îngerești*?”.

Răspunsul lui a fost: „Eu îi fericesc mai mult pe cei care *își văd păcatele lor* decât pe cei care *au vedenii îngerești* sau *de alt fel*”.

---

[509] Filosofia lui Sigmund Freud: http://ro.wikipedia.org/wiki/Sigmund_Freud.

[510] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Carl_Gustav_Jung.

[511] Subliniere făcută cu stiloul.

[512] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Anton_de_Padova.

Motivul pentru care Sfinții *se controlează necontenit* asupra acestor minuni e izvorul, *sursa lor*.

După Henry Yale extazele[513] sunt de 3 feluri:
1. *naturale* (și sunt *patologice*);
2. *diabolice* (la *posedații* de spirite demonice);
3. *divine*.

Extazele naturale sunt *patologice*. Ex: *isteria* și *epilepsia*.

Dostoievski avea *extaze epileptice*.

După extazele naturale se constată *oboseală fizică* și *psihică*, alături de *slăbirea facultăților mentale*.

[Însemnările de aici *se continuă* după *contrapagina* autorului.]

---

[513] Subliniere făcută cu stiloul.

Ego: Nimeni nu poate *să studieze* și *să se exprime* cu privire la *extaz* dacă *nu l-a cunoscut*.

Cu cât eram *mai sus* răpit în extaz cu atât *rugăciunea de slăvire* a lui Dumnezeu era *mai puternică* în mine.
Și cu cât *Îl slăveam pe Dumnezeu* cu atât mai mult *slava Lui mi se dăruia*, mi se *dezvăluia*.

Aveam însă și *perioade de negură*, care însă mă conduceau la dorința unei *purificări totale*. După ele urma *lumina* și *izvorau bolțile cerești* în lumina dumnezeiască.

[Continuarea *însemnărilor* despre *felurile extazelor*.]

Extazul diabolic se manifestă prin vorbire de lucruri pe care nu și le mai amintește. Demonii îl provoacă când vor[514] și i-l opresc când vor.

Extazul divin este *un dar* [*al lui Dumnezeu*], *pregătit* și *obținut cu greu*. El nu provoacă *oboseală corporală* ci, dimpotrivă: *sporește puterile sufletești*[515] [și *trupești*].

[514] Ambele sublinieri sunt făcute cu pix de culoare roșie.
[515] Cele trei sublinieri sunt făcute tot cu pix de culoare roșie.

Interpretările extazului

Extazul este *ieșire din sine*, din *ordinea omenească* în *ordinea dumnezeiască*.

Nu e posibilă viața mistică fără *har*.

Romano-catolicii spun: *grație*. Și tot ei vorbesc despre *harurile lucrătoare* sau despre *grațiile actuale*.

Nimic nu se petrece în viața mistică fără să fie *o chemare* din partea lui Dumnezeu.

Viața deiformă = divinizarea omului.

Noi suntem creați cu tendința de *a ne depăși*. De *a tinde* spre Dumnezeu.

Viața duhovnicească este *o simplificare* a vieții care *ne îmbogățește* sufletul și *ni-l pregătește* pentru extaz.

Ființa pe care *o iubești* exercită *o atracție necontenită* asupra ta.

Cel ce iubește vrea *să admire*, să slăvească, să se apropie, să imite.

Teantropia = unirea omului cu Dumnezeu pe baza iubirii reciproce.

Toți misticii își amintesc din ceea ce *au trăit în extaz* într-un mod *și mai covârșitor*.

În extaz pierdem *conștiința reflexivă*.

Extaticii nu sunt *oameni contemplativi* ci oameni cu *o activitate excepțională*, care după extaz *capătă energie* și *vioiciune*, *o sporire a capacităților* și *a facultăților creatoare*.

Mea vita[516]

În copilărie am fost *om credincios*.

La vârsta de 14-15/16 ani am trăit *îndoiala*.

Între 16-19 ani am trăit *necredința*, perioada mea de *ateism*.

La 19 ani am ajuns la *certitudinea existenței* lui Dumnezeu.

La 21 de ani aveam dorința de *a muri luptând pentru Hristos*. Dorința mea de *cer* devine *atât de mare* că *doream moartea* pentru a ajunge *mai degrabă* în Împărăția lui Dumnezeu.

La vârsta de 24 de ani trăiam sub *apăsarea amenințării continue* cu moartea. Luptam *în al doilea război mondial*. Acum se naște în mine *dorința de a trăi viața*, de *a cunoaște dragostea*.

Între 25-32 de ani: viața, haosul, inconsecvența.

La 33 de ani *am trăit șocul închisorii*.

La 34 de ani *m-am îmbolnăvit de T.B.C*. Începe *drumul Golgotei mele*.

La vârsta de 37 de ani a început *perioada iluminării* și *a vieții mistice*. Perioada *poeziei mistice*.

Poeziile *mi se șopteau* din adâncul sufletului și al căror *sens*, și mai mult, aveam *să îl descifrez* după aceea.

Multe dintre poemele *compuse* și *memorate* în închisoare le-am uitat până când am ajuns *să le scriu*.

După vârsta de 40 de ani am primit *descoperirea* și *cunoașterea mistică* a Împărăției lui Dumnezeu.

Între 42-45 de ani am trăit *perioada marilor viziuni dumnezeiești*.

Drumul s-a oprit aici în ceea ce privește *viziunile de amploare*.

Nu am putut realiza levitația[517].

După 45 de ani am avut dorința de *reîntoarcere în lume* și de *trăire* și *îmbogățire a experienței* în lumea materială pentru ca apoi să revin *și mai bogat* spre Dumnezeu.

După eliberare, între 45-55 de ani am trăit 10 ani *de desprindere* de viața mistică.

---

[516] În latină: *Viața mea*. Un *CV duhovnicesc* al Fericitului Ilie.

[517] Cuvânt subliniat cu stiloul.

La vârsta de 55-56 *am reluat* trăirile mistice.

Țelul: realizarea *levitației* și *a morții* prin care să-*L preaslăvesc pe Dumnezeu*, dacă voi fi *miluit* cu ea.

Imago (chipul) și *similitudo* (asemănarea) cu Dumnezeu[518].

Pag. 192, Seuse (*Cursul lui Eckhart*): „Iubesc viziunea”.

Poezia *Minor**: Dă-mi mie, copile, inima ta! / Proebe, fili, cor tuum mihi!

[518] Însemnare făcută cu creion de culoare roșu-violet.

Cuprins

Al șaselea caiet manuscriptic (2-536)

---

[519] Subliniere făcută *cu stiloul* cu care *a scris* acest text.

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș